UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

C ante O

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Hirudo adherens faucibus ſanguinem ducit: ⁊ incremento ſuo tranſitum cibis precludit. Recludo aperio. Virg. Veteres tellure recluſit theſauros. Secludo ſeorſuꝫ claudo. Subtercludo que habent penul. produ.

Clumę ſunt folliculi hordei.

Clunes nates ſiue natiuꝫ tumor. tam maſ. q̄ꝫ femi. gñis. Plau. Quaſi lupus ab armis valeo: clunes infractos gero. Hora. Qd̄ pulchrę clunes: breue caput ardua ceruix. Ab hoc ſimias clunas appellatas volunt: ꝙ clunes tritas gerant. Huius dimi. eſt clunicule. Hel. Ceteraꝝ auiū atqꝫ altiliū niſi tantum apponatur vt a cluniculis inferiore parte ſaturi fiant.

Clunaculum culter ſanguinarius ꝙ ad clunes dependeat: vel quia clunes beſtiarum diuidat.

Cluo is. Cluere duo ſignificat. Nam ⁊ pro verbo eē capitur vt apud Lucil. Et pugnare. Unde cluacina Venus ⁊ clypeus: quia cluendo. i. pugnando deducitur.

Clupea ciuitas aphricę vicina carthagini.

Clymeue pe. cor. ꝓmethei mr̄ Oceani filia ⁊ Japeti vxor.

Clypeus ⁊ clypeū ſiue clupeus y in u conuerſa proprie.

Clypei ſcuta maiora ſūt ⁊ tm̄ peditum ſicuti docet Ser. Scuta ęquitū. Liui. lib. vj. Clypeis añ romani vſi ſūt: deīde poſtq̄ꝫ ſtipendiarij facti ſūt: ſcuta ꝓ clypeis fecere. Dicti clypei ꝙ celent totū corpus: vel a clepere qd̄ eſt furari ab ictibus. Var. a cauus deriuat. Ply. li. xxxv. ἀπο του γλυφειν. hoc eſt a ſcalpēdo cęlandoqꝫ deducit ita vt dicat̃ clypeus q̄ſi γλυπτως. i. ſculptus g in c mutata. Scutis enī q̄libus pugnatū eſt apud troiam continebant̃ imagines. Unde ⁊ nomen humerunt clypeorum. Vel qꝛ κλεπτω furor ⁊ cęlo qꝛ totum hoīem teget īmo plures tanq̄ꝫ vna porta eſt.

Clyſter eris. pe. ꝓ. qd̄ ⁊ clyſteriū d̄r απο του κλυζειν qd̄ eſt abluere. Nam clyſtere aluum ęgrotantiū lauare ſeu purgare ſolemus. Ply. Cucurbita infuſa clyſteribus inteſtinoruꝫ oīum vitijs medet̃. Macer tm̄ huius nominis pe. corripuit. Appoſitus digitis aut intus clyſtere fuſis. Qd̄ aūt in orificiū durū ponitur ad excrementū prouocandū ⁊ vulgo ſuppoſitorium d̄r docti a glandis ſpē balanum dixere.

Clyſmus latine purgatio ſiue locio dicitur.

Clytēneſtra nomen proprium mulieris quę ob amorem adulterij virū occidit: de qua Euripi. in Oreſte ⁊ multa alia Homerus in odyſſea quę nota ſunt.

Cnidos eſt vna ex quinqꝫ cycladibus inſula.

C ante O

Coaceſco ex con ⁊ aceſco: ſed n abijcit̃: ⁊ ſig̃t coaceſcere ſimul ſeu totū accidū fieri. Ci. in Ca. Ut enim non oē vinū ſic non oīs ętas naturę vetuſtate coaceſcit. Hiero. per tranſlationē in ꝓlogo Salo. Neqꝫ enim ſic noua cudimus vt vetera deſtruamus ⁊ tm̄ cū diligentiſſime legerit ſciat magis nr̄a ſcripta intelligi: quę nō in tertiū vas tranſfuſa coacuerint: ſꝫ ſtatim de prelo puriſſime cōmendata teſte ſuū ſaporē ſeruauerint. Coacuerint. i. corruptionē ſenſerint.

Coagmenta coniunctiones arctę ⁊ compares a cogendo. ideſt ſtringendo. Hinc.

Coagmento as. ꝯiungo ⁊ cōpares ꝯiunctiōes cogo ac ſtringo. Ci. in Ca. Uiuendi finis eſt optimus cū integra mente certiſqꝫ ſenſibus opus ipſa ſuum eadeꝫ quę coagmentauit natura diſſoluit. Ply. Paſſiuum protulit. Mox pluribus coagmētatur nucleis ⁊ his ſeparatim veſtitis.

Coagulū a cogēdo. i. colligēdo ſiue ſtringēdo d̄r ea pars viſcerum qua ad denſanduꝫ lac vtimur. Tibul. Et miſcere nouo docuiſſe coagula lacte. Quicq̄d denſat ac ꝯiungit coagulum d̄r. Hel. Uinculū illud coagulū animi atqꝫ amoris. Et coagulum hęrba eſt ſeu potius ſpongia aquarū dulcium quā alij ſtrunium alij ſtrygnon alij conſeruam vocant.

Coagulo as. cogo conſtringo: verbum actiuū vt eſt illud Coagulatum eſt ſicut lac cor eorum. Hel. Semen in vtero mulieris primis ſeptem diebus conglobatur: coagulatur: fitqꝫ ad capiendam figuram idoneum.

Coaleſco. is. coalui concreſco. Liui. lib. j. Uocata ad concilium multitudine quę coaleſcere in populi vnius corpus nulla re preterq̄ꝫ legibus iura dedit. Sal. Hi poſtq̄ꝫ conuenerunt in vna męnia diſpari gñe diſſimili lingua alij alio more viuentes incredibile memoratu eſt q̄ꝫ facile coaluerunt. Coaluerunt non eſt a coalo quoniam ſignificatio actiua ſenſui orationis repugnaret: neqꝫ a coaleo quod neſcio an reperiatur Eius ſimplex protulit Var. lib. j. de re ruſ. Quemadmoduꝫ quicq̄ꝫ ſeri: aut aleſcere: aut meti poſſit.

Coaſpis fluuius medoꝝ qui apud ꝑſas in tigrim decurrit. cuius aqua tā dulcis eſt: vt perſici reges q̄ꝫdiu iter ripas perſidis fluit ſolis ſibi ex ea aqua pocula vendicauerint.

Coaſſo as. ꝑ duplex ſſ ſicut aſſamenta ⁊ aſſulę. Qd̄ ⁊ coaxo d̄r pro ꝯtabulo. Uñ coaxatio ꝯtabulatio ab axibus. Nā aſſeres tabulę nō ſunt Uictru. Sꝫ craſſior ⁊ anguſta in modū paruę trabis materia ab aſſidēdo parietibus atqꝫ tignis appellati vt inquit Feſ. Eſt ⁊ coaxare proprium vocis ranarum.

Coxo as. Uide in dictiōe coaſſo. Ariſtophanes εν τη βατραχω του διονυσου χαρρεκε κεξ κωαξ κωαξ.

Cocus per ſimplex c. Nā primā corripit: ſiue coquus ꝑ q. Nā ⁊ coco is. dicimus. Mar. Qui ꝓꝑ cęnā ruſtice cędo coquum. Eſt aūt cocus q̄ cibos coquit ac vendit. Cocoꝝ tm̄ alij priuati qui alicui ſeruiētes coq̄nariā exercent: vt Idē. Non ſatis eſt ars ſola coco ſeruire palato. Nāqꝫ cocus dñi debet habere gulā. Alij publici qui vt dapes vendant publice popinaꝫ tenent hoc eſt tabernā in qua dapes coctę ⁊ vina vendunt̃. A qua popinones dicti ⁊ ipſi coci ac popinariam exercētes ⁊ luxurioſi ac in popinis viuentes.

Coculus pe. cor. dimi. eſt. Coculum aliud ſignificat.

Coculum vas ęneum coctionibus aptum. Plau. ęneis coculis excocta eſt mihi omnis materia: alij cocula accipiunt pro lignis minutis quibus facile decoquuntur ꝑſonia.

Coculare ⁊ per apocopen cocular idem eſt quod coculum.

Coccus per duplex cc ſumitur pro purpura. Coccum vō eſt rubens gramen ī maxima laude: vulgo granum dicitur. Anniculo cocco lāguidus ē ſuccus. Idē poſt quadrienniū euanidus. Itaqꝫ nec recēti vires nec ſeneſcēti. Laudatiſſimum naſcit̃ circa emeritā Luſitanię ciuitatē vt docet Ply. lib. ix.

Coccinus pe. cor. color eſt purpureus quo pāni inficiebantur. Hier. lib. ij. R. Filię iſrael flete ſuꝑ Saul qui veſtiebat vos coccino. Hic color exuberantiā quādā ac ſplēdorē ruboris oñdit. Qui ⁊ ſpadicus ⁊ phęniceus ⁊ roſeus vocatur.

Coccina ſubſtantiuum penultima cor. veſtis coccinea. Mar. Coccina famoſę donas ⁊ ianthina męchę.

Coccineus. a. um. quod eſt grano infectum. Hiero. in can. Sicut vitta coccinea labia tua.

Cocceus. a. um. idem quod coccineus. Scribit Lampri. Diadumenon indumenta coccea primum accepiſſe.

Coccinati dicuntur: qui coccineis veſtibus ſunt induti.

Coctię dictę ſunt alpes a coctio rege Gallorum domitore qui in amicitiam octauij receptus eſt. Incipiunt a Seguſia oppido. Et a Taci. coctianę appellantur.

Coccentum genus edulij ex melle ⁊ papauere factum ſic dictuꝫ ꝙ ad ignem coquatur.

Cocyxcis ꝑ y auis tēporaria quę in triū auiū nidis oua generat palumbaꝝ alaudę ⁊ chloridas hęc alio noīe d̄r cuculus. Cuius vox cocytus quoqꝫ d̄r. Ex accipitrū gñe eſt: licet vngues aduncos nō habeat procedit vere occultatur caniculę ortu. Suidas κοκκυξ ειδος ορνεοκο παρ ὁ ἠχη κουκκος λεγεται ἀπὸ της φωνις αγανης.

Cocytus penultima producta latinę dicitur luctus. Quo noīe dictus eſt inferorum fluuius a ſtyge profluens κωκυειν enim gemere ac lamentari ſignificat. Virg. Nec procul hinc partem fuſi monſtrantur in omnem lugentes campi ſic illos nomine dicunt. Hinc pluto quoqꝫ cocytus dictus eſt.

Cocytia ſacra erant quę fiebant in honorem proſerpinę quā pluto rapuit.

Cochlea proprie teſta limacis licet qñqꝫ pro ipſa limace quę teſtā habet ſumat̃. Limax ꝓprie q̄ eſt ſine teſta. Ply. lib. xviij. Naſcuntur in vicia ⁊ aliqñ e terra cochlęę minutę eroden-

tes eã. Cochleę tã terreſtres q̃ꝫ aq̃tiles exerẽtes ſe domicilio binaqꝫ veluti cornua ꝓtẽdẽtes retrahenteſqꝫ. Jõ corniculis ꝓtẽtare iter putãt q2 oculis carent. Cochleę ẽt lapides ſunt ex flumie rotũdi ad cochlearꝫ ſimilitudinẽ q̃ ⁊ cochlacę dñr: Similiter cochlea ſiue cochlis. is turris dicitur ſiue ſcala rotũda qua turrim ꝑ circuitũ a cochlearꝫ ſimilitudine cõſcendimus: quẽadmodũ torcularia ad inſtar cochlearum facta cochleę nominantur. Huius dimi. eſt cochleola.

Cochleare: ⁊ per apocopẽ cochlear: ⁊ cochlearium genus menſurę: ſeu inſtrumẽtũ quo cochleę ⁊ alia huiuſmodi veſcẽdo ſumunt. Mar. Sum cochleis habilis ſed non minus vtilis ouis. nunquid ſcis potius cur cochleare vocer.

Cochlides pe. cor. ſcalę rotũdę quę per circuitum ſcanduntur. Quo etiam nomine dictę ſũt gemmę in arabia.

Cochliũ ẽt ſcala rotũda. Stra. li. vltimo. Hęc eſt etiam panniuꝫ altitudo quędam manu facta turbinea petroſę ripę perſimilis in quam per cochlium aſcenditur.

Cochlacę: quę ⁊ chochleę lapides ex torrente rotundi.

Cochlites pe. cor. luſcos dixerũt antiqui hoc eſt qui vnum tm̃ habent oculũ quaſi oclites. Nã ⁊ cyclopas coclites legimus vnum oculum habentes. Et Horatius cocles dictus eſt qui in ꝓlio oculũ amiſit q̃ſi ocles ab oculo Plau. ĩ Cur. Vnoculẽ ſalue. Ex coclitũ ꝓſapia te eẽ arbitror: nam ſic ſunt vnoculi.

Coctus a. um. a cogẽdo q2 coquendo coercet̃ vt ad vtilitatem veſcẽtiũ ꝑducat̃. Et coctũ d2 qđ eſt multi tp̃is. Unde ⁊ recocti hoĩes ipſo vſu ⁊ frequentia et longitudine tp̃is cautiores exercitatioreſqꝫ facti dñr. Hor. in Ser. Plęrunqꝫ recoctus ſcriba ex quinqꝫ viro coruum deludet hiantem.

Coctilis ⁊ hoc coctile pe. cor. accipitur pro re q̃ cocta eſt et non cruda ſicut fictile qđ factuꝫ ẽ a figulo. Ply. li. vij. Epigenes apud babylonios ſeptingentoruꝫ viginti annorꝫ obſeruationes ſyderum coctilibus laterculis inſcriptas docet.

Coctiuus a. um. pe. pro. quod facile coquitur vel maturatur: vt coctiua poma: coctiuum legumen.

Coctona vide in dictione cotones.

Codex arboris robur vide in dictione caudex.

Codiculus dimi. a codex: dum pro libro ponitur.

Codicillus dimi. a diminutiuo codiculus. Sunt auteꝫ codicilli litterę breues hoc eſt epiſtolę. Sulp̃. Ciceroni. Puer accidimi mihi obuiam venit cum codicillis. Jurecõſulti accipiunt pro quodam inſtrumentorum genere.

Codicarię naues dictę ſunt a codice dũ codex pro trunco arboris ſeu tabula ſumit̃: q̃ ⁊ caudicarię dñr: q2 e caudicibus hoc eſt lignis groſſioribus factę ſint. Var. Quod antiqui pluris tabulas coniunctas codices dicebant: etiam in tyberi naues codicarias appellamus.

Codrus nomẽ ꝓpriũ regis athenieñſis q̃ ꝑꝑ patriã ſeruandã ſe morti obiectauit. Reſpõſuꝫ. enĩ acceperãt peoloponẽſes tũc demũ ſe ſuꝑaturos ſi eorꝫ regẽ non occidiſſent. Fefellit ergo eos hitu pauꝑis apparẽdo ⁊ in ſuã necẽ ꝑ iurgia prouocando. Unde Vir. Et iurgia codri. Fuere ⁊ alij codri: hic apud athenieñſes ĩ ꝓuerbiũ venit codridarum gñs vt cũ nobiliſſimũ vellẽt quẽpiã dicere codro nobiliorem eſſe predicarent.

Codononia inſula quã theutonici tenẽt in qua todanius ſinus

Cęliaci a cęlia. i. ventriculo ſtomachi vocantur q2 morbꝰ is atqꝫ dolor in ipſius ventriculi porta conſiſtat: que pyluros gręce nominatur. Unde medicamenta quędam huic vitio contraria cęliacę dicuntur.

Cęloſyria caua ſyria ex κοιλη caua ⁊ ſyria.

Cęmentum vt aliquibus videt̃ cum ę dipth. a κοίνον quaſi cęnimentum. Uide in dictione cęmentum.

Cęmiterium gręce κοιμητέριον a κοιμάω ſopio quia ibi mortui dormire dñr quaſi mortuorum dormitorium.

Cęnomia vt inquit Hiero. omne genus muſcarũ intelligitur.

Cęna veſpertina a κοινος qđ ẽ cõis q2 multi ĩ cõe cęnare conſueuerũt. Quę ſit cęna recta vide ĩ dictõe recta. A cęna ſit docęniũ quo vſus ẽ Mar. Plãtꝰ. Incęnem dixit ſine cęna.

Cęnula diminu. Hier. Communem cęnulã breuẽqꝫ ad refocillationem potius corporis q̃ꝫ ad delectationem.

Cęno as. aui. ⁊ cęnatus ſũ a quo fit freq̃ntatiuũ cęnito cęnitas.

Cęnatio locus ad cęnandũ aptꝰ q̃ in imo domus ⁊ potentiorũ erat. Unde Ju. Et algentẽ rapiat cęnatio ſolem. Sue. in Nero. Pręcipua cenationum rotunda quę perpetuo diebus ac noctibus vice mundi circum ageretur.

Cęnaculũ a cęnando nomen aſſumpſit locus ad cęnanduꝫ idoneus. Uar. Sicut penariũ vbi penus: vbi cubabãt cubiculũ: ita vbi cęnabant cęnaculũ. Sed poſtq̃ꝫ in ſuꝑiori parte cęnitare cęperũt ſuperior domꝰ vniuerſa cęnaculũ dictum. Feſ. Cęnaculũ dicit̃ ad quod ſcalis aſcendit̃ Solent tñ Cęnatio cęnaculum ⁊ dicta accipi pro loco in quo ęſtate cęnatur.

Cęmpta pe. cor. qui libenter petit alienas cęnas. ⁊ paraſciti ſępe perſonam induit.

Cęnacularia. ę. ars locandi cęnacula. Ulp. Si quis cęnacularia exercens modicum hoſpitium ſibi retinuerit reſiduum locauerit pluribus. omnes tenebuntur quaſi in hoc cęnaculo habitantes vnde eiectum effuſumue eſt.

Cęnacularius homo: qui cęnaculum conduxit. Ideꝫ de pigneratitia actione. Uidetur aũt tacite ⁊ cũ domino ędium. hoc conueniſſe vt non pactio cęnacularij proficiat domino.

Cęnatorius a. um. quod ad vſum cęnę pertinet.

Cęten gręci dicunt thalamum. Unde procętion antithalamũ

Cęnobium locus vbi cõis vita ducit̃ κοινος enim cõis βιος vita. Hinc cęnobitę pe. pro. monachi qui in cõmune viunt.

Cęnum lutũ a κοινω inquino a quo obſcęnum vt quidaꝫ volunt deducitur.

Cępi verbum defectiuum: vide ſupra in dictione cępi.

Cętus conuentus vide in dictione cetus.

Coeo is coij. coiui. coitum. ex con ⁊ eo: ſed n abijcitur: ⁊ eſt tam actiuum q̃ꝫ neutrum. ſig̃tqꝫ cõuenio cõiũgo aduno: cõtraho ſocio: colligo: congrego. Uirg. li. xj. Coeãt in fędera dextrę q̃ datur. Lact. de ira. Deniqꝫ ſi atomorꝫ coitio ⁊ cõglobatio efficeret oĩa. Ci. actõ vſus ẽ lib. ij. phil. Utinam Cn. Põpei cũ C. Cęſare ſocietatem aut nunq̃ꝫ coiſſes: aut nunq̃ꝫ diremiſſes. Gel. ꝓtulit paſſiuum. Coibat̃ ſocietas ĩſeparabilis. Nã proprie coiri ſocietas d2 Sic ab vlpiano ſocietas coita pro cõtracta ⁊ collecta accipit̃. Coire ẽt aliq̃n cõcũbere dicitur. Lact. li. iij. Quid ego de cynicis loquar qui in ꝓpatulo coire cũ ꝯiugibus mos fuit: Hinc coitus ꝓ cõcubitu. Aliq̃n cõgredi. Ter. ĩ Phor. Uide q̃d agas. Prima coitio ẽ acerrima ſi eam ſuſtinueris poſt illam iaꝫ vt lubet ludas licet. Ubi Do. tranſlatio a prelio: Naꝫ ⁊ cõgredi milites: ⁊ coire dñr. Proprie autem coire eſt ſimul ire. Ci. li. iij. of. Solus neglexit ſidem furere inſimulauit: ne coiret inſtitit.

Coerceo es. ex cõ ⁊ arceo: ſed n abijcitur. ⁊ a in e mutatur. ſig̃t reſtringere. Ci. in Lel. Quaꝫ ſerpẽteꝫ multiplici lapſu ⁊ erratico ferro amputans coercet ars agricolarũ. Item refrenare ꝯtinere. Lac. li. iij. Illud ſatis ẽ ad coercenduꝫ furioſi hoĩs errorem. Iteꝫ colligere ſiue ſimul ſtringere. Oui. li. j. me. Uitta coercebat poſitos ſine lege capillos. Item ꝯpellere. Ci. li. iij. ad heren. Prudentię partibus vtemur in dicendo ſi commoda cum incomodis ꝯferemus: cũ alterum ſequi alterum vitare coercemur. Sed hęc ſere in idem recidunt.

Cęus per ę dipth. fuit cęli ac terrę filius. hic cęa inſola in ęgeo.

Cognati ab eo dicti putantur quaſi vna cõiterue nati.

Cognomen. Uide in dictione nomẽ. Cognomines qui eiuſdeꝫ noĩs ſunt a con ⁊ nomen n in g mutata. Sic a plauto duę ſorores bacchides noĩatę vocantur: cognomines.

Cognomino as. cognomen impono Hier. ad Dama. Junxit ſe principi mundi huius. i. diabolo rectori tenebrarũ quẽ nunc inimicũ hoĩeꝫ nunc iniq̃tatis iudicẽ: nũc draconẽ: nũc ſathã: nunc malleũ: nũc ꝑdicẽ: nũc belial: nũc rugiẽtem leoneꝫ: nũc leuiathan: ⁊ multis alijs vocabulis ſcriptura cognominat.

Cognoſco is. ex con ⁊ gnoſco mutata n in g vt fiat ꝯſonantior vox. Et eſt cognoſcere noſcere eos qui prius incogniti erãt: cũ agnoſcere ſit olim notos. Uir. Incipe parue puer riſu cognoſcere matrem. Uar. vereor ne me quoqꝫ dum reuertero preter canem agnoſcat nemo Confunduntur tamen hęc ſępenumero. Interdum Cognoſcere eſt diligenter attẽteqꝫ

cõſiderare. Ter. in Ecy. Poſtq̃ȝ ipſe ſeſe ꝛ illã ꝛ hãc q̃ domi
erat: cognouit ſatis. Interdum intelligere. Ci. in hor. Unde
aũt facilꝰ q̃ȝ ex ãnaliũ monumẽtis aut bellicę res: aut oĩs rei
pu. diſciplina cognoſcit. Ter. Eo pacto ꝛ gnati vitã ꝛ ꝯſiliũ
meũ cognoſces. Interdũ approbare laudare placere. vt apȯ
p̃s. Declinãtẽ a me malignũ nõ cognoſcebã. Interdũ ꝯcũbe
re vt in Euã. Et nõ cognoſcebat eã donec pepit filiũ. Aug.
li. x. cõ. Preter eã ꝯcupiſcẽtiã carnis q̃ ineſt ĩ delectatõe oĩuȝ
ſenſuũ ꝛ voluptatũ ineſt aĩę p eoſdẽ ſenſus corporis q̃dã ſe
nõ oblectãdi in carne ſed experiẽdi p carneȝ vana ꝛ curioſa
cupiditas nomĩe cognitõis ꝛ ſciẽtię paliata. huius verbi cõ-
poſita ſũt p̃cognoſco: ante ſcio. Plau. Cice. Qȯ ſi latro p̃co-
gnito nr̃o aduẽtu rurſus ĩ Italiã ſe recipe cepit. pcognoſco.
Plau. ĩ Tru. Utroſq̃ȝ pcognoui pbe. Recognoſco ȯ q̃ alibi.

Cognitor q̃ cognoſcit: q̃ȝuis proprie is dicatur qui litem alteri
us coram eo qui datus eſt tractat: procurator autem abſen-
tis nomine actor fit.

Cognobilis qui cognoſcit. Gel. His ſolis cognobiles erunt.

Cogo is. coegi coactũ: ex cõ ꝛ ago in quo a ꝛ n abijciunt niſi in
ſupino: Eſt aũt Cogere in vnũ colligere. Ci. li. j. tuſ. Celum
hoc in quo nube imbres vẽtiq̃ȝ cogunt. Ter. ĩ Eu. Quaſi ta-
lẽta ad quindecim coegi. q̃ñq̃ȝ Urgere. Idem. li. iij. offi. Dio
genes ꝯtra nimiuȝ te ſoluere coegit. Q̃ñq̃ȝ mulgere. Uir. Co
gite oues pueri ſi lac pceperit eſtus. Q̃ñq̃ȝ ſtringere denſare
ſiue dureſcere. Idẽ li. iiij. Ge. Nã frigore mella cogit hyemis
eadẽq̃ȝ calor liq̃facta remittit. Q̃ñq̃ȝ ĩprimere ſeu intus pone
re. Idẽ. Quadrifidã quercũ cuneis forte coactis ſcindebant
Q̃ñq̃ȝ in ordinẽ ponere vt oẽs arbores in ſulcũ cogẽdę ſũt.
Quãdoq̃ȝ reponere reducere. vt opes noſtrę in deum cogẽ
dę ſunt. Quandoq̃ȝ adiuuare vt hominum cogente opera
multę herbę naſcuntur. Quandoq̃ȝ cum feſtinatione mitte-
re: vt medicum ad ęgrotum coegi.

Cogito as frequentatiuum a cogo is. ꝙ mens plura in vnuȝ co
git vnde elicere poſſit Unde Au. li. x. cõ. Quaȝ multa huiuſ-
modi geſtat memoria mea q̃ iam inuenta ſunt quaſi ad ma-
nũ poſita q̃ didiciſſe ꝛ noſſe dicimur: q̃ ſi mõ iſtis tp̃oꝝ inter
uallis recolere deſiuero ita rurſus demerguntur ꝛ q̃ſi in re-
moti oraculi penetralia dilabuntur: vt denuo velut noua ex
cogitanda ſint in idẽ iteꝝ: Neq̃ȝ enĩ alia regio eoꝝ ꝛ cogenda
rurſus vt ſciri poſſint. i. velut ex quadã diſpſiõe colligenda.
Uñ dictũ ẽ cogitare. Nã cogo ꝛ Cogito: ſic ẽ vt ago ꝛ agito
Facio ꝛ factito. Uerũtñ ſibi aĩus hoc verbũ ꝓprie vendica
uit: vt nõ qȯ alibi: ſȝ qȯ ĩ aĩo colligit cogitari ꝓprie iam di-
cat. cogitare itaq̃ȝ ẽ cogere ad aliq̃d ĩueniẽdũ. Uñ cogitatio
q̃ ẽ dicta velut coagitatio. i. lõga eiuſdẽ rei cogitatio in eadẽ
mora ꝯſilij explicandi. A cogitato fiunt ꝯpoſita excogito qȯ
ꝓprie eſt pfecte cogito: licet ꝓ ĩuẽio ſumat. Sed idcirco fit:
ꝙ cum quis pfecte cogitat aliquid ex eo qȯ cogitat elicit ꝛ ĩ
uenit. Ci. li. j. tuſ. Quid illa vis q̃ tandẽ eſt q̃ inueſtigat occul
ta que inuentio ꝛ cogitatio ȯr Precogito prius cogito. Qui
til. li. xij. Licet tñ precogitare plura ꝛ aĩum ad cãs cõponere
Recogito iteꝝ atq̃ȝ iteꝝ cogito. Hier. in vita Antonij. Quę ꝛ
quanta ſpes hiſdẽ poſita eẽt in celis recogitans.

Cogitatim aduerbium pro cogitare ponitur.

Cohibeo. es. ex cõ. ꝛ habeo. ſignificat ꝯſtringo contineo freno.
Ply. Et impetũ furentis blanda oratione cohibuit.

Cohors a cohortando dicta eſt ꝙ tribunus eam vt ſequat hor
tari ſoleat: ſeu ꝙ ipſa ſeſe mutuo frequenter ad pugnaȝ hor
tetur. eſt ꝛ cohors q̃ ꝛ chors locus cinctus parietibꝰ quo gal
linas anates ꝛ id genus reliq̃ habere in villa ſolemus. Uar.
de re mili. Cohors ꝙ vt in villa ex plibus tectis ꝯiũguntur
ad q̃ddã fit vnũ: ſic ex manipulis plibus copulatur cohors.
In villa v̇o cohors ȯr ꝙ circa eũ locũ pecꝰ coerceret. Hic co
hortales gallię vocant apud rei ruſticę ſcriptores q̃ ĩ cohor
te domi alunt. Poſſunt etiam dici cohortales ab horto. Nã
cũ veteres hortos vico dicerẽt: ꝙ q̃ arma ferre poſſent ibi
naſcerẽt. Inde cohortẽ dixerũt manũ hoĩum ex eodeȝ vico
ad pugnã exeuntiuȝ: ꝙ illi eẽnt ex eodeȝ horto. i. vico geniti.
Nã ꝛ galli vt eſt apȯ Ceſarẽ hͥ mõ pugnabãt. Quiſq̃ȝ enĩ pa
gꝰ p ſe pugnã capiebat. Ouid. Abſtulerat mltas illa cohortis
aues. Dr̃ ꝛ chors in hac ſignificatiõe. Uar. in vrbana quoq̃ȝ
domo chortẽ facere poterimꝰ ĩ q̃ paſcere ciconias grues pa
uones gallinas anſeres et ſimilia dabit ad vſus quotidia-
nos. Col. ĩ p̃fa. Et vt a pecoribꝰ recedã quoꝝ ĩ pte auiũ chor
taliũ ꝛ apiũ cura poſita ẽ. Mar. Rauce chortis aues.

Co. inſula Icari maris. Uide in dictione coos.

Cois. veſtis ſubtiliſſimę genus. a Co vt q̃dã volũt. Alij tñ ceaȝ
eam dici putant. Uide in dictiõe Cea. ĩſula dicta vbi pãphi
la platis filia prima eius telę fila retorquere ac inde texere
cępit. Hor. Altera nihil obſtat cois tibi.

Cochũ. loꝝ quo temo buris cuȝ iugo colligatur à cauo dcm̃ vt
inquit Uar. quaſi cohũ etiã poetę cęlũ dixerunt a chaos ex
quo putabant formatum.

Coinquino. as. pe. pro. Uide in dictione inquino.

Colaphus ꝛ colaphũ. pe. cor. κολαφος ἐξ κολαφιξω ver-
berare cum pugno clauſo ſed alapam cũ manu extenſa. Ter.
Plus quingentos colaphos infregit mihi Inde calaphizo.
as. formatum.

Colcho. ſiue coolchis. idis regio iuxta pontũ regnũ Oetę regis
ꝛ hȝ in ſe iuga caucaſi: atq̃ȝ hinc caſpiũ ꝛ hircanum hȝ mare.
Hinc Męotim. Ferũt Iaſonẽ theſſalũ cũ argonautis naui
gaſſe vt vellus aureũ raperet ĩ ea Sibaris colchorũ regia ẽ.
A cholchis fit colchicus. a. um. Hor. li. ij. car. Ille venena col
chica. Et colchiacꝰ. Prop. Colchis colchiacl vrat ahena focis

Colus maſ. generis: tormenti gñs qȯ fit ex corio ſicut ait Fe-
ſtus. Colus fę. tam quartę q̃ȝ ſcȯę decli. Inſtrumentum qȯ
penſa ꝯtinet à quo fuſo fila ducuntur. habetq̃ȝ pe. cor. Oui.
li. iiij. me. Et colus ꝛ fuſus digitis cecidere remiſſis. Collus
per duplex. ll. apud Plau. pro collo legitur.

Colum. pe. pro. genus vaſis vinarij viminibus contexti a colã-
do dictum. Uir. Colaq̃ȝ prelorum fumoſis deripe tectis Di
citur ꝛ ab aliquibus colus.

Colon. eſt craſſius inteſtinum tubulatũ ex quo excrementa eã
accipiũt formã q̃ egerunt plurimas cellulas atq̃ȝ cauernas
habẽs: ad renemq̃ȝ ſiniſtrũ religat Unde verbuȝ κολαφι-
ζαι ꝓ eo qȯ eſt torq̃ri cruciariq̃ȝ. Hinc colicus dolor. Se-
renus. Cũ colon inuiſum morbi gñs intima carpit: mande
galleritaȝ volucrẽ quã noĩe dicũt: aut pauidi leporis made-
facta coagula pota. Hic morbꝰ ꝛ chordios ꝛ chordapſos di-
ci ſolet. Dr̃ ẽt colon mẽbrũ or̃onis. Hier. in eze. prologo. Le-
gite igitur ꝛ hũc iuxta tranſlationẽ noſtrã: q̃r p cola ſcriptus
ꝛ cõmata manifeſtiorẽ ſcripturã legentibus tribuit. Prete-
rea q̃ nos crura ꝛ lacertos dicimꝰ gręci eodeȝ verbo κωλα
nuncupant Unde monoculon metruȝ dicitur vni membre
dicolon bimembre: tricolon trimẽbre Et in primo ſignifica
tu. habet pe. cor. in alijs productam.

Collum per duplex. ll. pars corporis a colo. is. vt quidam pu-
tat quia hęc precipue ps torquibus ac monilibus ornari cõ
ſueuit. Hinc decollo. ꝛ ſubcollo. de quibus ſuis locis. Legi-
tur ꝛ collus apud Plau.

Colos gręce latine podex

Coleus. teſtis a colo. is. ꝙ colat mulieris pubẽ. Unde illud in
Pria. Stamꝰ ſub ioue coleis aptis. Dicitur etiã culeꝰ Mar.
Cum depilatos creſte culeos portas.

Colidos inſula in oceano indico veneri ſacra quę tantę altitu-
dinis eſſe perhibetur: vt illuc aues non aduolent.

Collare: vinculi genus quo canũ colla aſtringunt: ꝛ Melium
vocauit antiquitas. Fit ex corio firmo conclauis capitatis.

Coloſſus. per duplex. ſſ. ſtatuę moles turri par. a colon mem-
brum. ſeu ἀπὸ τοῦ κολαξειν qȯ eſt cruciare ꝛ moduȝ ex
cedere in aliqua re. Naȝ pp magnitudinem inamabilis erat
obſumptus magnitudinẽ. Statuam ſolis ſeu vt quidã aiũt
iouis apud rhodũ centum ꝛ quinq̃ȝ pedes altã ex ęre Cares
Liſippi diſcipulus feciſſe traditur. Quę poſtea poſt quin-
quageſimum ſextuȝ annum ex terremotu fractis genibꝰ cor
ruit. nec rhodij ipſam attollere auſi ſunt oraculo quodam p
habiti. Hoc inter ſeptem miracula maximũ oẽs ꝯfeſſi ſunt.
Soldanus ęgypticum inſulam inuaſiſſet. ex ęre huiꝰ ſtatuę

quã cõfractã reperit noningẽtos chamelos oneraſſe fertur atq; in alexandriã terreſtri itinere tranſmiſiſſe. Eius digiti maiores fuerunt q̃; plereq; ſtatuę. Duodecim annis pfectuz fuiſſe tradũt trecentoꝝ talẽtoꝝ pretio Ab hoc coloſſo rhodij coloſſenſes appellati ſunt q̃bus ſcribit aplus. Dicit̃ ẽt colloſſeus. Ply. li. xxxv. Nero princeps iuſſerat coloſſeum ſe pin gi. cxx. pedes in linteo incognitũ ad hoc tps Lampri. in Alexãdro. Statuas coloſſas in vrbe multas locauit. Vict. coloſſicas vſurpauit. Alioquin romę amphitheatruz ipſuz hodie culoſſeũ vulgo dr̃ ia coloſſo. Mar. Hic vbi ſidereus propius videt aſtra coloſſus Auriſtides aũt in oratione ad coloſſenſes p̃clara ſcribit incipiens vſq; a primis habitatoribus rhodi Suidas κολυσσος ἄγαλμα ωσπερ ορθιον κολοσσος διαμεγεθος καταπλικτικος ωμ ουκην ερασμιος ουθος ουδε σεβασιανως διατο αφιλο χρηματοθαυμασος ην.

Colophon. pe. cor. latine altũ locũ ſig̃t. Quo noĩe dicta eſt inſula de q̃ Hor. lib. eplaꝝ quid tibiuis achios bullati notaq; leſbos. Smyrna quid colophos. Eſt ⁊ vrbs Jonica nobilis oraculo appollinis. Colophonij nauales opes ſatis amplas habuere ⁊ in eq̃ſtrib⁹ certaminibus tñ excelluere vt victoriã inde futurã ſparẽt vñ colophonius pugnaret eq̃tat⁹. Et in pverbijs dicerẽt colophonẽ addidit cũ ſumma operi manus iponebat̃: Ex colophone fuit Mimerius tibicen ⁊ poeta. xenophanes phyſicus qui poemata de pſillis edidit. Polimaſtus muſicus Sũt ẽt qui Homeꝝ colophonium faciunt.

Colis. per ſimplex. l. ſig̃t. pãpinũ. Var. Pãpinare eſt ſarmento coles qui nati ſunt de his qui plurimũ valent ad ſecũdũ non nũq̃; ẽt tertiũ relinq̃re: reliquos decerpere ne relictis colib⁹ ſarmentum nequeat miniſtrare ſuccum. Idem colis dicitur quaſi caulis pro haſta ⁊ fuſte membri virilis. Hier. in Joſue Eo tpe ait dñs ad Joſue Fac tibi cultros lapideos ⁊ circũcide ſecundo filios iſrael in cole preputiorum. Celſus li. iiij. Tum in maſculis iter vrinę ſpatioſus ⁊ compreſſius a ceruice huius deſcendit ad colẽ. Hinc colei. q̃;uis ⁊ a colẽdo q̃daz deducant. Huius ſuprema pars glans appellatur ⁊ pellicula qui glandem tegit preputium dicitur. Item colis dicit̃ caulis Hor. li. ij. Ser. Cole ſub vrbano nihil eſt eluti⁹ orto. Sic dicimus ploſtrum pro plauſtrum. clodius pro claudius.

Collis per duplex. ll. minor mons: ⁊ quaſi mõticulus. Unde roma ſepticollis dcã eſt ꝙ. vij. hẽat colles. pallatinũ: quirinalẽ auentinũ: celiũ viminalẽ: exq̃linũ ⁊ Janicularẽ. Et a colendo dr̃. Varro Qd̃ p̃mũ ex agro fructus capiebant camp⁹ dict⁹ eſt. Poſtea q̃; ſupriora loca colere cęperunt a colendo colles appellarũt. Sed metri grã a poetis. l. interpoſituz ẽ. Colles ẽt dñr dorſa. Nam ſpina humilis vallecula: eminentes pulpę ab vtroq; latere ſpẽm habent collium.

Collina porta romę a colle quirinali ſic appellata. Oui. Templa frequentari collinę proxima portę nũc decet a ſiculo nomina rege tenet. Eadẽ nunc ſalaria vocatur: qd̃ nomẽ quoq; vię eſt in quã exit. Cor. Tacitus. Tertium agmen per ſalariam collinę portę appropinquabat: per eam ſal ſabini deferebant. Ideo ſalaria vocitata.

Colina. per ſimplex. l. a colo. is. quã poſtea culinã. deĩde a coq̃ndo coquinaz vocauere ꝙ ibi colebãt ignẽ locupletiorem.

Colliculus. per duplex. ll. ſignificat paruum collem. Coliculus per ſimplex. ẽ exigu⁹ ac tener braſſicę vel vitis caulis. Var. Capreolus eſt coliculus viteus intortus vt cincinnus.

Colluuio. onis. ⁊ colluuies ei vide in dictione alluuies.

Colluuiaria dicta ſunt in ductibus aquaruz per que colluuies ⁊ immunditia eiectantur. Victr. lib. viij. Etiam in vẽtre colluuiaria ſunt facienda per quę vis ſpiritus relaxetur.

Colluuiaris porcus dicit̃ q̃ in colluuie nutrit̃ cibo permixto.

Colo. as. notę ſignificationis. Habet p̃mã cor. Manil. Et colare vagos in ductis rętibus annis. Inde cõpoſitum pculo. Col. li. vij. Nam maxĩe refert p̃mo quoq; tpe ferũ percolari

Colo. is. colui. cultũ adoro. veneror. Virg. li. ix. Sũme deũ ſancti cuſtos ſoractis apollo quẽ colimus. Aug. li. x. ci. dei. Dicimur colere hoĩes quos honorificatione vel recordatiõe vel pñtia frequentamus Plau. Ego te ſemper vt perente colui Colim⁹ pares amore ⁊ officio: minores ⁊ humanitate ⁊ bñficijs. hoc eſt amamus. Hinc cultus ⁊ cultura: quã gręci latriam vocant. Item colere exercere. Liu. li. j. Abi nuncia romanis cęleſtes ita velle vt mea roma caput orbis terrarum ſit. pinde rẽ militarẽ colant. Itẽ. Habitare. Pla. i aul. Hanc domũ iã multos annos ego poſſideo ⁊ colo. Vñ ⁊ cęlicolas dicimus ꝙ cęlũ colãt inhabitando tanq̃; quoſdam cęli colonos. Itẽ diligere. Ter. i heau. Quippe forma impulſi noſtra nos amatores colũt. Itẽ ducere. Virg. li. ij. ge. Hanc olim veteres vitã coluere ſabini. Item arare ſeu quoquomodo terras aptare. Col. li. j. Nam vbi ſedulo colitur ager plęrunq; cõpediũ nũq̃; niſi cęli maior vis aut p̃donis iceſſit: detrimẽtũ affert. Hic agricola agri cultor. Agricultura agricolatio ⁊ colon⁹. Itẽ ornare. Plau. Quin tute colis añq̃; exeas domũ. Ci. Erat enĩ nõ tã grauis q̃; elegans ⁊ faceta ⁊ culta orõ. Hic cult⁹ corporis dicit̃ ornatus. A colo fiunt compoſita. accolo circũcolo. Incolo excolo: percolo. intercolo. ⁊ recolo. pe. cor.

Colonus. a colẽdo. i. hitãdo terra ſue aptãdo. Nã coloni erant ciues ro. ad aliquã vrbẽ hitãdã miſſi q̃ non pprijs ſed ppli ro. legibus viuebãt. Vñ ⁊ colonia dicta eſt. Vir. Urbs antiq̃ fuit tyrij tenuere coloni. Ab icolẽdo enĩ nõ ab agricultura colonos vocauit. Qñq; tñ coloni agroꝝ cultores dñr. Idem Ut q̃;uis auido parerent arua colono. Col. li. j. vt̃ accipere colonos pro his qui non ſuum ſed alienum agrum colunt partem tamen fructuum dominis daturi.

Colonię: gẽtes ad hitãdũ aliquã t̃rã miſſę dictę ꝙ ppl̃z ro. colerent: vel ꝙ ad eas romani pficiſcerentur. Liui. li. j. Utroq; colonię miſſę. Aug. li. x. ci. dei. Ciuitates a maioribus ciuitatibus velut ppl̃oꝝ examinibus ɔditę colonię nuncupantur. Colonię iura inſtitutaq; ppli ro. hẽbãt vt eſſent q̃ſi effigies ro. ppli: q̃rũ aliq̃ ex romanis ciuibus roma ſumptis: aliq̃ partim romãis veteribus ptiz ex latini noĩs ciuib⁹ romãis aliq̃ ex ſolis latinis deducebant̃. Vñ Liui. li. xxxviij. Illud agitabãt vti colonia deduceret̃: nec ſatis ɔſtabat vtrũ latinaz an ciuiũ ro. deduci placerẽt. Bononia latĩa colonia: Mutina ⁊ Parma ro. ciuiũ. Erat ⁊ aliud genus coloniaꝝ q̃les oliz Põpei⁹ ſtrabo trãſpadanas colonis traduxerat. Nõ eniz nouis colonis eas cõſtituit: ſ; veteribus icolis manẽtib⁹ ius dedit latij vt poſſent hr̃e ius qd̃ cętere latinę colonię. i. vt petẽdi magiſtrat⁹ ciuitatẽ romanã adipiſcerent̃. Erãt p̃terea colonię q̃b⁹ ius talie dabat̃. Erãt ⁊ latinoꝝ q̃ ⁊ latij veteris appellãt̃. q̃les i hiſpania multas fuiſſe refert Ply. Cũ enĩ i vrbe roma multos ex veterib⁹ nouiſq; icolis pauptate primi itellectũ erat adeo vt cẽſui ſoluẽdo nõ ſufficerẽt triũuiri a ſenatu creabant̃: q̃ locis p̃mũ ɔſideratis in q̃b⁹ reipub. expediret ppugnaculũ ɔſtitui nouũ edicta pponebãt dãda eẽ noĩa ab illis q̃ i nouã coloniã deduci vellẽt. ſic ꝙ vrbs paupibus exonerabat̃: ⁊ reifamiliaris põdere grauati ad nouas q̃b⁹ indigerent diuitias gratis datas cũ familia accedebãt. Accipiebãt enĩ duo q̃ttuor. vj. aut. vij. agri iugera ⁊ quandoq; plus.

Colonicus. a. um. qd̃ eſt coloni: ſeu qd̃ ad colonũ ptinet. Var. Atq; ẽt leges colonicas tollis. Colonicũ v̄o pec⁹ dr̃ hirſutũ cum molle dicatur tectum: vt eſt apud Col.

Colicię vocant̃ maiores ſulci in q̃bus aq̃ ſi redũdat excoletur. Dñr ⁊ elices foſſę q̃dã in eũdez fere vſuz Col. vocat coliq̃as li. ij. cũ ait. Cauebitur vt patẽtis liras crebroſq; ſulcos aquarios quos nõnulli elices vocãt faciamus: ⁊ oẽm humorem in colliquias atq; inde extra ſegetes deriuemus.

Collatiua porta romę a collatio oppido dicta prope romam.

Collatiua dea que collibus preſidebat.

Collatiuũ ſacrificiũ: qd̃ ex collatiõe offert̃. Collatiuũ ventrem magnũ ⁊ turgidũ. Plau. dixit. q; in eũ oĩa edulia ɔgeruntur

Collactaneus. q̃ eiſdẽ mãmis ẽ nutritus. Collacteus v̄o q̃ vno ⁊ eodẽ lacte. Juue. Quid dicat notę collactea maurę.

Colymb⁹. pe. cor. latine mun⁹ dr̃. Colybiſtes nũmulari⁹. Ci. in ver. acti. v. Colybus eẽ q̃ põt cũ vtant̃ oẽs vno gñe nũmoꝝ Colybos inq̃t Pollux ẽ pmutatio pęcunica quo q̃ id exercẽt colybiſtę vocant̃: Hier. Colybiſtas a colybijs vocatos

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tradit. Colybię vo vt ipe ait. ſūt q̃ tragemata bellariaqꝫ dn̄r ciceris frixi vuarūqꝫ paſſaꝝ vilia munuſcula: vnde colubiſtę pro nūmularijs fenus minutatim exercentibus dicantur Suidas κω λυμβωμι λος μομισ ματος

Coliphium. panis genus ατο του κο λικος forma diminutiua. Eſt enim colix ſubcinericius panis. Plau. Coliphia mihi ne incocta detis.

Collibrum genus penę vel pecunię.

Collyrida. pe. cor. panis triangulus ⁊ modicus qui alibi dicitur Torta panis. Hier. li. ij. Re. Et partitus eſt taꝫ viro q̃ꝫ mulieri ſingulis collyridam panis vnam.

Collyrium medicamentum oculoꝝ. Aug. Cecus qn̄ inungitur collyriū in manu medici nō videt. Hora. Oculis collyria lippis Et nō ſolū oculis adhibetur ſed aluo quoqꝫ ſubijcitur ī cura equoruꝫ vt auctor eſt Col. qui li. vij. ſcribit. Salis ſextans cum decem cepis dteritur ⁊ admixto melle decocto collyria īmittūtur aluo. atqꝫ ita citatus bos agetur. Ideꝫ. Melle decocto ⁊ ſale collyrium tenue īditur foramini quo ineat vrina collyrium inſeritur naturalibus.

Colligo. is. pe. cor. in vnū redigo. Virg. Colligere arma iubet validiſqꝫ īcōbere remis. Inde collectio Qñqꝫ auſero. Lucil. Ruiſ. Huc ⁊ colligis oīa furtim. Qñqꝫ lego. Virgil. Collige virgo roſas. Cū vo dicimus Colligo me: colligis te: colligit ſe tūc ꝓ reficere ⁊ q̄ſi dilapſum ſpūm in vnum redigere ponit̄. Ci. Sed manifeſto furto perturbatus vbi ſe colligit. Idem li. iiij. tuſ. Quid eſt aūt ſeipſum colligere niſi diſipatas aīe ptes rurſum in ſuū locū cōgere? Qd̄ ſi aliū caſū addamus vt Colligit ſe in arma. idē ē qd̄ pauit muniunt. Collegit ſe ī irā. i. excitauit. Vir. Subſtitit ęneas ⁊ ſe colligit in arma

Collecta ſeu collectanea dicuntur ſcripta quę ex pluribus excerpta locis in vnum lecta ſunt.

Collectitius. a. um. qd̄ collectū ē. Ci. Mario. Signa ⁊ tyrōe et collectio exercitū cum legionibus robuſtiſſimis contulit.

Collegę. pe. ꝓ. dn̄r duo eiuſdē ptātis ſil' miſſi. Vñ ⁊ Collegiuꝫ qd̄ ē ꝓpe collegaꝝ ſocietas q̃ꝫuis de alijs ēt dicat̄. Liuius ꝓprie dixit Cōſulū collegiū q̇ duo erāt. Improꝑe Nerati⁹: iureconſultus qui exiſtimat tres collegium conficere poſſe.

Colligo. as. pe. cor. ſimul ligo. Plau. in am. Neqꝫ cum colligare quiuit quiſquam in cunabulis.

Colligas docet Ply. li. xxxj. vocari quaſdam ſpeluncas in quibus Amphronitrum inuenitur.

Collido. is. pe. ꝓ. ſil' ꝑcutio. Lact. de ira. Duriſſimi rigoris materię ſi ictu vehemētiore collidat̄ ignis excutit̄. Hier. ad helio. Sup nudā metuis humū exeſa mēbra ieiunijs collidere ſed dn̄s tecū iacet. Hinc Colliſio q̄ ē duoꝝ corporum ſonus.

Collinio. as. ad lineā rectū facio. Aug. Cor tuū q̃ꝫdiu prauuꝫ eſt ⁊ diſtortum non poteſt colliniari rectitudine dei.

Collutilo. as. pe. cor. ſedo dedecoro. Pacu. Hęc famigeratio te honeſtet ⁊ me colluctile ⁊ ſi ſine dote duxeris.

Colluco. as. pe. ꝓ. apud Catonem. ſignificat profanę ſyluę ramos decidere officiente lumini.

Collobiū gn̄s tunicę quo antiqui romanorum vtebantur ſic dictum ꝙ ſine manicis eſſet ac mutilatum. Nam κολοβομ breue multilatum truncum ſignificat.

Colocaſia herba in ęgypto. de qua Palladius. Hoc menſe colocaſia bulbos ponemus. Amant humidum locum pingueꝫ maxime irriguum. Frondere prope ſemper poſſunt ſi tan q̃ꝫ citreta tegumentis defendantur a frigore

Colocyta: quam noſtri Coloquinta: agreſtis cucurbita ſm Dioſco. Hęc ⁊ Colocyntis. idis. vel idos ſicut legimus li. iiij. Re. Et collegit ex ea colocyntidas agri.

Coloſtrū. ⁊ coloſtra. ę. ſpongioſa lactis denſitas a partu prima Mar. Surripuit paſtor q̄ nōdum ſtātibus hędis de prima macrū lacte coloſtra damus. Palladius. Coloſtram vocant paſtores illud exiguū lactis in quo eſt ſpiſſior natura. Eſt et Coloſtra morbus quo lactētes tetātur ſi biduo a partu maternum lac guſtauerint. Qui coloſtrati dn̄r denſato in caſei ſpeciē lacte. Ideo infantibus nutricis non matris lac exbibere conuenit quia matris exitioſum eſt.

Color dr̄ id quo aliquid colorat̄. Et duo ſunt principales colores. Albū. ſ. ⁊ nigrū. Alij nō dn̄r colores niſi ꝑ pticipationē. Colores ēt apud rhetoricos dn̄r ornamēta orōnis. i. figurę quę a grecis ſchemata dn̄r. Nam vt ſcribit Cic. ſunt actori vt pictori colores ad narrādum. Iuue. Dic quintiliane colorem. Ab hoc noīe fiunt compoſita. Concolor. eiuſdē coloris Diſcolor verſicolor. diuerſi coloris. Decolor. quod eſt colore vitiato. Et habent pe. cor.

Colorificus. a. um. quod colorem facit.

Colorię veſtes. ſunt quę ex lana non tincta hoc eſt natiuo colore factę ſunt.

Coloro. as. pe. ꝓ. colorē induco cuius cōtrariū ē decoloro Sene. Fulmen aut colorat aut decolorat. Decolorat̄ id cui⁹ color vitiatur non mutatur. Colorat̄ id cuius alia fuit q̃ꝫ ſit facies. Inde decoloratę manus dn̄r maculoſę.

Colpus. ⁊ Colphus: ſinus appellatur.

Colūbus ⁊ colūba in ſingulari. In pl'i magis fę. gn̄e vtūt̄ auctores. Virg. Precipites atra ceu tēpeſtate colūbę. Mar. Nec violes teneras ꝑduro dente colūbas. Quidā hoc nomen a colendo deducūt ꝙ lūbos colat. Var. li. iij. a culminibus q̇ colmina. i. culmina. villę ſūma petat. Nā ꝑꝑ naturalē pauorem alte nidulat̄. Et de domeſticis q̇dē ⁊ agreſtibus colūbi. Palūbes dn̄r tn̄ de ſylueſtribus. Var. duo gn̄a eaꝝ in periſterotrophio eē ſolent. Vnū agreſte qd̄ habetur in turribus ac culminibus villę a quo appellatę colūbę quę ꝑꝑ morē naturalē ſūma loca in tectis captant. Alterū colūbaruꝫ gn̄s ē clemētius qd̄ cibo domeſtico intra limina paſcit̄. Colūbę agreſtes a colore Liuię dn̄r quaſi liuidę. Domeſticę vo cellares. Ex colūbo agreſti ⁊ colūba domeſtica vel econtrario naſcitur genus tertium columbarum a noſtris miſcellę dicuntur ob duorum generum commixtionem.

Colūbarius. qui colūba curat. Var. Ipſę ꝑꝑ pullos quos habent vti redeunti niſi a coruo occeſię: aut ab acepitre interceptę quos colūbarij ſolent interficere.

Colūbariū. ſiue colūbaria. ę. ꝓpe loc⁹ vbi habitāt colūbę agreſtes. Nā domeſticarū q̄ grece piſtē dn̄r periſteriones vocamus. Pala. colūbariū pt accipe ſublimis vna turricula ī ptorio cōſtituta lęuigatis ⁊ dealbatis parietib⁹. Col. li. ix. Qualia colūbarię tectis ſupponūt̄: g̃ce piſterotrophia colūbaria dicunt̄. Proprie tn̄ colūbariū loculamētuꝫ in periſterotrophio: ſingulis colūbaꝝ paribus ꝑparatū. Var. li. iij. Singulis parib⁹ colūbaria fiunt rotūda in ordine crebra. Columbaria ſingula eē oportet: vt os hēant quo ītroire ⁊ exire poſſint. Columbaria etiam inſula eſt in marituſco.

Colūbare adiectiuuꝫ. Col. li. ix. Ceteꝝ cibos iuxta pietē cōueniet ſegi: qm̄ fere ptes hę colūbari carēt ſtercore. Palladius. Colūbari cellę duo ſubiecta cubicula fiant.

Colūbatim aduerbiū ſig̃t ad ſilitudinē columbę Colūbinus a. um. qd̄ eſt ex colūbis. Ply. Colūbinus fimus in aq̄ decoct⁹.

Coluber. pe. cor. ſerpens q̇ vmbras nemorū incolit. Anguis et hydrus q̇ in aqua ſerpens q̇ in terra ſerpit draco tēpli. Sed ſępe cōfundunt̄ Hier. ad ꝑſidiū de colubro ſic ſcribit. Coluber ad bibēdū veniēs in aqua venenū deponit ne eū venenum aq̄ cōcretū occidat. nudū hoīem timet veſtitū pſequit̄ caput tn̄ ſuū celat vbi ſcit eē mortē ſuā. Serpēs q̇dē ſi ſemel calamo ꝑcutiat̄ morit̄. Sin vo iteꝝ ꝑcutiat̄ cōfirmat̄. Brumali tpe infirmior efficit̄ ⁊ a ſoricibus vincit̄. Igit̄ an̄ hyemē circa ſe colligit ſegetes: vt illis eſcam prebeant.

Columis ⁊ incolumis. pe. cor. vtrūqꝫ ſūmit̄ ꝓ ſano. Plau. in Tri. Neqꝫ ita vt ſit data columen te ſiſtere illi ⁊ detraxiſſe autumēt. Ci. li. j. ad herē. Caſu ⁊ fortuitu nauis in portū incolumis delata ē. Hinc columitas ⁊ īcolumitas ꝓ ſalute. Idem Treba. Itaqꝫ ſiq̇s erit mihi aditus de tuis fortunis. i. de tua columitate in qua ſunt omnia agenda. Et li. iij. ad heren. Dicebat nullam vtiliorem eſſe incolumitate.

Columē. pe. cor. Ter. in phor. Eho bone cuſtos ſalue columen nr̄ę familię cui cōmendaui filiū hinc abiens meū. Vbi Do. Columē famę ſuſtentio vel decus: vñ colūbę dictę. Plau. in caſ. Sed eccum egreditur ſenati columen preſidium populi.

Columnę dictę ſũt ꝗ culmina ſuſtineãt. Hinc inter colũnium. qđ ẽ ſpatiũ inter colũnas. Ci. li. iiij. ad herẽ. Aedes inter colũnii angulũ fornicẽ. Colũnaꝝ tria ſũt gñа. Teretes: q̃dran gulę: ſtriatę. Quę ſupponũt colũnis Epiſtylia. hoc eſt capitella. Quę ſupponunt baſſes ſiue ſpirę dñr. Sciendũ auctore Quintiliano antiq̃ colũniã dicebãt detracta eñi lr̃a ꝓ colũna. Vñ ꝑ diminutionẽ columella dr̃ ꝓ columnella. Apud veteres ſui maiores ĩ familia dicti ſunt colũnellę vel a colũna vel columine ſicut columẽ familię apud Pla. ⁊ Ter.

Colũnę herculis duę eſſe ꝑhibent in occidente. q: ex occeano mare nr̃uz intrãtib⁹ duo montes occurrunt quorũ alterũ in africa abylã vocãt. alterũ ĩ europa. Calpẽ. Hos quõdã iunctos ꝑpetuo iugo fuiſſe finxerũt: ſed hercolẽ diremiſſe colles Aliq̃ tñ hos montes procul ſpectant idus geminas colũnas videri dicũt. Alij dicũt colũnas herculis in gaditana inſula fuiſſe ex ęre octo cubitoꝝ ad q̃s proficiſci ſolebant qui nauigationẽ abſoluiſſent tãq̃ꝫ herculi ſacra facientes.

Colũna rhegia ciuitas in Brutio. vt eſt apud Pompo. Hunc locum gręci ſtylida vocant. i. colũnellam. Ea turriculę mõ erecta ex aduerſo turrem in pelorofidam reſpicit: hodięq̃ꝫ a multis appellatur Stylarion.

Columella. pe. ꝓ. nomẽ auctoris q̃ de agricultura tam verſuq̃ꝫ proſa eloquentiſſime ſcripſit. Quo noie ſignificat̃ maior ſeruus in familia ⁊ videtur dimi. a columna.

Collumellares dẽtes a Ply. dicti ſunt in equis. Var. li. ij. de re ruſ. Incipiẽtes q̃ꝫtũ agere annũ itidẽ eijciunt ⁊ totidem eijciunt proximos eorum quos amiſerunt et incipiunt naſci quos vocant collumellares.

Collabefactari teſtula ſig̃t eijci ex vrbe per ſigna teſtarum.

Colurnus. a. um. dicitur quod eſt ex materia coryli.

Coma. ę. breuis capillorũ ornatus απο του κοπτειν qđ eſt incidere ſicut apud latinos a cędendo cęſaries.

Comare. eſt lõgiorẽ comã hẽre. Gel. Equum fuiſſe dicunt magnitudĩe inuſitata: ceruice ardua: colore pheniceo flaua ⁊ comãti iuba. Hinc comatus. ſicut a capillo capillatus. Hinc datum eſt nomẽ gallię comatę. Per tranſlationem etiaz de arboribus herbiſq̃ꝫ dicit̃. Vir. li. iiij. geor. Nec ſerra comã narciſſum ideſt florem habentem.

Comata gallia oĩs tranſalpina gallia vno noĩe dicta eſt q̃ ĩ tria ppl'oꝝ gñа diuiſa ẽ. Belgica. celtica. ⁊ aquitanica. Dicta comata a coma: q̃ a natio illa erat intonſa. Ply. lib. xj. In capite cũctoꝝ aĩalium hoĩ plurimus pilus iã q̃dẽ ꝓmiſcue maribus ac feminis apud intonſas vtiq̃ꝫ gentes atq̃ꝫ ẽt nomina ex eo capillatis alpiũ incolis gallię camatę.

Comatulus. pe. cor. diminutiuum a comatus. Unde Hiero. comatulos pueros dixit.

Cõma. atis. ꝑ duplex. mm. latine inciſio απο του κοπω incido gñs diſtinctionis qñ poſt duo vel tres pedes ſupeſt ſyllaba q̃ parteꝫ terminet or̃onis. vt Arma virumq̃ꝫ cano troię. Qñ vo poſt duos pedes nihil remanet: colon dr̃: vt apđ Hora. Terruit vrbẽ. Quę tñ noĩa apud oratores indifferenter ponunt̃ q̃ integraꝫ ſniãꝫ periodon appellãt ne tibi ꝓfuit nocturnũ p̃ſidiũ palatij: nihil vrbis vigilię: nihil timor populi nihil cõcurſus oĩuꝫ bonorũ partes aũt cola ⁊ comata vocãt vt apud apoſtolũ. Suſtinetis eñi ſi q̃s vos in ſeruitutem redigit: ſi quis deuorat: ſi quis accipit: ſi quis ĩ faciẽ vos cedit

Comata. paſtoris nomen apud Theotonicos.

Como. is. pſi. ptũ. ſignificat compono orno quoniam in capillo plurimum homini ornatus ſit. Ouid. lib. ij. de amo. Comere ſed ſolas digna cipaſſi deas. Teren. Anteq̃ꝫ molliantur. ante quam comantur annus eſt. Hinc comptus. a. um. ornat⁹ politus. a quo dimi. comptulus.

Comptus. us. ꝓ ornatu. Do. ĩ Eu. Teren. Ut eo magis hę amãda ſit q̃ꝫ naturę beneficio non factis comptibus: aut induſtria facta eſt pulchra.

Comptum. gñs libamĩs qđ farina conſperſa faciebant.

Comarus. pe. cor. arbutus. ⁊ gñs mori. gręce κομαρος.

Comagena. pe. ꝓ. regio ſyrię quę ꝓpius adiacet Amãno mõti. Unde comagenum medicamentũ dcĩ qđ fit ex adipe anſerum cũ cinamo caſia pipere albo ⁊ hęrba quę comagene vocatur vtiliſſimum ad multos morbos.

Comes dr̃ q̃ ſeq̃ndo aliquẽ ſe maiorẽ comitat̃. Ci. Nõ comiteꝫ ſed ſe duceꝫ p̃buit. Socius par eſt. Ponitur tñ q̃nq̃ꝫ comes ꝓ ſocio. Idẽ ad herẽ. Qui cũ añ lucẽ ſurrexiſſet comitẽ ſuuꝫ inclinauit. Et antea dixit. Et ſecũ aliquãtũ numeꝝ ferẽteꝫ ẽ comitatus. Comes quoq̃ꝫ q̃ vt cũq̃ꝫ alterius ſeq̃t̃ ductum. Socius plerũq̃ꝫ in negocijs ſerijſq̃ꝫ reb⁹ ⁊ fortunę arbitrio ſubiectis. Sodalis in leuiorib⁹ ac ſępe voluptuoſis. Ci. Epulabar modice cũ ſodalibus. Et ſodales ſunt eiuſdẽ colegij. Vñ Ci. Narbonũ quęſtorẽ ſuũ appellat ſodalẽ. Comes vo ꝓ dignitate gñis cõ. eſt: q̃ꝫuis apud vulgus comitiſſa dicat̃. Vñ ab Amiano largitionũ comes dict⁹ ẽ q̃ p̃erat largitionibus imperatorijs. Alij ꝓ dignitate comarchum vſurpant.

Comitor. pe. cor. deponens a comes fit. Et ẽ ꝓprie minoꝝ erga maiores. Quod ⁊ comito. as. actũꝫ dr̃ Oui. li. ij. de põ. Queꝫ pia nobiſcũ ꝓles comitauit eũtẽ. Et li. xiiij. me. Nr̃aq̃ꝫ adulãtes comitant veſtigia donec. Eſt ⁊ comitor paſſiuum.

Comitatus. actiue ⁊ paſſiue accipit̃. Actiue. Ply. Quicũq̃ꝫ eniꝫ comitati fuerãt: Paſſiue. Ci. li. ij. ĩ Cati. Illud ẽt moleſte ꝙ ex vrbe paꝝ comitat⁹ exierit. Vir. Ipſe vno gradit̃ comitatus achate. Idẽ ĩ ſig̃atiõe paſſiua incomitatus poſuit cũ ait Sępius andromache ferre incomitata ſolebat.

Comitat⁹. us. ꝓ cõite. Sal'. Ci. ꝑ legatos cũcta edoctus. L. Vale. Flacco. Cn. ꝓmptino p̃torib⁹ ĩperat vt in põte Miluio ꝑ inſidias alobragum comitatus deprehendant.

Comis. benignus facilis ⁊ ſuauis q̃ errãti comiter mõſtrat viã benigneq̃ꝫ non grauate alijs inſeruit Hinc comitas hũanitas ⁊ morum ſuauitas. Comiter ſuauiter manſuete.

Cometes. pe. ꝓ. gñis. maſ. crinitus dicit̃. Eſt eñi ſtella crinita. Luc. li. j. Ignota obſcure viderũt ſidera noctes ardẽtẽq̃ꝫ polũ flãmis celoq̃ꝫ volãtes obliq̃s ꝑ inane faces: crinẽq̃ꝫ tumẽdi ſyderis ⁊ terris minitatem regna cometes.

Comitiũ. cõuentus ppl'i. qđ fiebat qñ magr̃atus creabãt̃. a filitãdo ſic appellatũ. Differtq̃ꝫ a cõcilio. ꝙ comitiũ ſit cũ vniuerſus ppl'us cõuenit. Cõciliũ cũ ppli pars. Fuerũt ãt comitia cõſularia p̃toria: queſtoria: tribunitia: ędilitia: ⁊ oĩuꝫ deniq̃ꝫ magiſtratuũ q̃ ſuffragijs ꝯſularib⁹ crearent̃. Ille enim comitiones ppl'i ad creandos magr̃atus ⁊ ad leges ferẽdas dicebant̃ comitia: quoꝝ alia calata: alia centuriata: alia curiata. Calata comitia vocabant̃: quę ꝓ collegio põtificũ haberi ſolebant aut regis aut flaminũ ĩ augurãdoꝝ cã. Curiata q̃ ex curijs. i. trib⁹ q̃. xxxv. erãt: ⁊ excenſuꝫ ⁊ ętatę ꝑ lictorẽ curiaꝝ ꝓcalari. i. ꝯuocari ſolebant. Centuriata q̃ hẽbant̃ in creandis cõſulibus cũ cẽturiatiꝫ. i. ꝑ ſingulas cẽturias calculus vnus ꝓ ſuffragio ferebat̃. Et hęc ꝑ cornicinẽ ex regiõibus ⁊ locis cõſtabãt. Diony. li. vij. hiſt. ſcribit. In comitijs curiatis oẽm ptãtẽ creandi magiſtratus fuiſſe penes ppl'in. In cẽturiatis penes diuites. Comitij noĩe vt inq̃t Gel. intelligit̃ locus coeũdi q̃ ꝑ Aſconij ſnĩa. in foro ꝓpe ſenatũ erat: quo equitibus romanis ppl'oq̃ꝫ ro. licebat coire ibiq̃ꝫ ſtans ppl'us ſuffragia ferebat. Ci. ꝑ Sex. Cũ foꝝ comitiuꝫ curiam multa de nocte armatis hoĩbus ac ſeruis plęroſq̃ꝫ occupauiſſent ĩpetũ faciũt ĩ Fabriciũ. Tp̃s comitioꝝ hñdoꝝ id erat qđ augures deſignabant. Comitia pro hominibus. Cice. ibi poſuit. Venio ad comitia ſiue magiſtratuũ ſiue legum.

Comitiatus. tus dicitur ipſa comitialis congregatio.

Comitialis ⁊ hoc comitiale. qđ ad comitiũ ꝑtinet: vt dies comitialis q̃ comitijs gerẽdis aptus ſiue dicatus eſt: quo cũ ppl'o agi licebat vt inquit Macro. ⁊ quo ppl'us romanus conuenire ſolebat ad ſuffragiũ ferẽdũ. Cice. ad. Q. fratrẽ Cõſecuti ſũt dies comitiales ꝑ quos ſenatus haberi nõ poterat. Liu. li. xxv. dictator p̃mo comitiali die creauit ꝯſules. Ioue auteꝫ tonante fulgurante comitia populi habere nefas erat.

Comeſſationes ꝓprie dñr cibi potuſq̃ꝫ qui poſt cęnaꝫ ex luxu ſumunt̃: ſicut merenda cibus q̃ añ cęnam ſumit̃: ⁊ ientaculũ añ prãdiũ. Comeſſari eñi ẽ poſt cęnã epulari. Sue. in domi. Cõuiuabat̃ frequẽter ⁊ large ſꝫ pęne raptim certe nõ vltra ſolis occaſum nec vt poſtea comeſſaret̃. Idẽ in Vitel. Epu-

las triſariã ſp.interdũ q̃driſariam diſpertiebat in tentacula prãdia cenas ⁊ comeſſationes. Liui.lib.xl.refert Demetrium poſt cenã qua ſodales acceperat dixiſſe. Quin comeſſatũ ad fratrẽ imus: Interduz comeſſationes gñali vocabulo epulatiões cõpotationeſq₃ cũ luxuria ⁊ crapula q̃cũq₃ hora veluti vorajines mẽſar̃ dñr. Uñ comeſſabũdus Alexandri magni exercitus dicit̃ a Curtio q̃ſi indulgens p̃ter modũ ꝓdigis epulis. Apud Ariſt.accipiunt̃ tãq̃₃ ſint cõuiuia ex collatione ſymboliſq₃ cõfecta.q̃ lacedemõij phiditia cretes andria nũcupauerunt. Uñ ait li.ij.pol. Comeſſatiões phiditia noĩant lacedemõij apud quos vnuſquiſq₃ cõferre h₃ ⁊ ſi ſũt pauprimi. Qui ṽo comeſſationũ eẽ ꝑticipes nequeunt hi ad reip.gubernationẽ nõ admittũt̃. Jõ ãt phiditia dñr.q₂.ſ. phidias.i.amicitię ⁊ humanitatis ea ſint Δ ꝑ λ accipiẽdo: ſiue ꝗ ita ↄſueſcerẽt ad ꝑſimõiã q̃ gręce d₂ φειλω Andria ṽo cretẽſes dixerũt q̃ſi virilia ex eo ꝗ viri adultę ętatis ad ea vocabãt̃.h₃q₃ hoc nomẽ p̃mã ꝓ.Mar. Nõ albana mihi ſit comeſſatio tãti Dicta comeſſatio a vicis quos gręci κωμους vocant: ⁊ eſum ſpino. Ueteres enĩ in vicis hĩtantes añq̃₃ oppida cõderentur alij alios cauſa victus inuitabant.

Comũ ciuitas gallię ciſalpinę iuxta lariũ lacu₃. hęc mediocris erat colonia trãſpadũ. S₃ Põpeius poſt ſcipio ac poſt modũ diuus Cęſar eã auxerunt Hic comẽſes.ſed comani dicti ſũt ciues ⁊ cũei ab cũę arũ qm̃ cũę ar̃ cĩtas cãpanie ↄdita ab his q̃ ex chalcide vrbe euboeę venerũt. Hęc ab vndis nomẽ traxit. Nã τοκυμα vndã ſig̃t υ ãt latini ĩ. u. cõuertunt vt byrrhia burrhia. Jñ cũani ⁊ cũei q̃₃uis ⁊ cumei ⁊ cũani ẽt dicant̃ a cuma ciuitate ęolicar̃ maxĩa ⁊ optĩa ⁊ oĩu₃ fere metropolis q̃s nũero.xxx.fuiſſe tradunt ⁊ quarum ꝑs maxĩa corruit. A q̃ vt q̃dam aiũt cumęa ſybilla dcã eſt. Ex hac ortus Ephorus vir ſine cõtrouerſia clarus ⁊ iſocrati oratori familiaris ⁊ hiſtorię cõſcriptor: ſed añ ip₃ ñ tñ ex hac vrbe Heſiodus poeta q̃ patrẽ ſuũ relicta ęoliga cuma in beoetiam migraſſe dicit Plutar. quoq₃ in ſympoſius multa et Suidas ησιοδος κυμαι ος νεος δε κομισθεις υπο του πατρος διου και μητρος πυκι μιδης ες ασκρητης βοιωτιας ⁊ ipſemet heſiodus de ſe ita ſcribit de p̃re ſuo q̃ κυμην αιολιδα προλιπων εν νηι μελαινη ουκ αφενος φευγων ουδε πλουτον τε και ολβον αλλα κακην πενιην την ζευς ανδρεσι διδωσι νασσατο δ' αγχ' ελικωνος οιζυρη ενι κωμη ασκρη χειμα κακη θερει δ' αργαλεη ουδε ποτε εσθλη.

Commalaſſo.as. Uide in dictione malaſſo.

Cõmẽdo.as ex cõ. ⁊ mãdo.tribus cõſtrui ſolet modis. Nã qñq₃ actũ tãtũ h₃ Ual.max.li.x. Quapp nõ ludicrã artẽ cõmendauit. Qñq₃ vltra actũm cõſtruit̃ cũ alio actõ mediãte apud ⁊ hmõi: vt cõmendaui te apud p̃torẽ. Et ſic ſumit̃ ꝓ laudo. Qñq₃ pꝰ actũ₃ iũgit̃ dtũs. ⁊ ſig̃t q̃ſi char̃ q̃d cõmitto ſed non recedit a ſig̃atione laudo. Semꝑ enim fit cũ charitate ⁊ laude eius qui commendatur. Plau. Quali ne amico mea commendaui bona: Probo ⁊ fideli ⁊ fido. Cice. Petis a me vt te q̃₃ diligentiſſime bibulo commendem.

Cõmendatitius.a.um.quod commendari ſolet: vel id quo q̃s vel quod commendari ſolet. Cic. Et ſi ſtatueram nullas ad te litteras mittere niſi commendatitias.

Cõmentaculũ inq̃t Feſtus: virga quã in ſacris vtebant̃ ad ſacrificia pergentes vt a ſe obuius homines amouerent.

Cõmẽtarij frequẽtatiuũ ẽ a cõminiſcor. ⁊ ſig̃t cogitare agitare tractare: mentionẽ facere diſputare. Ci.ĩ Lęl. Cũ in hortos D. Bruti cõmẽtãdi cã vt aſſolet vẽiſſemꝰ. hoc ẽ tractãdi vl̃ diſputandi. Jdẽ. Quę p̃t eẽ ĩ vitio cõmẽtatio.i.excogitatio. Jnterdum ſig̃t fingere. Jnterdum. cõmentarium ſcribere.

Cõmẽtũ.expoſitio a cõ ⁊ mente q̃dã cõpoſitũ ⁊ deductũ volũt cum ſit cõmonitio mẽtis. Aliqñ accipit̃ pro fictione: ⁊ tunc a comminiſcor fit. Teren. Commentum non placet.

Commentitius.a.um.ſig̃t partim fictũ ⁊ ad tp̃s commentu₃ et excogitatũ: ꝑtim notum. Aug.li.iiij.ci.dei. Uidetis ne igitur vt a phyſicis rebus bñ atq₃ vtiliter inuentis nõ ſit tracta ad commentitios ⁊ fictos deos:

Cõminiſcor a cõ. ⁊ mẽte dictũ ẽ cũ fingunt̃ in mẽte q̃ non ſunt Seu magis a cõ. ⁊ miĩſcor vñ ⁊ remiĩſcor quod eſt cum que tenuit mẽs a memoria cogitãdo repetunt̃. Significatq₃ cõminiſci dicere fingere diſputare tractare. Teren.in ecy. Aliquid tuliſſe comminiſcentur mali.

Cõmentariũ cõmẽtariꝰ ⁊ cõmẽtarij pl̃i numero ꝓ vna eadẽq₃ ſig̃atione ſumũt̃.ſ. ꝓ libris in q̃bꝰ non late diffuſeq₃ res ſed breuiꝰ q̃₃ poterant explicant̃ cũ ĩ his ſimpl̃r ⁊ q̃ſi ꝑ capita deſcribunt̃. Ci.in Bruto. Nõ ẽ orõ ſed q̃ſi capita rer̃ ⁊ orationis cõmentariũ pauloplenius. Sic Cęſaris cõmentarij dñr in q̃bꝰ ad exeq̃ndã hiſtoria₃ alijs vr̃ materiã ſubieciſſe. Uñ Sen.li.iij.decla. Sine cõmẽtario nũq̃₃ dixit Seuerus Caſſius.nec hoc cõmẽtario cõtẽtus erat ĩ quo nudę res ponũt̃. Hi ãt ſi ſinguli fuerint cõmẽtariũ vel cõmẽtariꝰ vel liber dr̃ ſed ſi ex multis lõgiſq₃ tractatibus breuiora coaceruẽt̃ ↄpẽdia cõmẽtarij ẽt dici p̃nt.vel p̃mus ⁊ ſecũdus cõmẽtarius. Dr̃ eẽ ↄmẽtariꝰ vel ↄmẽtariũ vel cõmẽtaria pro auctor̃ expoſitiõe Gel. Eſt adeo ꝓbi grãmatici ↄmẽtarius ſatis curioſe factꝰ. Et iter̃. Nõnulli grãmatici q̃ cõmẽtaria ĩ Uir. cõpoſuerũt. Jdẽ Nr̃ Taurꝰ in p̃mo ↄmẽtariorũ quos in gorgiã. Pla. cõpoſuit ſcriptũ reliq̃t. Quidã ẽt hmõi cõmẽtũ vocauerũt. Pręterea cõmẽtariꝰ qñq₃ d₂ ↄmẽtator h̃ ẽ q̃ ↄmentarium ſiue ↄmẽtũ ↄpoſuit. Ser. ſuꝑ p̃mo ge. Suꝑfluã mouẽt q̃ónẽ cõmẽtarij. Accõmentariũ fit diminutiuum cõmentariolum.

Cõmeo.as.ex cõ ⁊ meo. q̃₃q̃₃ alij a cõ ⁊ co.iſ. ↄponi velint. Uñ remeare ꝓ redire. Eſt ãt ↄmeare vltro citroq₃ ire. Jñ ↄmeatus dari d₂.i.tp̃s quo ire ⁊ redire cõmode poſſit. Et cõmeare eſt ire ſeu ſe cõferre. Lact.li.iij. Quid ergo interfuit quo aiõ pHus ad meretricem famoſiſſime cõmearet: Teren.in Ecy. Hic raro in vrbem commeat.

Cõmeatus.us.licentiã ſiue q̃ꝺ dicit̃ ſaluus cõductus quẽ imꝑator militi ꝑpoſitus ĩferiori eũdi quo velit ad p̃ſcriptũ diẽ reuerſuro. Ci.ad herẽ. Jlle q̃ ad diẽ cõmeatus nõ venit ꝗ eũ aq̃ intercluſiſſent. Liui.li.xxiij. Magna ꝑs ſine cõmeatibus dilabebat̃. Aliqñ accipit̃ ꝓcibarijs ad alimoniã exercitꝰ et reip.aut multitudinis alicuius.vel ẽt p̃uatim. Sal. Si vincimus oĩa nobis tuta erũt cõmeatus abũde. Ci. ꝓ lege Manilia. Jam cõmeatu ⁊ priuato ⁊ publico prohibemur.

Cõmemoro.pe.cor.cõmonefacio: in memoriã reduco. Ci.ĩ Cato. Pythagoreorũq₃ more exercende memorię gr̃a q̃d quoq₃ die dixeri₃ audiueri₃ egeri₃ cõmemoro veſpi. Hier. in eccl̃iaſtico gtõ iunxit. Sed in die tribulatiõis ↄmemorabitur tui. Et ↄmemorare dicere recitare narrare. Ci. Quę nam ſit iſtius veteris quã cõmemoras academicor̃ ⁊ de finibus bonor̃ ꝑipatheticor̃ ſñĩa. Ter.in phor. Quid ego nunc ea cõmemorem demipho ſigillatim qualis ego in hunc fuerim.

Cõmeto.as.pe.cor.cõmeo.hoc ẽ me confero. Neuius. Cu₃ ad lupam noſtram tam multi cõmetant lupi.

Commęreo.totus.vel in totum triſtor. Plau.ĩ epi. Neſcio edepol quid tu timidus es trepidas epidice ita vultum video: videre commęruiſſe.

Cõmereo.cõmitto. Ter.in phor. Si ſenſerit te timidũ p̃r arbitrabit̃ cõmeruiſſe culpã. Et cõmerere ẽ meritare ſ₃ in malu₃. Jde₃ in ecy. Quę nunq̃₃ quicquã erga me commerita eſt q̃ꝺ nollem: ⁊ ſępe quod vellent meritam ſcio. Do. Mereri bona commereri dicimus mala.

Cõmilitones: dñr q̃ ſimul ſũt in militia Comi militiũ ipſa belli ſocietas. Sue.in Cęſa. Nec milites ſuos ꝓ cõcione ſed blandiori noĩe cõmilitones appellabat tanq̃₃ ⁊ ipſe vnus eẽt ex nũero militũ. Jta enim dñr cõmilitones ſicut ⁊ cõdiſcipuli. Juſti.lib.v. Deindę cogitationes legũ ſacrarũ tũ vetuſti per tot bella cõmilitij orat miſereatur ciuium exulum.

Cõminus.pe.cor.ſignificat ſtatim ſine intermiſſione. Uir.li.j. geor. Quid dicam iacto qui ſemine comminus auro. Comminus etiam a loco propinquo. Uide in Eminus.

Cõmitto.is.alior̃ fidei trado. Ter. Ouẽ lupo commiſiſti. Qñq₃ cõmittere ẽ iniũgere aliquid faciendũ ⁊ q̃ſi ↄmẽdare: vt rex mihi hoc negociũ cõmiſit. Qñq₃ peccare. Unde cõmiſſa dñr pctã. Aſco. Cõmiſſa dñr facta contra voluntatem cõditoris

Qñqꝫ ſociare cõiungere. Uirg. Delphinũ caudas vtero con miſſa lupoꝝ. Qñqꝫ donare relinquere. Ci. in ver. acti. ij. Js Calũniatores ex ſinu ſuo oppoſuit q̃ illaꝫ hr̃ditatem veneri Ericinę cõmiſſam eẽ diceret. Qñqꝫ facere. Sal. Sẽpronia q̃ multa ſępe virilis audacię cõmiſerat. Qñqꝫ incipe. Uir. li. v. Et tuba cõmiſſos medio canit aggere ludos. Sal. Qui bus dictis moꝝ pliũ cõmiſere. Qñqꝫ ptãtẽ date ſeu pmitte re ⁊ cãm pbere: ⁊ in malã ptẽ. Sꝫ hoc p̃cedente negatione ⁊ ſeq̃nte vt: vel quãbrẽ. Ter. in Ecy. Nũq̃ꝫ tã dices commode vt tergũ meũ tuã i fidẽ cõmittã. Ci. Nihil tibi eẽ cõmittẽdũ cõſiderare debes q̃ꝫobrẽ eoꝝ quos laudas te nõ ſimillimũ p beas. Qñqꝫ ẽt ſine negatione Jdẽ li. ij. offi. Periculoſuꝫ ipſi ẽ: tu ẽt ſordidũ ad famã ꝯmittere vt accuſatoꝛ noiet. Qñqꝫ cõparare ⁊ in cõtẽtionẽ deducere cõfligere. Sue. i Cali. Nec ceſſauit ex eo criari alteꝝ alteri. atqꝫ iter ſe oẽs cõmittere. i. i certamẽ mittẽ. Hie. li. ij. mach. Rex cõmiſit cũ iuda ⁊ ſupat⁹ ẽ. Prope tñ rõe ppõnis. cõ. ſiḡt ſil' mittere: ſiue ſil' iũger. Hel. Hordiũ nomẽ ẽ vrbis quã ſangarius amnis interfluit ma gna ex pte cingit' fluctibus ſpẽm inſulę p̃bet. ac niſi tenue di ſcrimen obijceret maria quę nunc diuidit committerer.

Commiſſurę iuncturę quales ſũt tabulaꝝ ⁊ aliarum rerum.

Commitile compoſitum.

Cõmitigo as. pe. coꝛ. ſiḡt tũdendo depꝛio atqꝫ depono. Ter. in Eu. Tibi vtinam cõmitigari videã ſandalio caput.

Cõmodũ pe. coꝛ. fit a mõ ⁊ ſiḡt vtile emolumentum. Cuius cõ trariũ eſt incõmoduꝫ pꝛo damno. Ci. li. ij. ad herẽ. Cauſa eſt ea q̃ induxit eũ cõmodoꝝ ſpe aut incommodoꝝ vitatione. Et infra. Hic accuſatoꝛ in ſpe cõmodi cupiditateꝫ oñdet ad uerſarij: in vitatione cõmodi foꝛmidinẽ augebit. Qñqꝫ com modũ ⁊ dr̃ bonũ aptũ cõueniẽſqꝫ q̃ſi cũ mõ ⁊ rõne. incõmo dum malũ ineptũ atqꝫ inconueniens. Sic commoditas ⁊ in cõmoditas cõmode ⁊ icõmode ſumi pñt. Ter. i an. Nẽpe i cõmoditas deniqꝫ huc oĩs redit ſi euenerit qȍ dij phibeãt diſſenſio. At ſi coꝛrigat' qȍ cõmoditates vide Pꝛĩcipo ami co filiũ reſtitueris tibi generũ firmũ: ⁊ filię inuenies virum Aliqñ vtrouis mõ accipi pñt vt apud eũdẽ in ecy. Mlta ex quo fuerint cõmoda: eius incommoda ęquuꝫ eſt ferre.

Cõmodus. a. um. qȍ eſt vtile: ſiue aptũ. a quo fit accomodus ⁊ incõmodus. Amb. li. hexa. Nã q̃ leuibus accõmodus eſt fit incõmodus grauioribus elementis. Ter. in an. Ego cõmo dioꝛẽ hoiem ⁊c̃. Coꝛ. Celſus. Sꝫ inter oĩa maxime cõmodũ eſt modice exerceri. Plau. i Sti. diminutiuo vſus eſt. Pꝛo opibus nr̃is ſatis cõmodule nucibus fabulis ficulis Jnueni tur ẽt cõmodũ aduerbiũ: ⁊ ſiḡt iã Apul. Cõmodũ lumẽ eua ſerant ⁊ foꝛes ad pꝛiſtinum ſtatum integre reſurgunt. Jdeꝫ Jntuli me: eumqꝫ accuſantem exiguo ad modum grabatu lo ⁊ commodum cęnare incipientem inuenio.

Cõmodo. as. pe. coꝛ. vtile ⁊ cõmodum facio: ſeu commodita tẽ p̃ſto far aconcio. Ci. ad filiũ. Cui ego q̃buſqꝫ rebus pote ro libentiſſime cõmodabo. ſicut ecõtrario incõmodo: mole ſtus ſum ⁊ noceo ſiḡt. Terẽ. in an. Magis adeo vt mihi in cõmodet q̃ꝫ vt obſequat'. Ci. Cęſari. Quicq̃d ei cõmodaue ris erit mihi gratũ. Et cõmodare eſt mutuo dare: hoc ẽ ali cuius rei vſuꝫ ad tp̃s ꝯcedere. Ci. Dãdo ⁊ accipiẽdo mutuã diſqꝫ facultatibus accõmodãdis nulla re egem⁹ Nec rei tã tũ mobilis commodatio dr̃ vt Ulp. exiſtimauit. ſed ẽt ſoli. Plau. Cũ ędes pauperi cõmodaſſet. Ci. li. iiij. ad herẽ. ait cui dã ędes maxias ad nuptias cõmodaſſe. Et licet vt multi aſ ſerũt cõmodent' q̃ reddunt' eadẽ nũero ⁊ ſpẽ vt veſtis ęqu⁹ liber. mutent' q̃ non reddunt' eadẽ nũero: ſed ſpẽ vt vinum frumẽtũ nummi. Cic. tñ i ver. acti. vi. Cõmodari vſus ẽ ad ea quę reddunt' ſimilia. Ait eñ At publice cõmodaſti nõ ſi ne magno q̃dẽ puincięqꝫ ſicilię detrimẽto tritici modios ſe xaginta. ſumit' nõnunq̃ꝫ ſimpl'r p impẽdere. Hiero. de diuo Antonio. Auditioni ẽt ſcripturaꝝ ita ſtudiũ commodabat: vt niſi ex eius anima laberetur. Hic fit accommodo.

Cõmodotari⁹: ſiue cõmodo. onis. q̃ cõmodatum accepit

Comędia. cũ. ę diph. ἀπὸ τῆς κώμης. i. a vico ⁊ ᾠδή canti lena. gñs poematis: quod in initio in vicis iuuenes queſt⁹ gratia cantare ſoliti eſſent crebꝛo conuenientes. Comędia eo ꝯfecta credit' vt affectus nr̃os monens in alienis pſonis Exp̃ſſãqꝫ imaginẽ nr̃aꝫ vite quotidianę videremus. Eſt ãt poema in quo hũiles fere pſonę inducunt' ⁊ amoꝛes virgi nũqꝫ rapt⁹ deſcribuntur. Huius noĩs pe. coꝛ. apud latinos. Suidas κωμῳδίας ὕβρεις διάσυρμοι ἐμπαῖς μα τὰ καὶ κωμῳδός ὁ ταῦτα ποιῶν.

Comędus: qui repꝛeſentat comędias ſicut Calliopus. Comi cus qui componit vt Terentius.

Comędicę aduerbium ſiḡt manſuete ſuauiter: ſicut tragędicę crudeliter. Plau. Euge aſtitiſti: ⁊ dulce ⁊ comędice.

Comędioꝛ. aris. ſignificat ridicule ac loquaciter loquoꝛ.

Cõmoueo. es. pe. coꝛ. pturbo. Ter. Cõmoui hoiem. Jnterdum ſiḡt a pposito deflecto: ⁊ q̄ volo pſuadeo. Ci. Uiſi ſum⁹ ſe natũ ꝯmemoꝛatione tuę voluntatis erga illũ cõmouere. Jn terdum Lędere. Col. li. ij. Ne ĩ radicẽ maioꝛe nixu vomis i pact⁹ colla cõmoueat. Jnterdũ recedere. Cic. Toꝛcimo. Tu ⁊ cura vt valeas: ⁊ te iſtinc ne temere commoueas.

Cõmunis ex cõ. ⁊ munis quod ẽ munus. q̃ſi cũ munere. ſicut i munis ſine munere. Jlle ãt cõis dr̃ q̃ oĩum ẽ. q̃ſi oĩbus con ſentiens: a quo cõitas: ⁊ aduerbiũ cõiter. p q̃b⁹ veteres mu nitas ⁊ munit' vſurparũt. Si q̃dẽ apȍ veteres mũes ⁊ mũi fici nõ a largitiõe q̃ ignota erat dicebant': ſꝫ ita appellabant' cõſentiẽtes ad ea q̃ amici vellent. Pacu. Nam q2 tam largi tio multis ignota erat munific⁹ nemo putabat' niſi pariter volens Lucil. Munifici comeſqꝫ amicis noſtris videamur viri. Dicimus aũt hoc eſt cõmune oĩuꝫ ⁊ omnibus. Et hoc ẽ commune mihi tecum: vel cum cęteris.

Cõmunico. as. pe. coꝛ. ex cõ. ⁊ munico ꝯpoſitũ ẽ Munico ãt a munis fit. Et ẽ cõicare pticipare qñ qȍ eſt: aut eẽ põt p̃uatiꝫ fit vniuerſoꝝ Salu. Alienũ ſuis rõnibus exiſtimãs videri cãm ciuiũ cũ ſuis fugitiuis cõicaſſe. Per tranſlationeꝫ ſiḡt coinq̃nare: vt eſt. Qȍ pcedit ex oꝛe. hoc cõicat hoĩeꝫ. Nam ppl'us iudęoꝝ ptẽ dei ſe eẽ iactitans cões cibos vocat q̃bus oẽs vtunt' hoĩes: vt ſuillam carneꝫ: oſtreas lepoꝛes ⁊ hmõi aĩantia q̃ vngulas nõ findũt nec ruminant nec ſquamoſa in piſcibus ſunt. Unde in actibus apl'icis ſcribit'. Qȍ deus ſan ctificauit tu cõe ne dixeris. Commune ergo qȍ cęteris ho minibus patet ⁊ quaſi nõ eſt de pte dei pꝛo ĩmũdo dicitur.

Cõmuto. as. pe. p. ſil' vel cõtra: vel totũ ſimul muto: qȍ fit cum vna res p alia dat'. Et ille cõmutat q̃ alteri qȍ hꝫ cõcedit vt aliud q̃ppiã aſſequat'. Ambꝛ. Raro q̃ꝫuis excelſa virtus fu turis cõmutat pñtia. Cõmutare ãt v̓ba eſt altercari ⁊ iurgia hr̃e. Ter. in an. Nũq̃ꝫ hodie tecũ cõmutatuꝝ patrẽ vnum eſ ſe verbũ. Et cõmutare verba eſt p bonis dictis mala inge rere. i. iracundia in maledicta compelli.

Compago. ⁊ compages. pe. p. vtroqꝫ mõ p cõiunctione ⁊ cõ poſitione. Ouid. Atqꝫ ita diſparibus calamis compagine cę re inter ſe iunctis nomen tenuiſſe puellę. Pacu. Saluete ge minę mei compages ſanguinis.

Cõpagino. as. pe. coꝛ. cõiungo copulo: q̄ pagines ſimul iungũ tur. Aug. Ut ãt ſimus mẽbꝛa eius: vnitas nos ꝯpaginauit.

Cõpar idẽ ẽ qȍ par. Liui. Cõparẽ cladẽ ad egętis inſulas car thaginẽſiuꝫ p̃lio nauali acceptã qua fructi ſicilia ac ſardinia ceſſere. Cõpar ẽt dr̃ ſocius ſeu ęq̃lis. Hie. li. ij. x. Apphẽſoqꝫ vnuſq̃ſqꝫ capite cõparis ſui defixit gladiũ i lat⁹ ꝯrij ⁊ cecide rũt ſil' Rhetoꝛes cõpar id eẽ dicũt qȍ duabus autem plari bus ſententijs bꝛeuibus ⁊ inter ſe paribus exigitur.

Cõparo. as. pe. co. ſiḡt adęquo. Ter. in eu. Haud ne cõparãdus hic quidem ad illum eſt. Jtem. Conſtituo ad apto. Ambꝛo. li. j. offi. Jta te compara vt quaſi puer iniuriam non teneas: malitiam non exerceas. Jtem p̃paro. Cice. in ver. acti. ij. Ut erat inter ſuos copioſus conuiuium comparabat. Jtem Do. Jdem ibi. Et omni gemitu ac doloꝛe certa merces compa rabatur. Jtem ſocio coniungo. Plautus in aſi. Pꝛehende auriculis compara labella labella labellis. Jtem Compo no machinoꝛ. Siſe. lib. iiij. hiſto. Eos qui hoc malum pu blicum clandeſtinis conſilijs comparauerint. Et compa rare emere licet. Hier. contra Ruſi. inueniri neget. Sꝫ nemo

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

eſt qui in curia nõ aliqñ labatur: vt verũ ſit quod Hora. inq̃t Quandoq; bon⁹ dormitat Homerus Cato de re ruſti. Prędium cum comparare cogitabis ſic in animo hẽto. Liui. lib. ij. Annonę in primis habita cura ⁊ ad frumentum comparandum miſſi alij in volſcos alij cumas.

Cõparatiuus a. um. qḋ adequat. Uñ dicimus compatiuũ gradum. cuius ꝓpriũ eſt ſupare poſitiuũ in ea q̃litate quã obtinet. licet qñq; propoſitio ponaꝛ. Fit aũt compatio vt docet Priſci. ad vnũ vel ad plures tã ſui gñis q̃ alieni q̃uis gręci honoris cã ſuę gentis magis q̃ rõne veritatis dicant nõ poſſe ad multos ſui gñis fieri comparationem Sta. li. viij. th. Sed pectora flectas ⁊ melior ſis queſo. de is Uale. max. li. iiij. Idẽ ſenſit Fabricius lycinius honorib⁹ ⁊ auctoritate oĩ ciue tꝑib⁹ ſuis maior. Et li. vj. Tertiũ te ĩportuniorem ſuperioribus habere cępim⁹ rector eſt. Cõparatiua ⁊ ſuperlatiua quę a prępoſitionib⁹ veniũt pręter ſuã conſtructionem ablatiui ⁊ genitiui aliqñ acrõ iunguntꝛ. Cic. ad Octa. Propius vrbem Salu. Proxime hiſpaniam mauri ſunt.

Compaſco. is. ſimul. paſco. Unde cõpaſcuus ager qui relictus eſt ad paſcendum communiter vicinis.

Compeſco is. compeſcui q̃ſi eodem paſcuo contineo.

Cõpedes pe. cor. a ſingulari Cõpes qḋ non eſt in vſu vinculi gñis ẽ: cuius arctura rei cuſtodiuutur. a compedio. is. qḋ ex con. ⁊ pedio cõponitur. Et eſt tam maſ. q̃ fę. gñis. Hiero. in hiere. Aggrauauit compedem meum.

Comitialis hõ: q̃ comitiali morbo laborat. Ply. Fel. teſtudinũ naribus ilitũ comitiales erigit attolitq;: Dictus comitialis qꝛ comitia vitiare diceretꝛ. Interrũpebantꝛ enĩ comitia quo die aliq̃s cõcidiſſet. Cato. qḋ comitia ꝓhibere ſolet nec id q̃dẽ mihi vitiũ fuit. Seren⁹. Eſt ſubiti ſpẽs morbi cui nomẽ ab illo qḋ fieri nobis ſuffragia iuſta recuſat: ſępe enĩ membris acri lãgore caducis cõciliũ ppl̃i labes horrẽda diremit: ipſe deus memorat dubie ꝑ tꝑa lunę cõceptũ talis quẽ ſępe ruina profudit. Hic morbus alio noĩe dꝛ Sacer morb⁹ maior pp grauitatẽ. qm̃ hõ ſubito cõcidit: ⁊ ſpumę ore mouentꝛ Docet ẽt Ariſto. Hũc morbũ a priſcis herculeũ fuiſſe nominatũ qꝛ Hercules eo laboraſſe fertꝛ. idq; ex attrabile pleriſq; cõſiſtere tradit. Pla. ⁊ Apul. diuinũ nuncuparũt. qꝛ aĩ ꝑtẽ rõnalẽ quę longe ſctĩſſima eſt videt. Gręci epilepſiaz vocant hoc eſt cõtractionẽ. Contrahuntꝛ enĩ hoc morbo nerui. Ply. Folia heliotropij ꝯtractiõib⁹ medẽtꝛ: ẽt ſi id comitial̃r accipiat. i. ẽt ſi ꝯtractiones fiant ex morbo comitiali. Uulgo caduc⁹ dꝛ qꝛ cadẽ faciat. Plau. tñ comitialis hoĩes ĩ penulo appellat litigioſos q̃ in comitio pp lites q̃ſi hĩtare dñr inq̃ẽtãtes tribunal p̃torꝫ. q̃ ſi nihil ẽ litiũ: lites ſerũt. Hic ẽt a nõnullis lunaticus dꝛ cũ tñ ab inuicẽ ſeperentꝛ: qꝛ eũ qui inter lunio natus eſt hunc morbum fere pati compertum eſt.

Combã ſabini vocant quam militares lecticam.

Cõbino. as. pe. ꝑ. ⁊ Cõbinor. aris. binus iũgo quod vernacula lingua dicimus cobiare. Au. li. viij. cõ. Jllic vt forte cõbinati ſpatiabantur vnum ſecũ ſeorſum ⁊ alios duos itidẽ ſeorſuz pariterq; digreſſos. Hinc cõbinatio quam gręci Epizeuxin vocant cum in oꝛ̃one eadem dictio ſine medio duplicatur. Uir. Me me adſum qui fecit.

Comburo. is. pe. ꝑ. ex. con. ⁊ vro. b. interpoſita ſignificat ſicut ſuum ſimplex. vel ſimul cum alijs vro. licet qñq; pro conſumo ponatur: vt eſt illud in veteri inſtrumento. Uidebat qꝛ rubus arderet ⁊ non combureretur.

Cõmerciũ. viciſſitudo dãdi ⁊ accipiendi. a con ⁊ merces. Merciũ cõmutatio q̃ victus cã inuenta fuit vt inq̃t Ply. Sue. in Tibe. Strenaꝝ cõmercium ne vltra calendas ianuarias exercerentꝛ. Accipitur ⁊ pro vſu ac cõſuetudine. Idez in Claud. Gratam ſibi prouinciam ait cõium ſtudiorum cõmercio.

Comedo. is: ⁊ Comedo. es. ẽ. Plau. ĩ Tri. qḋ ebibit qḋ comeſt quod facit ſũpti. Ci. Sed ad extręmum pollicetꝛ ꝓlaturũ ſe quę ipſe comeſt. Supinum Comeſum ⁊ comeſtum Salu. Comeſto matrimonia comeſa patina.

Comedo. onis. ⁊ comedus edi. pe. cor. q̃ bona ſua conſumit.

Cõpedit⁹. a. um. pe. ꝑ. a cõpedio fit. ⁊ ſig̃t qḋ cõpedib⁹ illigatũ eſt. Uar. inflexibilis. Domo ex eo intro ⁊ pedes corrigijs cõpedio. Hier. cõtra Ruſi. ad liguã trãſtulit. Cõpeditã puta[...] liguã ei⁹ ⁊ ĩ extricabilib⁹ nodis ligataz vix ĩ hũanũ ſonũ er[...] pere: Gña cõpedũ ſũt numerũ melle boię pedicę neruus.

Cõpello. is. puli. ſum. conſtringo. Hier. ad Helio. vt hęc tibi [...] dicerẽ cõpulit me tua dilectio. Et compellere ẽ ſil̃ iungere. Plau. in aſi. Quę volet faciem⁹ q̃ hoſce amores nr̃os diſp[...] ſos cõpulit. qḋ ⁊ de aĩalibus brutis cũ dꝛ in vnũ locũ vel di[...]uerſa: aut diuerſoꝝ aĩalia cõgregantꝛ. Uir. Cõpulerãtq; gre[...]ges Corydõ ⁊ Thyrſis in vnũ. Prope võ ẽ ſil̃ pellere colli[...]dere. Unde cõpulſo qḋ ẽ ſępe collido. Col. li. j. Eadem q[...] ſemper mare cõſpicit cõpulſatꝛ ac fluctu cõſpergitur.

Compulſo. as. Uide in dictione compello.

Cõpello as. ad Aliquem loquor. Uir. li. ij. Ultro flens ipſe vi[...]debar compellare virũ. Aliqñ infamo accuſo Sue. in Ceſa[...] Eodem mõ nouium queſtorem eo qꝛ cõpellari apud ſen[...]iorem ꝑtãtem paſſus eſſet.

Cõpediũ a cõpẽdo qḋ nõ eſt in vſu. cũ tñ cõpenſo eius frequẽ[...]tatiuũ inueniatꝛ qꝛ ima cõpenderet. Et eſt id quod parſimo[...]nia quadã ſeruamus ſicut ecõtrario diſpẽdiũ: qḋ vel in cu[...]ria vel ĩmoderatione diſpẽdim⁹. Ply. Bubulas carnes ca[...]les caprifici magno lignorũ cõpẽdio ꝑcoquũt. idẽ Magn[...] id lignoꝝ diſpendio ſit addito ſale. Nã ꝑcoqui integro di[...] vix pñt. Cõpẽdiũ ẽt dꝛ vtilitas lucrum: Et diſpẽdiũ dãnu[...] Tibul. Nec vagus ignotis repetens cõpendia terris p̃ſſer[...] externa nauita merce ratẽ. Ci. li. iiij. ad herẽ. Duę res ſunt [...] pñt hoĩes ad turpe ꝯpendiũ cõmouere inopia atq; auariti[...] Et cõpendiũ breuitas ĩ q̃ tñ vtilitas ſit q̃les ſunt libri in q[...]bus in mili. Quam potes tam verba confer ad compendiũ vnde ⁊ compendij via: breuis dicitur. Hiero. li. ij. ꝑ. Curri[...] achimas per viam compendij tranſiuit Cuſi.

Compẽdioſus. a. um. quod ẽ valde vtile. Col. li. j. Quod ⁊ ſi[...] partes nõnũq̃ dãnoſum ẽ: ĩ ſũma tñ ſit cõpẽdioſuz. Inter[...]dũ dꝛ valde breue qꝛ ea q̃ ſil̃ pendũtꝛ. celerius expediantur.

Cõpendiarius. a. um. breue. ⁊ ſũmũ ſiue optimũ Ci. li. ij. of. pre[...]clare ſocrates hãc viam ad gloriam ꝓximã ⁊ q̃ſi cõpẽdiari[...] dicebat eſſe ſi q̃s id ageret vt q̃lis hr̃i vellet talis eſſet.

Compenſo. as. quaſi ſimul pondero retribuo. Hiero. in prolo[...] Amos. Sterilitas terrę cõpenſatꝛ pecorũ multitudine. Ual[...] max. Tarditatẽ ſupplicij grauitate cõpenſat. Modeſti. Cõ[...]penſatio eſt debiti ⁊ crediti inter ſe contributio.

Cõperẽdino as. pe. cor. ſig̃t in longum de die in diem differo. Hiero. ad Pauli. Quo detẽtus opere ĩplere nõ potui quod ꝓmiſerã tibi ⁊ danielẽ noſtrũ rurſum compendinaui. Inde Cõperendinatio q̃ eſt ſicuti docet Aſco. ab vtriſq; litigatoribus inuicẽ ſibi denũciatio in perẽdinũ diẽ. Nã cum rẽ a[...] quã agerent litigatores ⁊ pęna ſe ſacramẽti peterent poſce[...]bant iudicem qui dabatur poſt trigeſimũ diẽ. Quo dato inter ſe compẽdinũ vt ad iudicẽ venirent denũciabant: quo cum eſſet ventuꝫ anteq̃ cã agere tꝛ quaſi per iudicẽ rẽ exponebant. Qḋ ip̃m dicebatꝛ cauſę cõiectio q̃ſi cauſę ſuę breuis coactio. Ci. in. ver. acti. iij. Ut his ludorũ diebus ĩterpoſitis nemo iſtũ cõpendinatũ iudicaret. Dies cõpendinaria dicebatꝛ iudiciũ in diẽ tertiũ conſtitutũ. Dies comprehendini q̃[...]bus vadimonium iubere licet vt inquit Macro.

Cõperio ⁊ cõperior deponens differũt auctore Diom. ⁊ Cõperiri eſt. eſt ex opiniõe colligere ⁊ pro explorato cõpertũ hr̃e Sal. in Jug. Sz ego cõperior bochũ magis punica fide. Cõperire ab alio cognoſcere. Compertum eſt mihi: ⁊ exploratum eſt mihi hoc eſt per inueſtigationem.

Compernes dñr homines genibus plus iuſto coniunctis: vel qui longos habent pedes.

Competo. is pe. cor. ſignificat honorem vel coniugiũ. vel quod uis aliud diuerſus alium peto quaſi ſimul peto. Unde cõpetitores dicti ſunt. Et ſic actiuum eſt. Aliquando competere eſt par eſſe contingere. Conuenire vt ẽ apud Hiero. Poſ[...] fide agrũ meum quia tibi competit hereditas. Unde in eſti[...]matione rerum dicimus. hoc illi competit. Sene. Nihil e[...] magis competebat. Col. li. ij. Nec oĩno cũctabimur quo minus ſub

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

nus ſub tectum congeratᷣ vel ſi non cõpetet: vt aut in villam ſenũ portetᷣ aut in manipulũ colligatᷣ. Certe in metas extrui ꝯueniet. Hinc cõpetet capitur ꝑ ſufficiet. Hinc cõpetentia ꝑ ꝯuenientia. Gel. lib. j. Cõprehenſa aũt mẽſura herculani pedis ſcđm debitam membꝛoꝝ oĩum competentiã modificatus eſt. Accipitᷣ etiam qñqꝫ competere pro conſtanter valere. Sal. lib. j. hiſt. Si vo quaſi formidine attonitus neqꝫ aĩo: neqꝫ auribus aut lingua cõpetere. Et ſic eſt neutrum.

Cõpita pe. cor. dñr loca ad q̃ petũt hoĩes ꝑ diuerſas vias. Sũt enĩ q̃driuia: ꝙ q̃ſi in vnũ petũt locũ. Uel a coeũdo: ꝙ multę vię in vnũ coeant. Uel a cõpetando: ꝙ ibi ruſtici ſacrificare ſolerent. Ouid. Seruet vt in ternas cõpita ſectauias. Uñ.

Compitalia feſta quę in compitis peragebantᷣ ⁊ compitalitius dies in quo compitalia celebrabantur.

Cõpilo. as. pe. ꝑ. vbiqꝫ ſurripio. Uñ compilare ⁊ expilare hereditatem dicimus: hoc ẽ fraudare ⁊ diripere. Et cõpilati dñr furtũ paſſi ꝙ q̃ e domo ſuppellectilẽ detrahũt ęq̃re ⁊ cõplanare oĩa videantᷣ. Hor. Ne me cõpilaſſe putes criſpini ſcrinia lippi. Dictũ α πιλω qđ ẽ cõplano nõ a pillis vellẽdis cuius prima cor. Interdũ Cõpilare eſt cogere ⁊ in vnum cõdere. Unde Compilatores qui multa in vnum cogunt.

Compingo is. ꝯtrudo. Plau. in am. Quid faciã nunc ſi tres viri me in carcerẽ compegerint. Interdum compono ꝯiungo Hiero. De quoꝝ vitis moribuſqꝫ mirificis quę luculenter ipſe ꝯſperi libellũ cõpegi. Idem in Eſaia. Argento ⁊ auro decorauit illud clauis ⁊ malleis compegit vt nõ diſſoluatur. Uirgil. Eſt mihi diſparibus ſeptem cõpacta cicutis fiſtula. Uñ incompactũ diſiunctũ male cõpoſitũ. Et ſic componitᷣ ex con. ⁊ pango. Põt etiã eſſe cõpoſitũ a pingo. Lactã. li. vij. vt ſummã illã quę ꝯtinet vniuerſa ⁊ cõpingerent ⁊ adiplerent. Hier. in ꝓlo. lib. ꝶ. Deinde ſubtexũt ſophi. i. iudicum librum ⁊ in eodem compingunt ruth. i. imittunt.

Complano as. pe. pro. Quere in dictione plano.

Complector ſimul vel in totũ amplector ꝯtineo. Ter. in an. Accurrit mediam mulierẽ cõplectitᷣ. Ci. pro Roſcio. Quo vno maleficio ſecula oĩa cõplexa eſſe videantᷣ. Cõplector te amore ſigt amo te. Et ſine ablatiuo. Ci. Curioni. De. T. annio tñ tibi polliceor te maioris aĩ erga te ſi complecti hoĩem volueris habiturum eſſe neminẽ. i. amare defendere. Complector cogitatione cogito. Complector animo conſidero. Ci. in Cato. Etenĩ cum complector animo quattuor reperio cauſas cur ſenectus miſera eſſe videatur.

Cõpleo. ex cõ ⁊ pleo. ſigt ad ſũmũ ſeu vndiqꝫ ĩpleo. Gel. Uentus a latere ſęuiens nauẽ vndis cõpleuerat. Reperitᷣ ẽt ſine abltõ. Ci. li. vj. de rep. Quis eſt q̃ cõplet aureas meas tãtus ⁊ tam dulcis ſonus? Per trãſlationẽ cõplere ponitᷣ pro viuere finire. Idẽ in Cato. Leontius Gorgias centũ ⁊ ſeptẽ cõpleuit annos. Hier. Nec dũ verba cõpleuerat. Interdũ pro ſupplere ꝑficere integrare. Sal. Duas legiones inſtituit: cohortes pro numero militũ complet: ſed oĩno ex gręco venit. πλεος γαρ λεγεται και πλειος και πλειων.

Complodo is. pe. pro. Uide in dictione explodo.

Compluries aduerbium factum ab eo quod eſt compluria ſignificat ſępe. Cato. Contumelias dixiſti mihi compluries. Complura vide in dictione plus.

Compluuium a pluuia dicitur quo de diuerſis tectis aqua pluuialis defluit in eundem locum.

Compluuiata vitis dicta eſt a cauis ędium compluuijs quę q̃druplici perticarum ordine inſtructa eſt.

Cõpono is. pe. ꝑ. ſilr pono ꝯiungo. Uir. Cõponens manibuſqꝫ manus atqꝫ orib⁹ ora. Aliqñ cõponẽ ꝯſtituere q̃ſi ſilr ponere Cõponere enĩ ⁊ ędificare reciproce dñr. Cõponuntᷣ ſiq̃dem orones: ędes ędificantᷣ. Et tñ dñr ędificari orones: ⁊ ędes cõponi. Uirgil. lib. iij. Quã tuta poſſis vrbem cõponere terra. Qñqꝫ cõponere cõparere dicim⁹: qm̃ q̃ cõparãtᷣ iuxta ſe ponuntᷣ. Sal. vbi Metelli dicta cũ factis cõponit. Uir. Sic paruis cõponere magna ſolebã. Qñqꝫ ornare. Idẽ li. iiij. ge. Dulcis cõpoſitis ſpirauit crinib⁹ aura. Nã cõpoſitio ornatũ facit. qñqꝫ Colligere. Ci. in ver. Si ab iſto libro quẽ tibi magiſter ludi neſcio q̃s ex alienis orionibus cõpoſitũ dedit: qñqꝫ reficere recreare. Uir. defeſſa ſenem paſſus cõponere mẽbra qñqꝫ lenire. Amb. li. j. offi. Cauere debemus ne in ꝑturbationẽ prius ĩcidamus q̃ꝫ aĩos nr̃os rõ cõponat: qñqꝫ finire claudere. Uir. Añ diẽ clauſo cõponet veſper olympo qñqꝫ ꝯcordare. Plau. in cur. Si poſſum hęc ĩter vos cõponere qñqꝫ cõpoſito redimere. Sal. li. j. hiſt. Cũ lenones ⁊ vinarij lanij quoꝝ ꝓterea vulgus ĩ dies vſum hꝫ ꝓtio cõpoſiti. hoc ẽ facta ꝓtij redẽpti cõpoſitiõe: qñqꝫ ꝯuenire paciſci. Ply. Nihil nõ ex cõpoſito fecimus pactũ ſeruauimus: qñqꝫ fingere ſimulare. Sal. Nõ ſũt compoſita mea verba parui id facio ipſa ſe virtus ſatis oñdit. Plau. Quas iſte fabellas cõpoſuit Hinc fit cõpoſito: qđ ſigt. Ex pacto. Et ponitᷣ ſine ꝓpoſitiõe. Non enĩ dicimus ex cõpoſito. Ter. in phor. Cõpoſito factuꝫ eſt quo mõ hanc amas habere poſſis ſine dote.

Compoſitio. mõ ſtructuram. mõ ornatum. mõ pactũ ſigt.

Compos. dicitᷣ qui hꝫ vel aſſecutus eſt aliquid. Ual. max. lib. j. Imperatores cõpotes victoriarũ. Plau. in cap. Atqꝫ ita me rex deorũ atqꝫ hoĩum faxit patrię cõpotẽ. i. obtentorẽ. Impos qui nõ põt aliq̃d. Cõpos aĩ. i. cõpetentis aĩ vel qui hꝫ ſanum aĩum. Impos aĩ q̃ aĩ ſui potens nõ eſt. Leo papa. Fandi impotẽ dixit: qui fari nondũ poſſet. Sal. Neqꝫ aĩo aut lingua ſatis cõpotem. cũ de amente Septimio loqueretᷣ. Ter. in adel. Uix ſum cõpos aĩ ita ardeo iracundia. Plau. in caſ. Eripite iſti gladiũ quę ſui eſt ĩpos aĩ. Sic cõpos voti. ⁊ impos voti. Ci. Nã quo mõ victores dicimus voti cõpotes q̃ q̃cq̃d volũt faciunt. Sic victos eꝯ̃rio voti ĩpotes qui nõ pñt facere qđ volunt. Quidã intelligunt cõpotẽ cõpoſitũ aĩum ⁊ tã in bonam q̃ꝫ in malã partẽ. Plau. in epi. Cedo manũ accipe ęrũnarũ ⁊ miſeriaꝝ cõpotẽ. i. qui ſilr tecũ ęrũnas ⁊ miſeras hꝫ. Sũt aũt compos ⁊ impos gñis cõis compoſita a pos non a potis vt voluit Ser. Licet pos nõ ſit in vſu ſed potis. Nõ enĩ dicimus cõpotis ⁊ impotis in ntõ. cũ tñ ſic dicenduꝫ eſſet niſi pos inueniretᷣ: vñ ⁊ poſſum vt poſſideo. Nã poſſuꝫ ex pos ⁊ ſum componitᷣ. Poſſideo ex pos ⁊ ſedeo mutatione e in i. Pos aũt ideꝫ qđ potens: vt ſit poſſum potens ſum poſſideo potens ſedeo. Eſt igitur potis gtũs a pos licet loco noĩatiui ponatᷣ. Perſius. Nec potis es nigrum vitio ꝓfigere theta. Uirg. Nec potis ionios fluctus ęquare ſequendo. Nec pote in neutro gñe vt voluit Priſ. inuenitᷣ: q2 cõpote ⁊ ĩpote nuſq̃ꝫ inueniuntᷣ: neqꝫ in pl̃i cõpotio ⁊ impotio. Potis tñ neu. gñis legitᷣ apud Teren. in phor. vbi ait Adoleſcẽs primũ abſte hoc bona venia peto ſi tibi placere potis eſt vt rñdeas mihi: potis eſt ꝑ põt: ſiue poſſibile ẽ capitur cui ſubintelligitᷣ iſtud pro ntõ: vt rñdeat potis neu. gñis: qđ ſumitᷣ pro poſſibile: ⁊ verbũ ſuũ hꝫ eſt. vñ regitᷣ. Quod ãt Perſius dicit. Qui pote vis dicaꝫ nugaris cũ tibi calue pinguis aqualiculus protento ſeſquipede extet. Pote pro potis accipitur metri cã. Silr Propertius. qui pote q̃ſqꝫ in ea conterat arte diem. Iungitᷣ qñqꝫ. Compos cum ablatiuo vt apud Liui. lib. iij. Prędaqꝫ ingenti compotem exercitũ ſuis etiã rebus recuperatis quę populatione agrorum amiſſę erãt reducit. Quo in loco compotem quaſi affluentem ⁊ lętum ſignificare puto ſępius tamen genitiuo iungitur.

Comprimo. i. pe. cor. ſilr primo: vt vuę comprimuntᷣ quo vinuꝫ effluat. Item cohibeo contineo. Ter. in heau. At tu tibi iſtas poſt hac cõprimito manus. Plau. in Am. Ego tibi iſtam hodie ſceleſte cõprimã linguã. Itẽ vitio. Mar. Uillica vel duri cõpręſſa eſt nupta coloni incaluit quotiẽs ſaucia vename ro. Uñ cõpręſſus. us. ⁊ cõpręſſio pro coitu. Plau. Nunc ad amicam decimo die athenas viſo quã grauidam hic reliq̃ compręſſu meo. idẽ Dulces amantiũ compręſſiuncule.

Cõpungo totũ pungo ferio. Amb. li. j. offi. Repetebat filius appellationẽ paternã: compungebat paterna viſcera: ſed non minuebat deuotionem. Uide in dictione pungo. Hinc compunctio quę aliquando ſignificat animi habitum pertinacẽ ad malum ⁊ ĩmutabilem vt apud apoſtolum.

Computo. as. pe. cor. ſimul puto. quod ⁊ ad arborem ⁊ ad mentem referri poteſt cum ad mentem refertur pro exiſtimo ſi-

ne iudico accipi poteſt. Amb. infantia quidem computabatᷣ inanis ſed erat ſenectus mentis imẽſa. Et computare con numerare ſiue qđ vulgo dicitur. Computũ facere. Hier. ad Dama. Cõputa ergo a phares vſqꝫ ad naſon ⁊ inuenies gñationes q̃nqꝫ. Idẽ ad Paulinũ. Quicq̃d inſũptus de tuo tuleris: pꝛo lucro computo. i. pone vel habe tene reputa. Lactã. li. iij. Eãqꝫ hoĩum ſapientiã pꝛo ſũma ſtultitia cõputat. i. ponit. ελλίνησι δὲ λογιζομαι καὶ λογισης καὶ συμψηφίζω μεταφορικῶς λεγεται.

Con. ⁊ cum. idem ſignificãt. Sed cũ ſeparata: con vͦ ſemꝑ cõpoſita reperitᷣ: ⁊ ſigt̃ ſil': vt ɔiungo. Interdũ Cõtra: vt Contendo. Interdũ Ualde: vt ɔcrepo. Et eſt ſciendũ ꝙ q̃ñ componitur cũ dictiõe a vocali vel ab h incipiente ſꝑ enĩ abijcitur vt coapto: coapl's: coerceo: cohoꝛtoꝛ: cohibeo. Incomedo n mutatᷣ in m. Incogo n ⁊ a tolluntur. Q̃ñqꝫ componitur cum b m ⁊ p tranſit n in m vt Cõbibo. Cõmoneo. Cõpareo Cum c vͦ d f g q ſ n t i ⁊ v conſonantibus: manet n integra: vt Cõcurro. ɔdo. confugio. congero. coniecto. conquiro. cõſequoꝛ. cõnecto. contineo. conuenio. In reliquis enim mutatur in ſequentẽ litteram: vt Colligo collutes. coꝛrigo.

Concerno. is. vide in dictione Cerno.

Concedo. is. pe. ꝓ. ꝑmitto. Terẽ. in adel. Huic metuiſti nunc ſi de tuo iure ɔceſſiſſes paululũ. Ci. i ver. acti. iij. Da mihi hoc ɔcede qđ facile eſt. Aliq̃ñ ɔcedere eſt recedere. Terẽ. in ecy. Hic video me eſſe inuiſam imerito tꝑs eſt cõcedere. Aliq̃ñ Ire reducere ⁊ ſe trahere. Liui. de ſecundo bel. pu. Annibal ſagũto capto carthaginẽ nouã in hiberna ɔceſſerat. Idẽ li. iiij. ab vꝛ. Quę cum agerentᷣ hoſtes in loca altioꝛa ɔceſſere. Aliq̃ñ credere ɔſentire. Ter. i phoꝛ. Nunq̃ꝫ ne hic hodie cõcedes mihi: neqꝫ intelliges. Ci. in Lel. Qđ ſi rectum ſtatuerimus vel ɔcedere amicis quicq̃d velint: vl' impetrare ab his quicq̃d velimus perfecta quidem ſapientia ſumus.

Concido. is. pe. ꝓ. ɔcidi ſum. ſimul: vel minutatĩ cędo. Ply. Caro eius ɔciſa ac decocta adhibenda eſt. Concidere etiã frangere đꝛ. Idem. Et nucleus ciſio oꝛo đꝛ: quę nõ ɔtinua ſꝫ veluti mẽbꝛatim cęſa eſt. Ab hoc ɔciſa oꝛo đꝛ quę non ɔtinua ſed veluti mẽbꝛatim cęſa eſt. Et conciſus ſonus fractus vocatur. Hier. in li. numeri. Si aũt pꝛolixioꝛ atqꝫ conciſus clangoꝛ increpuerit: mouebunt caſtra pꝛimi.

Concido. is. pe. coꝛ. ɔcidi. ɔcaſum ſignificat in totũ cadere Lac. lib. vij. Et muri oĩum ciuitatum concident. Plau. in am. Ut quiſquis inſtiterat ɔcidit crepitu. Et ɔcidere eſt in totũ moꝛi. Col. lib. viij. Atqꝫ alia genera pecoꝛum cum peſtilẽtia vexantur pꝛius moꝛbo ⁊ langoꝛibus maceſcunt ſolę capellę q̃ꝫuis opimę atqꝫ hilares ſubito concidunt.

Conciliuꝫ a ɔcalando. i. vocando. Uel vt Uar. ait a coactione. Seu ſm Feſtũ a ppl'i ɔſenſu. Et ꝓpꝛie viri ɔuocati ɔcilium đꝛ. Uir. Conciliũqꝫ vocat diuum pr̃ atqꝫ hoĩum rex.

Conciliabulũ: locus in quẽ ɔciliũ conuenit. Plau. in bac. Quid ſi apud te veniat de ſubito pꝛandiuꝫ aut potatio foꝛte aut cęna vt ſolet fieri in iſtis conciliabulis.

Concilio. as. beniuolũ facio aut amoꝛe ɔiungo. Liu. lib. j. Aeneas aduerſum tanti belli terroꝛẽ vt aĩos aboꝛiginũ ſibi conciliaret ⁊c̃. Hier. Uera illa neceſſitudo eſt ⁊ xp̃i glutino copulata quã non vtilitas familiaris: ſꝫ dei timoꝛ ⁊ diuinaꝝ ſcripturarũ ſtudia ɔciliant. Reconciliare vͦ q̃s đꝛ cũ poſt inimicitias rurſus quis in gr̃am recipitᷣ. Aliq̃ñ tñ conciliare: contrahere ſeu cõparare. Et hoc tam in malũ q̃ꝫ in bonũ. Plau. in Tri. Meus gnatus me ad te miſit inter ſe atqꝫ tuos affinitatẽ vt conciliarẽ ⁊ gr̃am. Ter. in heau. Ex eo ergo vt pacem conciliem. Sic dicimus. Cõcilio mihi odiũ inimicitias qđ eſt quaſi cõparo acq̃ro: ſil'r ſumitᷣ. Recõcilio ꝓ comparo acq̃ro. Quintil. Nã ⁊ plus auctoꝛitatis afferũt ea quę nõ pꝛęſentis gr̃a litis ſunt cõparata ⁊ laudẽ ſępe maioꝛem q̃ꝫ ſi nr̃a ſint recõciliant. Hinc ɔciliatus pꝛo empto. Ter. Pꝛodi male cõciliate. i. magno p̃tio empte: ⁊ Conciliatio pꝛo ɔuentione. Plau. Extat cõciliatio: ſeruanda ꝓmiſſa. Cõciliatrix đꝛ mulier quę viros mulieribus ⁊ vxoꝛes viris conciliat.

Concretum id dicitur auctoꝛe donato: quod ex minutijs multis in vnam cogitur maſſam.

Concio. is. conuoco. Liui. lib. j. Deinde ne vana vꝛbis magnitudo eſſet: adijciendę multitudinis cauſa vetere cõſilio vꝛbes qui obſcuram atqꝫ humilem conciendo ad ſe multitudinem natam e terra ſibi pꝛolem ementiebantur.

Concio onis a ɔcio. is tria ſigt̃. ſ. locum ſuggeſtũqꝫ vñ verba fiunt. Liui. lib. j. Uocato ad conciliũ ppl'o ſũmiſſis faſcibus in concionẽ aſcendit. Multitudinẽ ppl'i aſſiſtentis conuocatam vel ex magiſtratus iuſſu: vel publici ſacerdotis vel ſua auctoꝛitate ⁊ pꝛopꝛie ad audiendũ oꝛatoꝛẽ cõcionantẽ in bonum publicũ. Ci. in Lel. Concio quę ex imperitiſſimis ɔſtat tñ iudicare ſolet. Sal. Itaqꝫ cõcione aduocata huius oꝛonẽ habuit. Et oꝛonẽ ipſam quę ad ppl'm habetur. Ci. dolobellę. Legi concionẽ tuã nihil illa ſapientius. Hinc.

Cõcionoꝛ. aris oꝛonẽ habeo. Idẽ coꝛnifi. Nos hic cũ hoĩe gladiatoꝛe oĩum neq̃ſſimo collega noſtra. Antonio bellũ gerimus. Sꝫ non pari ɔtentione arma verbis. At etiã de te concionatus eſt. Hinc ɔcionatoꝛ qui oꝛationẽ hꝫ. Hier. in pꝛolo. Salo. Eccl'iaſtes a gręco appellatus: qꝛ cętũ. i. eccleſiã quem nos nuncupare poſſumus ɔcionatoꝛẽ ꝙ loquatᷣ ad ppl'm et ſermo non ſpãliter ad vnũ ſed ad vniuerſos.

Concionalis qui idoneus eſt ad ɔcionandum aut qui ɔcionari conſueuit qualis hodie vulgo pꝛędicatoꝛ appellatur. Curius. Cice. Quod quidem ſi inter vos ſenes concionales venale pꝛęſcripſerit egerit non multum.

Concionatoꝛius. a. um. quod ad concionem pertinet. Gel. Ecce autem pꝛo tibicina laconica tibi a quoqꝫ illa concionatoꝛia in mentem venit: quã. C. Gꝛaccho cum populo a gente pꝛęiſſe ac pꝛęmonſtraſſe modulos ferunt.

Concha genus piſcis: ex cancroꝝ gñe. Conchę ⁊ oſtrea dñr firmioꝛis teſtę piſces. Cõchę q̃ teſtã leuẽ ac politã hñt: ſiue vniformiter rugatã. Et teſtę ipſę durioꝛes ꝓpꝛie ɔchę dñr: q̃les ſũt coclea ꝝ atqꝫ ɔchaꝝ. Oui. Oſtrea q̃ in ɔchis tuta fuere ſuis. col. Implicitus ɔchę limax. Uñ vaſis quoqꝫ gñs ɔcauũ ac ſuperius patulũ ab huius ſil'itudine ɔchę: ɔchã vocamus Ply. Rurſus tunditᷣ: deinde leuatᷣ in ɔchis ſiccaturqꝫ. Alio noĩe alueos ⁊ alueolos dicimus ⁊ pꝛęſertim in longũ poꝛrectos ligno ex cauato vt monoxyla. Eſt ⁊ cõcha genus vaſis vinarij in qđ e dolio hauritᷣ vinũ. Iuue. cum bibitᷣ concha. Dr̃ ⁊ ɔchus. Aliq̃ñ ɔcha ponitᷣ ꝓ tuba. Uirg. lib. vij. Sed tũ foꝛte caua dũ pſonat ęquoꝛa ɔcha. Ser. hoc nomen a gręco κογχη trahit. Alij latinũ putant a ɔcauitate deductũ atqꝫ ſine aſpiratiõe ſcribunt. Aelianus aũt lib. ξ. εχει γλωτταν πορφυρα καὶ Διὰ ταυτης ελκει οσα εσθιει καὶ διὰ ταυτης ἁλισκεται. Poſtea de margaritis ſcribit. κογχη δε αφροδιτη ιερα ται καὶ τα κογχυλια μεγιστα εν τα ερυθρα θαλαττη και ινδοις.

Conchus lapis quidam in concha piſce: qui a nonnullis Unio ab alijs margarita ſiue perula dicitur.

Conchyle. pe. ꝓ. ɔchyliũ gñs piſcis ex ɔchaꝝ gñe: vt ait Ply. li. ix. in mari aſſyrico ⁊ medico: quẽ Muricẽ ⁊ Sarrã ⁊ oſtrũ appellãt ex cuiꝰ inciſa ɔcha colligitᷣ ſuccus tingendis veſtibꝰ expetitus. Ex eo enĩ inficitᷣ purpura q̃ coloꝛ auſterus i glauco eſt ⁊ iraſcẽti ſil'is mari. Uñ ɔchyliata veſtis đꝛ purpurea a ɔchylijs. Ci. in phil. Cõchyliata periſtromata appellat q̃ infecta erãt ſucco ɔchylioꝝ. Ponitᷣ q̃ñqꝫ Conchyliũ pꝛo ipſo coloꝛe ſicut purpura murexqꝫ. Ply. Cõchaꝝ ad purpuras ⁊ ɔchylia eadẽ eſt mã: itẽ ꝑ gñe ipſo ɔchaꝝ a q̃bus nomẽ ſumpſit: idẽ lingua purpurę lõgitudine digitali q̃ paſcitᷣ pfoꝛando reliqua ɔchylia. Cruoꝛ ɔchylij ſiue muricis oſtruꝫ đꝛ ab oſtris. Quapꝑ ɔchyliũ muricẽ oſtrũ in eadẽ ſignificatiõe accipimus. Uirg. Tyrioqꝫ ardebat murice lęna. idẽ. Ut gẽma bibat ⁊ ſarano doꝛmirat oſtro. Iuue. Hoꝛũ ego nõ fugiam ɔchylia hoc eſt luxurioſas veſtes ⁊ murice infectas.

Conchis: fabę gñs ſiue ędulium ex faba. Iuue. Cuius ɔchę tumes. Sunt qui dicant eſſe fabã cũ coꝛtice ſuo elixam: ad differentiam fabę frexę quę ſine coꝛtice coquitur a ſil'itudine cõcharum ꝙ fracto coꝛtice velut implicita conchis ſuis carunculа videatur. Mar. Si ſpumat rubꝛa conchis tibi pallida

teſta lautoꝛ cęnis ſepe negare potes. Hui⁹ dimi.ē ↄchicula.
Concino.is.penultima coꝛrepta concinui concentum: ſimul ca
no. Cice.lib.i.aca. Qui cum ſimilitudine concinere maxime
ſibi videntur. Per tranſlationem ponitur pro cōuenire. Cō
cinit enim qui conſonat. Et ſic cum datiuo conſtruitur Aug.
Quędam exemplaria habent. Ecce generationem filioꝛum
tuoꝛum cui concinui.i.cui congrui cui accōmodatus ſum.
Concento as.frequentatiuum eſt a Cōcino is.
Concentoꝛ in decretis canonicis dꝛ is qui conſonat ⁊ concinit
canenti ſicut Succentoꝛ qui voce ſubſequens canēdo reſpō
det. Pręcentoꝛ qui vocem pręmittit in cantu.
Concentus.us.ſimul cantus: cantus mixtus.i.ſymphonia ⁊ di
uerſaꝝ modulatio vocū: vt cū e multis diuerſis vocib⁹ vn⁹
efficit̃ ſonus. Uirg.li.i.ge. Hic ille auiū ↄcentus in agris.
Concinno.as.per duplex nn ↄſentio apte compono ⁊ q̄ſi cōue
nire facio qđ vernacula lingua dicimus conciare: vt pellis
ↄcinnata eſt ad calceos. Plau. Auceps qñ ↄcinnauit areaʒ
eſcas effudit. Hier. Lucernas ↄcinnant: vel ſuccēdunt focū.
A ↄcinnus formatū verbū: ꝙ ex con ⁊ cinnus cōponit̃. Cin
nus aūt potionis genus eſt ex multis liquoꝛibus confectū.
Concinnus.a.um.idē ē qđ cōpoſitus ⁊ oꝛnatus vt ↄcinna ōr̃o
i.compta ⁊ apte cōpoſita. Cōcinne cōpoſite cōuenienter. In
quo etiā ſenſu accipi pōt. Concinne.pe.coꝛ.a concinno.
Concinnitudo.ↄuenientia. Ci.lib.ii.artis veteris. Splendoꝛis
⁊ feſtiuitatis ⁊ concinnitudinis minimum.
Cōcinnētia ↄtinētia. Sido.ad cenſentiū qđ domiciliū parieti
bus attollit̃ ad ↄcinnentiā.ſ.architectonicam fabꝛe locatis.
Cōcipio.is.pe.coꝛ.ſil̃ capio apꝑndo. Uñ ↄcipere mulieres dñr
cū genitale ſemen appꝛęndit̃ ad fętum faciendū ⁊ ↄceptus fę
tus dū genitura coaluit. Et ↄceptio. Lac.li.iii. Quid ꝙ vxoꝛ
pōt eſſe cōis: filius non pōt qm̃ ↄcipi niſi ex vno neceſſe eſt.
Transfertur ad aium. Quint. Nec tm̃ ↄcipere aio ſcelus po
tuit. Hinc ↄceptus mētis dñr quę cōpꝛęndimus ⁊ imagina
mur. Et apud geometras cōes animi ↄceptiones vocantur
q̄ oēs tanq̄ꝫ nā ⁊ induritata ꝓfitent̃. ⁊ omne totū eſt maius
ſua parte. Et ſi ab eq̄libus ęq̄lia demas quę remanent inter
ſe ęqualia ſunt. Interdū ↄcipere eſt deliberare ac deſtinare.
Sene. Jam dudū aio ↄceperat quid eſſet acturus. Unde cō
ceptum dicimus pręgdeſtinatū. Uirg. Aut tubellacię ↄceptū
qꝫ excute fędus. Interdū ↄgregare: in vnum reducere. Col.
lib.i. Ne cum auertice toꝛrens imbꝛibus ↄceptus affluxerit
fundamenta conuellat. Idem. Sed ampla ſtabula ſic oꝛdi
nentur: vt ne quis humoꝛ influere poſſit: ⁊ vt quiſqꝫ ibi con
ceptus fuerit: q̄ꝫ celerrime dilabatur: vt nec fundamenta pa
rietum coꝛrumpantur: nec vngulę pecudum.
Conceptio apud grāmaticos ſchema eſt cum vnum genus cō
cipit hoc eſt ſimul appꝛęhendit aliud generis: vel vna perſo
na aliam perſonam.
Conceptus.a.um.participium: qđ appꝛęnſum: ſiue deſtinatū:
aut congregatum eſt. Conceptus.us.nomen qđ ⁊ conceptū
dicitur de his quę in ventre fęminę ⁊ in animo fiunt.
Conceptabulū alias ↄceptaculū qđ aliquid ↄtinet: vt vena eſt
ↄceptabulum ſanguinis.i.in qua ſanguis ↄtinetur.
Conceptiuę ferię: quę certis diebus quot annis obſeruabātur:
vt ſementinę ⁊ compitalitię.
Conclamatū eſt: qđ tranſactū ⁊ finitum eſt: vt Cōclamata coꝛ
poꝛa quę nihil reliqui iam habent ad vitę officia. Aut ↄcla
matū eſt.i.ſatis deploꝛatū: ſatiſqꝫ vociferatū eſt. Luc. Coꝛpo
ra nondum ↄclamata iacent. Hinc tractum dicitur: ꝙ cū vi
talis ſpiritus intercluſus homines fallere ſoleat: aqua frigi
dum ↄſueuerunt: ⁊ per interualla conclamari. In quo cum
liberari nequirent poſt vltimam conclamationem quaſi re
bus deſperatis comburebantur.
Conclaue.pe.ꝓ.neu.gñis ⁊ ↄclauis fęminini gñis locus ſecre
tioꝛ: in iterioꝛibus tectis: vbi colloquia fieri ſolent. Habetqꝫ
vnam clauem cōem domeſticis: ꝙ intra eū multa loca clau
ſa ſint abhęrentia triclinio. Ci. Cōclaue tricliniū interpꝛęta
tus eſt. Hoꝛ.in Ser. Currere per totū pauí ↄclaue magiſqꝫ.
Et ↄclauia loca ſunt quę vna claudunt̃. Hinc. Cōclauatus
locus dr̃ vna claue clauſus.a Conclauo as.cuius paſſiuum
eſt ↄclauoꝛ. Conclauium: genus anuli eſt.
Cōcludo is.pe.ꝓ.ſil̃ claudo a quo ↄcluſus anulus dꝛ. Per trāſ
lationē. Concludere eſt peroꝛare.i.oꝛationē terminare. Uñ
ↄcluſio dꝛ: quā gręci Epilogon noſtri modo per oꝛationeʒ:
modo cumulū vocant. Nam cumulus pꝛope aceruus eſt: et
in ↄcluſione omnia quaſi in vnum aceruum colliguntur.
Concoꝛpoꝛo.ſimul coꝛpoꝛo quod fit cum duę pluresue res mi
xtę vnum quid efficiunt. Ply. Semꝑ mulſum ex vetere vi
no facillimeqꝫ cum melle: concoꝛpoꝛatur.
Concoꝛs.a diunctione coꝛdis dꝛ q̄ vnius coꝛdis: ſiue vnius aī
eſt. Inde ↄcoꝛdia. Concoꝛditas.concoꝛditer ⁊ ↄcoꝛdo: q̄bus
contraria ſunt Diſcoꝛs: diſcoꝛdia: diſcoꝛditer: ⁊ diſcoꝛdo.
Concoꝛdia nō ſolū quę diſcoꝛdię ↄtraria eſt intelligit̃: vt apud
Salu. Concoꝛdia paruę res creſcunt diſcoꝛdia maximę di
labuntur: ſed etiam quę dea a romanis credita eſt: cuius tē
plum non longe a latu. Curtio in palatino monte.
Concoꝛdare.eſt concoꝛdem eſſe. Terē.in hoꝛ. Si concoꝛdabis
cum illa habebis quę tuam ſenectutem oblectent.
Concrepo.as.pe.coꝛ.ꝑſono. Et plus eſt q̄ꝫ ſono. Nam con.ibi
actiuum eſt. Ter. Sed hoſtium concrepuit.
Concubo as.pe.coꝛ.⁊ Cōcumbo: is ſimul doꝛmio ſimul q̄eſco.
Per tranſlationē de re venerea dꝛ. Uñ ⁊ ↄcubinus ⁊ concu
bina ꝙ ſimul cubent. Hinc ⁊ ↄcubitus.us.⁊ ↄcubituʒ. Aug.
lib.v.ciui.dei. Nunquid ⁊ ↄceptu vbi ⁊ vnū concubitū ma
nifeſtum eſt: ⁊ tanta naturę vis vt cum cōciperet fęmina de
inde alterum concipere omnino non poſſit.
Concubium.a concubitu doꝛmiēdi cauſa dicitur. Et ſunt. Cō
cubia noctis pꝛimi ſomni: ſeu intempeſta nox: quia tunc tē
pus agendi eſt nullum: ꝙ fere oēs cubent. Alii ab eo ꝙ ſilet̃
ſilentium noctis: quod Plau. Cōticinium vocat. Siſen.lib.
iiii. Hiſt. Ipſi legati concubia nocte oppido digreſſi iam ſu
pꝛa hoſtium munitionem ſuccedunt.
Concutio.is.concuſſi.ſſum. Uide in dictione quatio.
Conpiſco.is.vide in dictione Cupio.
Condemno.as.ex con.⁊ damno.ſignificat. Judico. Et ↄſtruit̃
cum ablatiuo vel gtō. Cice. Curioni. Quare ſi iniquus es in
me iudex: condēnabo eodem ego te crimine. Idem. Tironi
Etiam ſceleris condēnat generum ſuum.
Condico.is.pe.ꝓ.ſimul dico ſimul determino. Cōſtituo. Juſt.
lib.iii. Nā inducias quas ꝓpꝛio noīe ↄdixerant ex ſocioꝛum
ꝑſona rūpebant. Uñ ↄditus: ſil̃ dictus ⁊ pꝛomiſſus. Et ↄdi
cere eſt repetere. Julius. Si alienaʒ rem moꝛtis cauſa dona
uero: eaqꝫ vſura parta ſit: verus dñs eam ↄdicere nō poteſt
Item ↄdicere ponitur pꝛo ↄtradicere. Paulus. Hic ſcit poſ
ſe ſibi condici ſi conualuerit donatoꝛ. Item ſm iurecōnſul
tos pꝛo dicendo denunciare: ſed pꝛopꝛie quādo actio datur
in perſona. Hier.in exo. Clamauit moyſes ad dñm pꝛo ſpon
ſione ranaꝝ quā condixerat pharaoni. Sue. in Tibe. Cęnaʒ
ea lege ↄdixit ne quid ex ↄſuetudine īmutaret.
Condictū: qđ in cōe eſt dictū.i.pꝛomiſſio ſeu pactum inuicē fa
ctum. Hier.in lib.gene. Juxta conditum reuertar ad te.
Condictio ⁊ pꝛonunciationē quandā ⁊ actioneʒ ſignificat. Eſt
⁊ ↄdictio vt docet. Feſtus in diem certū eius rei quę agit̃
denūciatio. Cōdicere enī pꝛiſca lingua eſt dicēdo denūciare
Conditio ſine c.a Cōdo: is. fit ⁊ pꝛo foꝛtuna ac ſoꝛte foꝛtunarū
tempoꝝ reꝝ poni ſolet. Ci. O miſerā ↄditionē. Adminiſtrā
di ↄſulatus. Aug. Ea tēpoꝝ ↄditio erat vt ne ↄqueri quideʒ
de iniuriis fas eēt. Et apud Liuiū legimus ↄditiones pacis
oblatas. Et hō bonę conditionis dꝛ qui in bona foꝛtuna eſt:
hoc eſt qui diues eſt. Aliqñ electionem ⁊ conuentionem de
notat. Terē. Amatoꝛes chꝛyſidis tulerunt conditionē ſi vel
let eis moꝛem gerere ſe daturos illi pꝛętium: ipſa vō accępit
conditionem.i.pactioni pꝛomiſſioniqꝫ cōſenſit. Et apud Li
uium legimus conditiones pacis oblatas.
Condio.is.ↄdiui vel condii ↄditum pe.pꝛo.ſapidum facio: qđ
fit cum epulę ſale aut pinguedine ſeu aromatibus ↄdiuntur
Juue. Et q̄dringentis nūmis condire guloſum fictile. Hinc
condimenta dñr quę ad ↄdienda opſonia fiunt. Cic.li.iii.of.

Nam vt tribuamus aliquid voluptati condimenti. Hec ſi per ſe ſint. Greco vocabulo dicuntur.

Conditura.ę.idem qđ ꝯdimentū. Hier. ꝯtra Joui. Porriſi alimenta coquoꝛuꝫ arte mutant̄ in melius ⁊ fit aliq̄d ſuauius ꝯdituris: hmōi cibi nō naturę ſatiſfaciunt: ſed voluptati.

Condilis.pen.coꝛ. Junctura ⁊ nodus articuloꝛum in digitis: ⁊ eminens ſtricta in pugnum palma. Nam quattuoꝛ digiti: vt ſcribit Ariſt. ternos habent ꝯdylos: pollex vō duos. Greci etiam Condylon pugnum vocant: qui fit complicatis digitis in ꝯdylos: ⁊ tuberculum. Unde Plutar. ſcribit eum quē Caſtoꝛ condylo percuſſiſſet ſtatim moꝛtuum in cacozeliam incidit. Martianus in pꝛimo. Caput illi virga cōminuens eidem quibus fuerat eblandita ictibus crebꝛis complicatiſqꝫ in codylos digitis vulnerabat.

Condyloma.pe.pꝛo. κονδυλωμα. moꝛbus vt Jul. Pol. inq̄t q̄ naſcit̄ circa coꝛonā ani ſiue podicis tuberculū ſanabile. Et circa ſedē fiūt ꝯdylomata magna: ſꝫ nō laboꝛioſa. Naſcunt̄ ex inflāmatione. Nec ſūt hemorrhoides: ſꝫ eminētes tumores nunc molles nūc duri figura rotūda ⁊ nihil eminentes. Sūt aūt tria moꝛboꝛū gn̄a: vt ſcribit Celſus li.vj. quę anus recipit. Pꝛimū moꝛbū dicit eſſe Rhagada quādo pluribus locis cutis ſcinditur. Secundū condyloma. Tertiuꝫ hęmoꝛrhoides cum oꝛa venarum ſanguinem fundunt.

Condo.is.ꝯdidi ꝯditum.pe.coꝛ. ſiḡt in vnum interioꝛē locum ad cuſtodiā do: vt fit cū quēpiam cōpeditū in carcerem: cōdimus ⁊ abſcōdimus. Uirg. Et nota ꝯduntur in aluo. Ply. Si libeat credere vt ſub vna ficu turmę ꝯdantur ęquitum. Qn̄qꝫ ꝯſtituo ędifico q̄ſi ſimul do vt Troiani romā ꝯdiderunt. Et cicero Multos libꝛos ꝯdidit. Hinc īconditus pꝛo inoꝛnato incōpoſito. Qn̄qꝫ repono. Ply. Foꝛmicę condunt ęſtate fructus q̄bus hyeme fruantur. Qn̄qꝫ compono. Ply. Opus ꝯdidit perpetuo oībus legendū. Qn̄qꝫ recondo. Sepelio. Idē. Poſt ꝯditum monumento coꝛpus. Qn̄qꝫ potioꝛ. Uirg. lib.vij. Optato ꝯduntur tibꝛidis alueo. Huius verbi compoſita ſunt. Abſcondo ⁊ recondo.

Conditoꝛ. penultima coꝛrepta. qui aliquid facit. Conditoꝛ pe. pꝛo. a ꝯdio.is. qui fercula condit.

Conditaneum: mō a ꝯdendo: mō a ꝯdiendo fit: ſiḡtqꝫ qđ cōdi vel ꝯdiri poteſt. Unde apud Uar. Conditaneam oleam in agro craſſo ⁊ calido maxime ſerere conuenit.

Conditoꝛiuꝫ.a ꝯdendo ſepulchꝛū dꝛ. Ply. Tam rara in amicis fidem tam parata obliuio moꝛtuoꝝ vt ipſi nobis debeamus ꝯditoꝛia ꝯſtruere: omniaqꝫ heredū officia p̄ſumere. Sue. appellat ꝯditoꝛiū illum alueolū ⁊ loculamentū in quo reconditum erat coꝛpus Alexandri magni qđ aureū erat. Amianus vocat ꝯditoꝛium muraliū toꝛmentoꝛū repoſitoꝛiū machinarum. Petronius. Arbiter accipit pꝛo ſepulchꝛi repoſitoꝛio cum ait. Jnconditoꝛiū etiam pꝛoſecuta eſt defunctum: poſitumqꝫ in hypogeo gręco moꝛe coꝛpus cuſtodire cępit. Hypogea enim gręci dicunt ſubterranea.

Cōditicius.a.um. qđ ꝯditū eſt ⁊ ſeruatū. Col. lib.x. de colūbis. duobus aut tribus mēſibus acceptant ꝯditicia cibaria: ceteris ſeipſas paſcunt ſeminibus agreſtibus.

Condituruſ.a.um. qđ apte ꝯdi pōt. Uar. lib.j. de re ruſt. Conditiua mala ſtructea cotonia ſcantiana ſcādiana muſtea in loco arido ⁊ frigido ſupꝛa poſita palea ſeruare recte putant. Aliq̄n ꝯditiuum qđ dꝛ ꝯditum ⁊ ſeruatum eſt. Col. lib.viij. Jtaqꝫ mane pꝛiuſq̄ꝫ p̄cedant in paſcua ꝯditiuis cibis ſuſtinēde ſunt ne in maturis herbis citetur aluus.

Condocefacio. inſtruo. Ci. lib.v. tuſ. Nemo eſt enim qui eoꝛuꝫ bonoꝛū animū putet eſſe indicem eūqꝫ ꝯdefaciat: vt ea quę bona malaue audiantur poſſit ꝯtemnere.

Conduco.is.pe.p̄. ſil' duco: vel pꝛo ſimplici ponit̄. Plau. ī epi. Mane me iuſſit ſenex ꝯducere aliq̄ꝫ fidicinam ſibi huc domū. Interdū ſiḡt aliq̄d p̄tio accipio: qđ vulgo dꝛ afficto: ſeu ad apenſionē vel ad militiā ſumo. Ci. Tironi. Huic ego locū in p̄rimo ꝯduxi. Plau. in pſeu. Quantulo argenti te ꝯduxit pſeudolus: Interdū colligo cōgrego. Uar. Mane ſuſcitat roſtra: pp̄lm in foꝛo ꝯducit. Interdū emo. Plau. Cedenduꝫ ꝯduxi ego illū. Interdū. Cōuerto. Lucil. Et virtute tua ⁊ claris ꝯducere chartis. In tertia aūt perſona: vel infinito ſignificat vtile eſſe. Et ſi de hoīe loquamur cū dtō tantū ꝯſtruit̄. Col. li.j. Nam id minime ꝯducit agricolę. Si aūt de re aliatunc qn̄qꝫ accuſatiuum cū pꝛępoſitione: quandoqꝫ datiuuꝫ exigit. Plau. in cap. Ut potiſſimum quod in rem recte conducat tuam id petam: id pꝛoſequar qꝫ coꝛde animo atqꝫ viribus. Et iterum ibi. Nam ſi ea memoꝛem quę ad ventis victum conducunt moꝛa eſt. Ci. Lentu. Et reipub. rationibus putem conducere. A conduco fit participium conductus.a.um. ⁊ conductus.us. nomen.

Conducibile: quod vtile eſt. Plau. in bac. Non ego iſtuc facinus mihi conducibile eſſe arbitroꝛ. Poteſt etiam dici cōducibile quod conduci poteſt.

Conducticius.a.um. qđ ꝯduci ſolet: vel ꝯducit: ſiue ex eoꝝ numero eſt quę ꝯducūtur. Plau. in epi. Sꝫ vna me res turbat rōqꝫ apocidi quomō oſtendā fidicinā aliquā ꝯducticiam. Cōducticia domus tm̄ dꝛ quę ꝯducta eſt. Sic ꝯducticia opera dꝛ mercēnaria quę ꝯducta ē. Uar. Oēs hi agri coluntur hominibus ſeruis aut liberis aut vtriſqꝫ. Liberis aut cum ipſi colunt vt plęriqꝫ pauperculi cum ſua pꝛogenie aut mercēnariſs ⁊ ꝯducticijs operis liberoꝛum.

Conferratio. Uide in dictione Diſarreatio. A confarreo Apul. foꝛmauit participium confarreaturus. Talis inquit mulieris publicitus matrimonium conferreaturus.

Confero.penu.coꝛ. ſimul pono και ελληνις ι̅ φερω φερεις και φορεω φορω. Ci. li.iij. offi. Oēs curas cogitationeſqꝫ meas conferebam. Ponitur qn̄qꝫ pꝛo Confero. Uirg. lib.x. Et ſi ꝯferre manu furoꝛ iraqꝫ monſtrat. Qn̄qꝫ pꝛo Tribuo. Amb. Magna fęmina quę multo amplius inuenit qđ imperatoꝛi ꝯferret q̄ꝫ qđ ab īperatoꝛe acciperet. Qn̄qꝫ pꝛo ꝯtollo Uirg. ⁊ ꝯferre gradū ⁊ pꝛocedere longius audet. Qn̄qꝫ pꝛo diſputo ſeu in comperationē deduco. Hiero. in pꝛolo. paral. Quendā auctoꝛem qui apud hębꝛeos in admirationibus habebatur aſſumpſi ⁊ ꝯtuli cum eo a vertice vt aiunt vſqꝫ ad extremū vnguē. Et dicimus te illi: ⁊ cum illo. Ouid. Confer amycleis medicatū vulnus ahenis murice cum tyrio turpis illud erit. Qn̄qꝫ pꝛo paro diſpono. Plau. in Cur. Ita tuum ꝯferto amare ſemꝑ ſi ſapis ne id qđ ames pp̄ls ſi ſciat tibi ſit pꝛobꝛo. Qn̄qꝫ p̄ impono inijtio. idem in Am. Ne poſterius in me culpā ꝯferas. Qn̄qꝫ pꝛo facio. Ter. in heau. Syrus cū illo veſtro ꝯſuſurat: ꝯferunt: ꝯſilia adoleſcentes. i. ſil' faciunt Qn̄qꝫ pꝛo ꝯiungo. Cic. ad Octa. Nam vt oꝛdiar a pꝛincipio ⁊ perducā ad extremū: ⁊ nouiſſima ꝯferam pꝛimis. Qn̄qꝫ p̄ transfero traduco. Terē. in eu. Metuet ſemꝑ quā ipſa nunc capit fructū ne qn̄ iratus tu alio ꝯferas: ideꝫ ibi. Uſqꝫ adeo ego illius ferre poſſum ineptias ⁊ magnifica verba dū ſint. Uerū eni ſi ad rem ꝯferent̄: vapulabit. i. deducent̄. Qn̄qꝫ p̄ ꝯtra fero. Liui. lib.j. Aliquotiens latinus exercitus cominus cū romanis ſigna ꝯtulerat. Qn̄qꝫ p̄ Ualeo ſeu pꝛoſum. Col. lib.j. Ceterū ad ęſtiuos tēperandos caloꝛes plurimū ꝯferūt ſalientes riui. Cōferre in pauca eſt ꝯcludere inquit. Ci. li.iij. offi. Cōferre verba in pauca eſt reducere. Plau. Nunc verba in pauca ꝯferam. Colu. lib.j. ſitqꝫ vtriqꝫ p̄rimū hoꝛreum quo conferatur ruſticum inſtrumentum. i. in vnum reducatur. Et conferre donare: vt Multa contuli in Catonem. i. multa donaui Catoni. Similiter conferre ire: vt Cōtuli me domum. ⁊ contuli me ad Catonem.

Confercio.is. ex con. ⁊ farcio. ſumitur ſicut compleo. Cice. in Catil. Uino languidi: conferti cibo ſertis redimiti: vnguentis obliti. Inde. Confertus.a.um. a quo confertiſſimus pꝛo frequentiſſimus ſiue creberrimus. Liui. lib.ij. In confertiſſima turba pꝛope. Rhegium tribunal conſtitit.

Conficio.is.pe.coꝛ. finio perficio. Ci. Nam ſi hoc expectanduꝫ ſit dum totū belluꝫ conficiam. Et in paſſiua voce: vt Uirg. inopis fame frigoꝛe doloꝛe cōficitur. i. conſumitur ⁊ fere perit. Ci. Plagis confectum ante oculos tuos cecidiſſe. Lactā. lib.ij. pꝛo deſtruo ſiue occido poſuit. Ignis quidem per miſceri cū aqua non pōt: qꝛ ſūt vtraqꝫ inimica. Et ſi cominus

venerint alterutrũ qđ ſuperauerit conſitiat alterum neceſſe eſt. Idẽ ibi. Cũ annibal duos exercitus pp̄li romani aſtu ⁊ virtute ɔfecit. Et hoc eſt vi ꝑpoſitionis cõ. que ⁊ in bonaꝫ ⁊ malam partẽ accipi ſolet: vt ɔficere pꝛoꝑficere ⁊ pꝛo ɔſauciando trucidare. Inde cõfectoꝛes ferarũ. Sue. in Tito. Nouiſſima hieroſolymoꝝ oppugnatiõe. xii. ꝓpugnatoꝛes totidem ſagittarũ confecit ictibus. Item ɔficere eſt facere. Ter. in phoꝛ. Bonas me abſente hic ɔfeciſti nuptias. Item Explicare. Ci. li. ij. offi. Honeſtatis pars ɔfectas eſt quã tibi cupio eẽ notiſſimã. Itẽ. Exequi: vt apud eandẽ. Si me amas ɔfice: quãcunqꝫ ei fidem dederis pꝛ̄ſtabo. Item Colligere Per magnam inquit idem in Uer. dices ex illa re pecuniaꝫ ɔfici poſſe. Item frangere. Ply. Nucem dentibus conficere ac plage imponere. Item ɔſumere. Teren. Quid hic non videant me credant conficere argentum ſuum. Cice. Nec me languoꝛibus lędi quibus eſſem confectus. Item ſimul facere. Ci. Confeci quę iuſſiſti omnia. Feſtus Confecerũt. Lac. lib. ij. Quomodo poteſt ex multoꝛũ deoꝝ aceruo vnus deus confici? Confectus etiam defeſſus dicitur. Ci. lib. ij. officio. Nec me langoꝛibus dedi quibus eſſem confectus.

Confido. is. pe. p. Credo. ⁊ certus ſum. Et tũ de pꝛęterito: tum de p̄ſenti: tũ de futuro tp̄e dꝛ. De pꝛęterito. Ci. Qm̄ pꝛobataꝫ rationẽ officij mei vobis eſſe ɔfido. De pn̄ti. Ideꝫ. Quãqꝫ a Cratippo nr̄o pꝛincipe huius memoꝛię ph̄oꝝ hęc te aſſidue audire ɔfido. De futuro: vt apud eundẽ. Ita foꝛe ɔfidimus. Et dicimus. Confido tibi: ⁊ in te. Uirgil. Et afflictis melius ɔfidere rebus. Aliqñ ɔfidere ſignificat audere: qđ in bonaꝫ ⁊ in malã partem accipit̃. In bonã. Ci. li. iij. de legibus. Uir ⁊ excellens ⁊ foꝛtis ɔfidere ſibi debet ⁊ ſuę vitę ⁊ acte ⁊ conſequenti. In malam etiã accipitur. Uñ confidentẽ dicimus qui leges iuraqꝫ contẽnit ⁊ nihil timet. Quãobꝛem ⁊ pꝛo temerario impudẽti ⁊ ĩpꝛobo poni ɔſueui. Terẽ. in phoꝛ. Hõ ɔfides ꝙ illũ dijs oẽs perdãt. Ci. Qui foꝛtis eſt idẽ fidẽs: qm̄ ɔfidens mala ɔſuetudine loquẽdi in vitio ponit̃. Uirg. Nã quis te iuuenũ ɔfidentiſſime nr̄as iuſſit adire domos. Hinc confidentia: quę ſicut docet Do. eſt audacia cum impꝛobitate. Ter. in an. O ingentẽ confidentiam. Aliqñ tamen Confides ponit̃ pꝛo cõſtanti ⁊ graui. Item ibi. Neſcio quis ſenex venit modo illũ confidens. Do. Confidentem pꝛo Cõſtanti nõ mala ſignificatione poſuit ⁊ confidentia Conſtantia duritia patientia. Plau. in aul. Scapularꝫ ɔfidentia virtute vlmoꝛũ freti. Et confidenter: conſtanter. Plau. Quę non reliquit decet audacem eſſe ɔfidenter. Qñqꝫ etiam temerarie. Actius. Qui in puellę domum tam confidenter irrupit.

Confiteoꝛ. eris. ſſus. verbũ cõe: ſit̃ aut totum ſit̃ fateoꝛ ſeu affirmo: in ſignificatione actiua. Lact. lib. v. Ut doceret qbus pęnis affici opoꝛtere q̃ ſe cultoꝛes dei ɔfiterent̃. in paſſiua: vt in Goꝛgonio martyre legit̃. Ut qđ in illo crimen inducitur: qđ a nobis oĩbus cõfitet̃. Duobus alijs modis apud ſacras lr̄as capit̃ confiteri. Eſt enim ɔfeſſio laudãtis ſeu gr̄as agẽtis. Eſt ⁊ confeſſio gemẽtis. Cõfeſſio laudantis ad honoꝛeꝫ ꝑtinet eius qui laudat̃. Cõfeſſio gemẽtis ad p̄ſentiã pertinet eius qui confitet̃. Confitet̃ enim hoĩes cum laudant deum: confitent̃ cũ accuſant ſe. Sꝫ cum ad penitẽtiã refert̃ cũ actõ conſtruit̃ ⁊ qñqꝫ cum dtõ vltra actũm vt ĩ p̄s. Dixi ɔfiteboꝛ aduerſum me in iuſtitiã meã dño. Cũ aũt ad laudẽ ſeu gr̄arum actionẽ dtũm tm̄ exigit: vt eſt illud. Confiteoꝛ tibi dñe rex cęli ⁊ terrę. Solet aſſignari dr̄ia inter confiteri ⁊ pꝛofiteri: ꝙ illud neceſſitatis ſit: hoc volũtatis. Ci. pꝛo Manil. Hoc ego non ſolum confiteoꝛ: verum etiam pꝛofiteoꝛ.

Cõfeſſoꝛ ꝓpꝛie q̃ ɔfitet̃ rogatus: nõ qui alterius peccata audit.

Cõflare ſit̃ flare: ꝙ ꝓpꝛie dñr vẽti facere cũ ſunt diuerſi: interdũ eſt ſufflare. Ply. Philiſcus offiñ pinxit pictoꝛis ignẽ cõflãte puero: interdũ ſignare qꝛ hoc non niſi ɔflato igne fieri põt. Uñ ɔflatam pecuniã dicimus hoc eſt ſignatã: interdum ɔcitare ɔ̄here. Et vt plurimũ de malis dꝛ. Dicimus enĩ. Tu tibi hodie ɔflaſti ĩuidiã: inimicitias: odiũ. Sal. Magnã illi inuidiã ɔflauerãt vſqꝫ adeo vt nõnulli eq̃tes pp̄li Ro. qui p̄ ędij cã cũ telis erãt circũ ędẽ ɔcoꝛdię: dicimus quoqꝫ Mihi ɔflaui ęs alienũ: qđ eſt feci me debitoꝛẽ alienę pecunię idem Alienũ ęs grãde ɔflauerat quo flagitiũ aut facinus redimeret. idem dꝛ ꝑ ɔ̄bo: qbus coꝛreſpõdet. Diſſoluo ęs alienũ qđ eſt ęs alienũ qđ ɔflauerã reſtituo. Quintil. Non ego es alienũ luxuria ɔ̄xi. Ci. Patri ꝑſuaſi vt ęs alienũ filij diſſoluerẽt: interdũ congregare. Lac. lib. ij. ita ɔflauit ex his oĩbus ppl̄ꝫ: interdũ. Cõficere creare idẽ lib. vij. ⁊ q̃cq̃d eſt in hoc opere mundi ɔflauit ac ꝑfecit ex nihilo. Uirg. lib. j. ge. Et curuę rigidũ falces curuant̃ in enſem. i. cuduntur fabꝛicantur.

Conflages pe. p. dñr loca in quę diuerſi ɔfluunt vẽtia ɔflo. as

Conflatile pen. coꝛ. quod conflando factum eſt. Hiero. in exo. Fecerunt ſibi vitulum conflatilem.

Confinis penultima pꝛodu. qui ſimul finit. Uñ cõfines agros dicimus qui eodem loco finiunt. Uide in dictione finis.

Confiniũ idem ꝙ confinis. Col. li. iiij. Mediocritas in electione loci maxime pꝛobat̃ qm̄ in ɔfinio boni maliqꝫ poſita eſt. Lac. Ex quoꝛum confinio naſus exoꝛiens ęquali poꝛrectus iugo vtranqꝫ aciem ſimul ⁊ diſcernit ⁊ munit.

Confligo is pe. pꝛo. angoꝛ: pugno: cũ dimicando hoĩes ſe inuicem ſternunt. Sal. Optimũ factu ratus in tali re foꝛtunã belli tentare ſtatuit cũ Antonio q̃ꝫ pꝛimũ confligere. Hinc.

Conflicto. as. quod eſt frequenter pugno percutio ſit̃ affligoꝛ. Ci. lib. ij. Ad heren. Malo magno eſt hoĩbus auaricia idcirco ꝙ homines magnis ⁊ multis incõmodis conflictantur. i. concutiuntur concertantur vexantur.

Conflictoꝛ deponens. Teren. in an. Nam qui cum ingenijs cõflictatur huiuſmodi. i. atteritur.

Cõfluere: ɔcurrere ɔuenire ⁊ pꝛopꝛie de riuis dꝛ q̃ꝫuis ad alia trãſferat̃. Apul. Pleriqꝫ qui ad mercatũ cõfluxerant interuenere. Plau. in epi. id ego experioꝛ cui multa in vnũ cõfluunt quę meũ pectus pulſant. Hinc Confluus. ⁊ Confluuiũ: vbi multi riui ſit̃ fluunt. Confluus. a. um. qđ ſimul fluit.

Conflugės pe. p. Loca. ſũt in quę riui diuerſi defluunt.

Cõfoꝛme qđ ẽ eiuſdẽ foꝛmę. Amb. lib. j. of. Ut qđ habes largiaris pauperi ⁊ ɔſoꝛtẽ ⁊ ɔfoꝛmẽ tuũ adiuues per tranſlationẽ ſumitur ꝓ ɔuenięti ⁊ ɔgruo. Uñ cõfoꝛmo. aſ. ɔuenio adapto vt apud Apl̄m. Nolite ɔfoꝛmari huic ſeculo.

Confoꝛto. as. ⁊ ɔfoꝛtoꝛ: paſſiuũ. Hier. lib. ij. R. Cõfoꝛta bellatores tuos aduerſus vꝛbem vt deſtruas eam: quod eſt anima ⁊ accende: ⁊ illud. Confoꝛtare ⁊ eſto robuſtus.

Confundo. perturbo. ⁊ omnia in vnum miſceo. Aliquando cõfundere eſt terrere. Liui. lib. vj. confuſam eam ex recẽti moꝛſu animi cum pater foꝛte vidiſſet.

Confuto. as. pe. coꝛ. ex con ⁊ futo redarguo. Uñ cõfutatio ſignificat confundo interdum: oppꝛimo: conuinco conficio. Ter. in hoꝛ. Confutauit verbis admodum iratum patrem: ⁊ eſt confirmatio: vt Ci. li. j. ad heren. contrarioꝛum locoꝛum diſſolutio: ⁊ confutare: cõmouere. Titi. cocus magnum ahenũ quando fuerit paula confutat trua.

Congrus ⁊ conger vtroqꝫ mõ dꝛ pꝛo quodã piſcis genere.

Congero is. pe. coꝛ. congrego ⁊ coacerno. Tibu. Diuitias alius fuluo ſibi congerat auro. Hinc congeſtitius. a. um. ꝙ congeſtum eſt. Colu. lib. ij. Non deterius tamen etiam pinguibus harenis vel congeſtitia humo pꝛoueniunt.

Congius menſurę genus capax ſex ſextarioꝛum vt inquit Priſcianus. Et eſt pars amphoꝛę. Congius enim cum deeſt efficit quidem vt ne ſit iuſtę mẽſurę amphoꝛa ſed cum accedit ⁊ additur non ille vnus facit amphoꝛam ſed ſupplet.

Congiarium munus imperatoꝛium ſiue donatio imperatoꝛia vt ſcribit Sene. lib. iiij. de benefi. Hoc donabatur populus ſicut donatiuo milites donabantur. Sic Ply. in panagyrico laudat Traianum ꝙ congiarium populo dediſſet quo locupletate ſunt tribus cum donatiuum milites accepiſſent. Huius cõgiarij diuerſę fuerunt ſummę. Tiberius enĩ ɔgiarium populo trecentos nũmos viritim dedit. Callicula congiarium populo bis dedit tricenis ſeſtertijs. Nero quadragenos nũmos populo diuiſit. Eſt ⁊ congiarium menſurę genus vt apud Paulum iurecon. Quintil. lib. vj. Congiarium cõmune eſt liberalitatis atqꝫ menſurę.

Conglobo.as.pe.coꝛ.a globus fit:ſignificatꝫ coaduno. Hier. lib.ij. R. Et conglobati in vnum cuneum ſteterunt in ſummitate tumuli. Hinc conglobatim aduerbium quod ſignificat per globos. Aug.li.vj.con. Ipſa occurrebāt vndiqꝫ aceruatim ⁊ conglobatim cernenti.

Congredioꝛ ſil' gradioꝛ. Uar. Oēſqꝫ in vnam domū ɔgreſſi ſil' diſcubuere. Amb.lib.offi. Qui ſapiētibus ɔgreditur ſapiēs erit. Et ɔgredi ē ad obſiſtēdū vel pugnādū vel diſputandū ire. Gel. Qui ter cū hoſte ɔgreſſus victoꝛ rediit. Uñ ⁊ ɔgreſſus pro pugna. Salu. Multi in eo ɔgreſſu perierunt.

Cōgruo.is.grui. Cōuenio. Tractū a gruibus que nō ſe ſegregant ſiue cū volant: ſiue cū paſcunt. Plau. in Cur. Sane illi inter ſe congruū ɔcoꝛditer. Uñ congruū ⁊ incōgruū ɔgruēs ⁊ incōgruens. Lact.li.ij. Eſt aūt peruerſum ⁊ incōgruens vt ſimulachꝛū hominis a ſimulachꝛo dei colatur.

Coniicio is.pe.coꝛ.a con ⁊ iacio multis accōmodatur ſignificationibus. Cice. M. Celio. Sin ſe in intimū coniicere vellent nō ſatis cōmode calciati ⁊ veſtiti id facere poſſent. Item ibi. Atqꝫ illo repentino hoīum īpetu ſe in fugā conieciſſe. Salu. Ex eo numero cōplures. Q. Metellus celer ꝑtoꝛ ex ſenatuſcōſulto cā cognita in vincula cōiecerat. Plau. in epi. Oꝛnate epidice ⁊ palliolū tuū in collū coniice. Terē. in Heau. Hec vbi aperuit hoſtiū ɔtinuo hic ſe ɔiecit ītro. Et ibi Syre mi obſecro ne me in letitiam fruſtra cōiicias. Et in phoꝛ. Hinc me coniicerē ꝓtinus in pedes. In ꝗbus ſignificatio eſt qḋ vernacula lingua dicimus butare. Interdū in hoc ṽbo con auget vt ſit coniicere ſil' vel oēs iacere. Liui.lib.ij. Clamoꝛe ſubito vndiqꝫ in vnū hoſtē tella coniiciunt. Ceſar lib.j. Pꝛo vallo carros obiecerāt ⁊ e loco ſuperioꝛe in nr̄os venientes tela coniiciebāt. Per tranſlationē ṽo ſignificat interpꝛetari cogitare colligere diuinare. Idcirco tū nō exigit accuſatiuū cū pꝛepoſitiōe: ſed nāli contentū eſt: neqꝫ tñ a pꝛima ſignificatione alienū. Nā cum ꝗs aliq̄d coniicit.i.ſil' iacit ɔfert que agenda ſūt: ⁊ ſic cogitat ⁊ colligit ⁊ interpꝛetat̄ diuinatqꝫ q̄d agere debeat. Terē. in Phoꝛ. Tu coniicito cetera. Et in Eu. Quid illud mali eſt nequeo ſatis mirari neqꝫ ɔiicere. Plau. in Cur. Mane ſis dū huic ɔiicio ſomniū. Pꝛo diuinare. Ci. poſuit li.de diui. Num igit̄ aut haruſpex aut augur aut vates ꝗs aut ſomnians melius coniecerit aut ex moꝛbo euaſurum egrotum aut ex periculo nauem aut ex inſidijs exercitū ꝙ̄ medicus ꝙ̄ gubernatoꝛ ꝙ̄ imperatoꝛ.

Coniecto as.frequentatiuum. Exiſtimo iudico. Teren. in Eu. Neqꝫ ſcio quid dicam aut coniectem.

Coniectoꝛ interpꝛes ſomnioꝛum ⁊ omnium a coniectura hoc eſt directione quadam rationis ad veritatem. Ci. Defert ad coniectoꝛem quidā ſomniaſſe ſe ouum pendere ex faſcia lecti cubicularis. Hiero. in pꝛolo.lib. R. Interroga quemlibet hebꝛeoꝛum cui magis debeas accōmodare fidem. Et ſi noſtra firmauerit puto ꝙ eum non eſtimes coniectoꝛem vt in eodem loco ſimiliter diuinaret.

Coniectus tus.directio quedam rationis ad veritatem a quo dicta eſt coniectura.

Coniectura coniiciendi actus ⁊ eſt id quod quis per rationes ⁊ ſigna ⁊ tēpoꝛa ⁊ hmōi coniicit.i.cogitat ⁊ colligit. Ci. Coꝛnifi. Quantum copiarum haberes cui ipſe coniectura conſequi poteram: tum ex litteris tuis cognoui.

Coiecturale adiectiuū qḋ per coniecturā colligitur ⁊ pꝛoponit̄ Ci.lib.j.ad Heren. Coniecturalis eſt cū de facto cōtrouerſia eſt. Hoc mō Aiax in ſilua poſtꝙ̄ reſciuit que feciſſet: per inſaniam gladio occubuit: vlyſſes interuenit: occiſum conſpicatur coꝛpoꝛe telum cruentum teucer interuenit cum fratrē occiſum inimicū fratris cum gladio cruēto videt capitis arceſſit. Hic quoniā coniectura verum queritur: de facto erit ɔtrouerſia: ⁊ ex eo ɔſtitutio ɔiecturalis nominatur.

Coniectarium efficax atqꝫ perfectum. Cice. Illud vero mihimet coniectarium.

Conium generis herbe noxium que cum tritico naſcit̄. Amb. Cum tritico conium quod inter alimenta vite noxiū reperitur. Et niſi pꝛeuiſum fuerit conſueuit ſaluti nocere. Et Paulo poſt Saturni veſcuntur conio quoniam qualitate ſui coꝛpoꝛis venenum ſucci letalis euadunt.

Coniugo as.pe.coꝛ.ſimul iugo ꝗſi in vnū iugū iungo. Uñ cōiugatio in verbis dicta eſt apud grāmaticos ꝙ ſibi ad vnū ſonū multa ɔiungat: ⁊ ꝗſi vno iugo aſtringat. Ci. in Cato. ꝓpꝛie dixit. Adminiculoꝝ oꝛdines capitum ɔiugatio ⁊ religatio ⁊ ꝓpagatio vitium ſarmentoꝝ. Cōiugata apud rhetoꝛes: que ab vno gñe veluti iugo flectuntur: vt a iuſtitia iuſtus iuſte iuſtum. Hinc locum a coniugatis dicimus cum ita argumentamur. Si riſus gaudium eſt ⁊ ridere gaudere.

Coniunx ſm Priſcia. ⁊ coniux ſine n ſm Phocam a coniugo as.abiecta go.ſyllaba ⁊ addita x Iugum enim inſtrumentū eſt quo boues iugantur: ideſt iunguntur. Unde iugari dicimus: qui maritali iugo inſtar boum colla ſubiiciunt. Hoꝛa. Diua pꝛoducas ſobolē patrūqꝫ pꝛoſperes decreta ſuper iugādis feminis: ꝓliſqꝫ noue feraci lege marita. Federa quoqꝫ matrimonij vincula iugalia dicuntur.

Coniugium matrimonium. Uirgil. Coniugio iungam ſtabili pꝛopꝛiamqꝫ dicabo.

Coniungo is.xi.ctum copulo.tractum a iugo. Inde coniunctura: coniunctio: coniunctiuus.a.um. ⁊ coniunctim.

Coniuro as.pe.pꝛo.quaſi contra iuro frequenter in malū ɔ̄ficit ⁊ conſpiro. Salu. Sed ante coniurauere pauci in ꝗbus Catilina fuerat. Terētius. Que eſt hec coniuratio vt omnes mulieres eadem eque ſtudeāt. In bonum cum honeſta cauſa fit. Unde Mutius Scenola. Trecenti inquit coniurauimus pꝛincipes iuuentutis Romane vt in te hac via graſſaremur. Hoꝛa. Coniura amice.

Conniueo es. ⁊ ɔniuo is.iui. vel xi.ctum. Cōniuere ē oculos genis integere. Ply.li.xj. Grauioꝛes alitum inferioꝛe gena conniuent. Idem columbe ⁊ ſilia vtraqꝫ genna ɔniuent. Transfertur etiā ad alia. Gel.lib.xv.dixit conniuere caua ventris ⁊ ſtomachi.pꝛo ſtipari claudi ⁊ contrahi. Hinc conniuere ꝗſi pꝛo tranſire ⁊ non videre ponit̄ quandoqꝫ. Cice. in Phil. Quibuſdam in rebus etiam conniueo. Idē pꝛo Celio. Pꝛoh dij īmoꝛtales cur interdum conniuetis in hoīum ſceleribus maxime. Sue. in Ceſa. Delicta neqꝫ obſeruabat omnia: neqꝫ pꝛo modo exequebatur: ſed deſertoꝛum ac ſeditioſoꝛum inquiſitoꝛ ac punitoꝛ accerrimus conniuebant in ceteris.i. reliqua vitia oculis veluti clauſis pꝛeteribat tanꝙ̄ diſſimulanter illa ɔtueretur. Habet hoc verbū ni ſyllabam pꝛoductam. Silius. Conniuent ſolemqꝫ pauent depꝛendere viſu.

Connubium ius legitimi matrimonij a nubo cuius pꝛima pꝛoducitur. Cū in cōnubio qñqꝫ ꝓpter metri neceſſitatem coꝛripiatur. Uirg. Connubio iungā ſtabili. Eſt enim. Siſtole.

Conon nomē pꝛopꝛiū athenieſis ducis q̄ lacedemonios ꝓfligauit: ⁊ athenas in pꝛiſtinā libertatē reſtituit. Fuit ⁊ alius conon Samiꝰ aſtrologus de quo. Pꝛop. Me creat archite ſoboles babyloniꝰ oꝛops. Oꝛon ⁊ pauo ducta coꝛone domus.

Conopeum cū e diph.tentoꝛiū ſeu velum ⁊ papilio ille lineus vel laneus ſeu bombycinus q̄ toꝛo circundat̄ ad arcendum culices quo maxime vtunt̄ alexandrini ꝙ ex nilo culices cōfluant quos greci κονωπας dicūt. Pꝛoper.lib.iij. Fedaqꝫ tarpeio conopeo tendere ſaxo. Suidas. κωνωπη πολις και κωνοψ θηλικως παρα αριστοφανει εν πολυτω ειδος μυιας.

Conq̄niſco is.ɔquexi caput iclinos. Uide in dictiōe Oq̄niſco.

Conſalutare eſt vltro citroqꝫ ſalutationē dare. Ci.li.ij.de oꝛa. Qui cū īter ſe vt ipſoꝝ vſus ferebat amiciſſime ɔſalutaſſēt.

Conſanguinei dicuntur qui ſanguine inter ſe ɔnexi ſunt.

Conſcius pꝛopꝛie qui remiſit. Cice. M. Rutilio. Cum et mihi conſcius eſſem: quanti te facerem. Nonius tamē de verboꝛum differentijs ait. Scius ſecum: cōſcius cum alio ſcius eſt Licet conſcium indifferenter legamus. Saluſtius. Populares conſcios ſceleris ſui.

Conſcientia ſcientia. Cice. Nulla re tam letari ſoleo ꝙ̄ officioꝛum meoꝛum conſcientia.

Conſciſco is.conſentio: ſiue ſciens conſentienſqꝫ īfero. Cicero Mario. Moꝛtem mihi cur conſciſcerem cauſa nō eſt viſa:

cur optarē multę. Aliqñ conſciſcere eſt ꝓ ↄſenſus: ſiue conſciētię effectū ↄſtituere aut decernere. Liui. li. j. Cēſuit ↄſenſit: ↄſciuit vt bellū cum priſcis latinis fieret. Nec mirū. Scio enim ſiue ſciſco decerno ſignificat. Plau. in Cur. Rogationes plurimas ꝓpter quos ppl's ſciuit: quas vos rogatas rūpitis. Ci. lib. iij. offi. Durius ēt athenienſes ſciuerunt vt eginitis qui claſſe valebant pollices pręciderent. Hinc ſcitum ſtatutum: ſiue decretū. Liui. lib. j. Cętera quoqꝫ oīa publica priuataqꝫ ſacra pontificis ſcitis ſubiecit. Inde plębiſcitum plebis decretum. Ci. lib. j. ad Heren. In rem confert vt ſi ꝗs ex teſtō quod facere iuſſus eſt ex plebeſcito vetet. Per trāſlationē conſciſcere ponit pro contrahere. Col. lib. viij. Diligenſqꝫ paſtor ſtabulū quotidie cōuertit: nec patitur ſtercus humorem conſciſcere lutumue capris inimica. Sciendū et ꝙ conſciſco aſciſco deſciſco pręſciſco ⁊ reſciſco faciunt p̄terita in iui. ſicut eoꝝ primitiua: vt Priſ. quoqꝫ de aſciſco ⁊ deſciſco ſentire videtur. Et conſcio quidē deſcio ⁊ Reſcio raro ſunt in vſu: ſed magis cōſciſco deſciſco ⁊ reſciſco. Aſſcio ⁊ pręſcio inueniuntur: ꝙuis aſſcio non ita frequenter: ſicut pręſcio Aſſciſco ⁊ pręſciſco ſꝫ magis aſſciſco ꝙ̄ p̄ſciſco eo ꝙ Aſſcio minꝰ in vſu ſit p̄ſcio v̄o magis. Cū ergo ↄſciſco deſciſco ⁊ reſciſco vſurpentur: nō mirū eſt ſi ↄſcio deſcio ⁊ reſcio obſoluerunt: qm̄ fere ſuperfluū eēt in eadem ſignificatione vtraqꝫ haberi. E diuerſo autem ſcio ſępiſſime reperit ⁊ nō ſciſco. Apud Plautum tamē legitur Sciſcā in Am. Ocyus accurro vt ſciſcam quid velit. Pręſcio in vſu eſt. Pręſciſco minus. Virg. lib. iiij. Geor. Continuo animos vulgi ⁊ trepidantia bello corda licet longe pręſciſcere. Aſſcio apud Col. in pręfatione. Et pecoribus parandis conſeruandiſqꝫ quando ⁊ hanc aſſimus quaſi agriculturę partem.

Conſcribo. Vide in dictiōe ſcribo. Inde ↄſcripti qui in ſenatu ſcriptis annotati erāt: ꝗ per inopiā ſenatoꝝ ex ęqueſtri ordine in ſenatoꝝ numerū recipiebant. Liui. lib. ij. Deinde quo plus virū in ſenatu frequētia ēt ordinis faceret: cędibus regis diminutū patrū numerū primoribus ęqueſtris gradus lectis ad trecentoꝝ ſummā expleuit. Traditū inde fert vt in ſenatū vocarent qui patres: quiqꝫ cōſcripti eſſent. Conſcriptos videlicet nouum ſenatum appellabant lectos.

Conſecro as. penultima correpta. Vide in dictione Sacro ſacras. Ci. lib. ij. Tuſcu. Quaſi addicti ⁊ conſecrati. Hos Tertul. vocat conſecraneos. Sidonius. Conſecraneos qui conſecrati ſunt: ⁊ quaſi mancipati vni ſectę.

Conſecraneū qđ eſt conſecratū: vocabulū fere in caſtris repertum ꝗlia ſūt ↄterraneū: cōmilitaneū: militaneū: ſuffarraneū: limitaneū. Juliꝰ capitolinus ī ↄciōe quadā. Maximini Cęſaris. Cōmilitones inquit ſacrati: īmo v̄o ↄſecranei. Alio loco. Nullam ciuitatem ęque militaneum eſſe dixit.

Conſentio conſentis. et Conſentaneus nea. neum. Quęre in dictione ſentio.

Conſentia ſacra quę ex conſenſu multorum ſunt ſtatuta.

Conſequor pe. cor. īmediate ſequor. Virg. li. v. Quā deīde cloāthus conſequit. Gellius lib. ij. Uter dies natalis haberi appellariqꝫ debeat is in quē nox ea ↄſecuta eſt: an ꝗ dies noctē ↄſecutus eſt. Et ↄſequi obtinere adipiſci. Cice. in Verrinis actione prima. Qđ ego meo labore ⁊ vigilijs cōſecutus ſum Item Exprimere. Idem Cęſari iuniori. Extrema v̄o quanta ⁊ qualia ſint verbis conſequi non poſſum. Conſequentia eſt quę ex pręcedentibus infertur.

Conſector in totum vel ſępe ſequor. Lactan. lib. iij. Quęras ab his quid ſibi velint cum fęminas tam rabide conſectantur: vt vix diuelli queant.

Conſectaneus accipitur pro eo qui in eadem hereſi eſt.

Conſero conſeris penultima correpta. conſerui conſertum ſimul miſceo. Lactan. lib. v. Tum inter ſe manus conſerere cęperunt ⁊ inſidiari ⁊ gloriam ſibi ex humano ſanguine comparare. Unde milites ſerti dicuntur dum pugnant.

Conſero ↄſeris. pe. cor. ↄſeui ↄſitū ſimul ſero dū pro planto ſeu ſemino ponit. Virg. En quis ↄſeuimus agros. Lact. lib. ij. Quem in partibus orientis omni genere ligni arborūqꝫ cōſeuit. Col. lib. ij. Celerius etiā ſi eodem tempore ſtercores ⁊ lupino vel faba conſeras. Inde conſitio. Ci. in Catone. Nec conſitiones modo delectant ſed etiam inſitiones.

Conſido conſidis pe. pro. ſignificat me cum alijs ad ſedendum ſeu ad habitandū colloco. Liui. lib. j. Conſederāt vtrinqꝫ ꝓ caſtris duo exercitus periculi magis p̄ſentis ꝙ̄ curę expertes. Colu. lib. viij. Neqꝫ aut recubet: aut conſidat. i. ponat ſe ad ſedendū. Hier. Hęc in mentem eius cogitatio incidit nullum vltra ſe monachorum in heremo conſediſſe.

Cōſeſſus nō eſt ↄſeſſio: ſꝫ hoīes in vno loco ſedentes ſicut ↄuētus nō eſt ↄuentio: ſed hoīes qui in vnū locum ↄueniunt.

Conſidero ras. a ſiderum ↄtemplatione dictū eſt. Cōſideratus đr qui agenda ↄſiderat. Cōſiderate cum ↄſideratione.

Cōſilio is. cōſilui conſultū ſil' facio. Vñ ↄſulto as frequētatiuū.

Conſilium vt inquit Cice. lib. ij. artis veteris eſt aliquid faciendi non faciendiue ratio excogitata. Et conſilium eſt qđ conſiliarius prębet. Quādoqꝫ conſilium ſumitur pro iudicibus reputatis. Cice. pro Roſcio. Qui ex ciuitate in ſenatum propter dignitatem ex ſenatu in hoc conſilium delecti eſtis propter ſecuritatem. Et infra Dij prohibeant iudices: vt hoc qđ maiores conſilium publicum vocari voluerunt pręſidium ſectorum exiſtimetur. Dictum conſilium vt quidam putant a con ⁊ ſileo: ꝙ vno conſulente cęteri conſileant. Vel a concilio: vt ſit conſilium quaſi concilium. Sed magis a conſilio fieri exiſtimo quod ex con ⁊ ſalio componitur eo quod in vnam ſententiam plurium mentes conſiliant ⁊ conueniant. Ut enim exilium ab exilio is. ita conſilium a conſilio deſcendit. Concilum dare eſt ſuadere. Quintilia. Cum Ciceroni dabimus conſilium vt Antonium reget.

Conſiliarius: qui conſilium prębet.

Conſilior aris. conſilium capio. p̄s. Accipere animam meam conſiliati ſunt.

Conſulo conſulis pe. cor. conſului ↄſultum cum accuſatiuo ſignificat ↄſilium peto: vt conſului doctos. i. a doctis conſiliū petij. Quintil. Ego aures ↄſulens meas. Poteſt etiaꝫ in hac ſignificatione habere duos accuſatiuos: vt conſulo te bonū conſilium. Et aliquādo genitiuuꝫ cum accuſatiuo. Macro. Cōſulo te boni. Aliqñ genitiuū ſine accuſatiuo. Ply. li. xxxiij quęrebat argentū auaritia. Boni ↄſuluit interim inueniſſe nimiū rubentiſqꝫ terre excogitauit vſum. Cū datiuo neutrū eſt: ⁊ ſignificat conſiliū do: vt Medicus conſuluit mihi. Interdum prouideo proſpicio ⁊ pręſidiū fero. Sed hoc ſępius in rebus inanimatis fit: vt ↄſule honori tuo. Conſule rebus tuis. Conſule ſaluti tuę. i. prouide. Cice. Conſuli quidem te a Cęſare ſcribis: ſed ego tibi ab illo conſuli malē hoc eſt. Malem ꝙ Cęſar prouideret tibi: ꝙ̄ te interrogaret. Amb. Nec inuerecunda petitio quę non ſibi ſed liberis conſulebat. Aliqñ poſt datiuū iungimus accuſatiuū: vt conſulo tibi cōmodum tuum: hoc eſt. Do tibi conſiliū qđ ſit futurū cōmodum. Qñqꝫ ablatiuū cum in pro contra. Terē. Peſſime iſtuc in te atqꝫ illum conſulis. Interdum conſulere eſt deliberare ſed in plurali tm̄ ⁊ abſolute: vt conſulunt ſenatores. i. deliberant Huius verbi compoſitum eſt. Percōſulo: quod eſt optime conſulo. Terētius in phormione. Adeon rem rediſſe vt qui mihi perconſultum optime velit eſſe.

Conſulto as. ↄſilium frequenter capio: vel ↄſilium frequenter do ſiue frequenter delibero. Saluſtius delecti ꝗbus corpus animis firmum ingenium ſapientia validum erat reipu. cōſultabant. Liui. lib. j. ad hęc conſultanda.

Conſultor qui alium ↄſulit. i. qui ↄſilium ab alijs inquirit. Ci. pro Cornelio Balbo. Etenim ſi. Q. Scęuola ille augur cum de iure pręditorio conſuleretur iuriſconſultiſſimus conſultores ſuos nōnunꝙ̄ ad Furium ⁊ Camilluꝫ reijciebat. Idē pro Murena. Vigilas tu de nocte vt conſultoribus tuis reſpondeas. Accipitur quandoqꝫ pro eo qui alij conſulit: vt apud Saluſtium in Jugur. Simul ab eo petijt: vt fautor cōſultorqꝫ ſibi adſit. Et in illo verſu prouerbiali. Cōſilium malum conſultori peſſimum eſt.

Conſultus qñ participiū eſt ſignificat eum qui ↄſulitur hoc ē a

quo ꝯſilium petit̃: vt medicus ꝯſultus dixit te febrib⁹ laborare. Quãqꝫ nomẽ eſt ponit̃ pro prudenti atqꝫ ſapiẽti. Ouid. lib. j. de arte. Sit tibi credibilis ſermo ꝯſultaqꝫ verba. Ideſt prudentia ac ſapiẽtię plena. Eſt aũt nomen duobus modis. ſ. cum per ſe ponitur. Hor. Eris tu qui mihi mõ miles tu cõſultus mõ ruſticus. Vel quando habet genitiuũ. Liui. lib. x. Calidos ſolerteſqꝫ iuris atqꝫ eloquentię conſultos. Hinc dicimus conſultus iuris ⁊ iure cõſultior ⁊ ꝯſultiſſimus. Idem lib. j. Conſultiſſimus vir vt illa q̃ſqꝫ etate eſſe poterat. Aug. Quanto conſultius reges non ſicut Herodes ĩterficere quęrunt: ſed ſicut magi potius adorare. Sic inconſultus poteſt eſſe participium ⁊ nomen.

Cõſultus ꝯſultus: ⁊ ꝯſultũ ꝑ te q̃ ꝯſulit̃. Hora. in ep̃lis. Qui cõſulta patrũ q̇ leges iuraqꝫ ſeruat. Et ꝯſultũ decretũ ſtatutum quod aliquando reſoluitur in infinitum: vt illud Saluſtij. Nam ⁊ priuſqꝫ incipias conſulto: ⁊ poſtq̃ꝫ conſulueris mature facto opus eſt. i. conſulere ſiue vt conſulas.

Conſulto aduerbium ideſt deliberate.

Cõſus ꝯſilioꝝ deus putabat̃ qui iõ tẽplũ ſub tecto circo hẽbat vt oñderet̃ tectũ eſſe debere ꝯſiliũ. Hic ꝯſualia feſta: quę fiebant in honorẽ. Conſi. Liui. lib. j. Ludos ex induſtria parat. Neptuno ęqueſtri ſolẽnes: conſualia vocant.

Conſultus a ꝯſulendo: q̧ ꝯſuleret pplm ⁊ ſenatũ. Nã ⁊ hoc cõſulere veteres vocauerũt. Vñ adhuc remanet illud. Rogat bonũ ꝯſulitis. i. iudicatis. Põt etiam dici. Cõſul a ꝯſilio cõſilis ſicut exul ab exilio ⁊ pręſul a p̃ſilio mutatiõe i in u. vt Inſulto. Exulto. ⁊ Reſulto patet. Cõſulo aũt a Cõſul. Nec obſtat q̧ ꝯſul a ꝯſulendo dicat̃: qm̃ ideo ꝯſul creabat̃ vt cõſuleret: vtpote qui conſiliũ haberet in ſe pręcipuũ. Prius in oĩbus exigit̃ qui ꝯſulat q̃ꝫ actus ꝯſulendi fiat. Non ergo a cõſulendo noĩatus eſt ꝯſul qꝛ a cõſulo deriuetur: ſꝫ qđ ab ipſo conſule verbum ꝯſulo exercetur. Et ideo ab ipſo qui conſuliſt deriuari conſulo ęquiſſimum eſt. Var. Cõſul noĩatus qꝛ conſuleret populum ⁊ ſenatum. Et eſt conſul qui magiſtratum gerit. Proconſul qui cum poteſtate extraordinaria ad aliquam prouinciam adminiſtrandam mittitur.

Conſulatus tus. officium vel dignitas: ſiue tempus quo conſul in officio eſt.

Cõſularis vir q̇ ꝯſulatũ geſſit: vel q̇ ꝯſulari dignitate dign⁹ eſt. Cice. Lentulo. Qu. Maximo qui filium cõſularem amiſit.

Conſiſto is. ꝯſtiti ꝯſtanter ⁊ audacter ſto: firmor: qđ eſt audacis ⁊ robuſti hoĩs. Plau. in Cur. Nec vobis quiſq̃ꝫ in foro frugi conſiſtere audet. i. ſe firmaret. Liui. li. j. Cum inſtructę acies conſtitiſſent. Item erigor. Virg. Cõſtitit ĩ digitos.

Conſiſtorium locus in quo conſultandi gratia homines conſiſtunt. Poteſt etiam poni pro conſiſtentiuꝫ multitudine. Itẽ conſiſtoria dicuntur archiua cęſarea ⁊ imperatoris palatinę domus quę etiam vocantur Auguſtalia. Unde conſiſtoriani ab Ambroſio dicuntur: qui ſenatorij ordinis rem ampliſſime ſunt: q̇ ad principale conſilium eligebant̃. Suidas. κωνσιςορι ον παρα ρωμαιοις ουτω λεγεταί το συνεδριον και το συςημα ένθα περι των επει γοντων βου λευονται.

Cõſolida herba q̃ ⁊ ꝯſerua ⁊ coagulũ dꝛ ⁊ gręce ſtrignon.

Conſobrini q̇ ex duabus ſororibus ſũt editi: q̃ſi ꝯſororini. Amitini qui queue ex ſorore ⁊ fratre ꝓpagant̃. Sed fere vulgus oẽs iſtos cõi appellatiõe ꝯſobrinos vocat. Itẽ qui ex fratribus patruelibus aut ꝯſobrinis ꝓpagant̃ vel amitinis: cõſobrini vocantur patrueles qui ex fratribus nati ſunt.

Conſolor pe. ꝑ. ſolatiũ pręſto ⁊ ꝓprie verbis fit ꝯſolatio. Cice. Sulpi. Dices q̇d me iſta res conſolat̃ in tantis tenebris ⁊ q̃ſi perpetuis reipu. Eſt oĩno vix conſolabilis dolor. Inuenit̃ ⁊ in ſignificatione paſſiua. Aſinius. Sed cum ob ea quę ſperaueram dolebam. conſolabar ob ea quę timui. Hinc conſolatorius ria. um. vt epiſtola conſolatoria.

Cõſono pe. cor. ſil' ſono. Var. de apibus. Cũ iã euolature ſunt: aut etiã inceperunt ꝯſonant vehemẽter: perinde vt milites faciunt cũ caſtra mouent. Inde ꝯſonantes dictę ſunt q̧ cum vocalibus ſonent nõ per ſe. Per tranſlationẽ ꝯſonare ſignificat ꝯcordare. Hier. ad Aſellam. Anteq̃ꝫ domũ ſanctę Paulę noſcerẽ totius in me vrbis ſtudia ꝯſonabant: oĩum pene iudicio dignus ſũmo ſacerdotio decernebat. Hinc ꝯſonantia vocum concordantia quę gręce euphonia dicitur.

Conſors eiuſdẽ ſortis. i. ꝯditionis ⁊ fortune ⁊ q̃litatis in oĩ negocio. Sappho ad phaonẽ. Non tñ alcęus cõſors patrieqꝫ lyręqꝫ laudis hꝫ. Conſors etiam dꝛ qui tantũdem ſortis attulit ad ſocietatem mercaturę: quantũ ille cum quo ſocietas ẽ.

Conſortiũ ipſa ſocietas: quę ⁊ ꝯſortio onis dꝛ. Liui. lib. vj. quęnam iſta ſocietas quęnam conſortio eſt.

Conſpicio is. pe. co. video. Vñ ꝯſpectus ꝑ aſpectu. Virg. Vix e ꝯſpectu ſiculę telluris in altũ. Vela dabant lęti.

Cõſpico. as. pe. ꝑ. ⁊ ꝯſpicor deponens a con ⁊ ſpico vel ſpicor cõponit̃. Spicor aũt a ſpica vel a ſpiculis. Vñ ⁊ deſpico or. Inſpico or. Perſpico or. Suſpico or. Eſt aũt ꝯſpicari ꝯſpicere ſeu in ꝯſpectu hẽre. Terẽ. in Eu. Cur te ego in his ꝯſpicor regionib⁹. Sal. in Iug. cũ interea metellus mõte digrediens ꝯſpicat̃ primo dubius quidnã inſolita facies oſtẽderet. Inſpico ꝓtulit. Virgil. lib. ij. Geor. Peruigilat: ferroqꝫ faces inſpicat acuto. Nec Priſcianũ audiendũ puto qui vult hęc verba a ſpicio fieri: qꝛ ſi a ſpicio eſſent non ꝯſpicor ſed ꝯſpicior faceret. Sicut conſternor ⁊ aſpernor a Saturno ⁊ aſperno ſm analogiam licet coniugationem mutent.

Conſpicuus. a. um. a ꝯſpicor ſicut ꝑſpicuus a perſpicor mõ ſigt ſagacem perſpicacem acutũ. Quintil. Conſpicuus ſagax callidus modo clar̃ ⁊ qui ab omnibus conſpicitur. Vñ. Mar. conſpicuum amphiteatrum appellat.

Conſpicilia dicuntur quę ocularia vulgo vocantur. Plau. Utrum cedo neceſſe eſt conſpicilio vti.

Conſpiro pe. ꝑ. ſil' ſpiro ſicut ꝯflo proprie ſumit̃. Gel. lib. j. Sed enim acheos homerus pugnã in diſpici ait: non fidicularũ tibiarũqꝫ ꝯcentu ꝯſpiratã. Col. lib. iiij. Celeſtes admittat imbres eoſqꝫ alendis ſeminibus diſpenſet: ac ſuis oĩbus partibus ad educandã prolem nouã ꝯſpiret. Per trãſlationẽ cõſpirare ſumitur ꝑ ꝯiurare. Vñ ꝯſpiratio q̃ ⁊ ĩ bonũ ⁊ in malum capit̃. In bonũ Ci. pro ligario fratrũ ꝯſpirationẽ dixit quaſi vnanimitatẽ. Idẽ lib. ij. offi. Magnas vtilitates adipiſcimur ꝯſpiratiõe hoĩum atqꝫ ꝯſenſu. Et ꝓ domo ſua. Hãc noſtrã ꝯſpirationẽ in repub. bene gerenda certi hoĩes fictis ſermonibus diremerunt. Ply. in ep̃lis. Proinde conſpirate ꝯſentite: maiorẽqꝫ aĩum ex meo ſumite. Col. li. xij. Nihil qđ aut maritus aut fęmina proprium eſſe iuris ſui diceret: ſed in cõmune ꝯſpirabatur ab vtroqꝫ in malum.

Conſpondeo ęs. Quęre in dictione ſpondeo.

Cõſterno as. aui atum. ſigt deijcio. Sal. Qua victoria elati hoſtes: nr̃i territi atqꝫ aĩs ꝯſternati diſceſſere. Idẽ. Equi ſine rectoribus exterriri aut ſaucij cõſternant̃. Inde cõſternatio quę eſt ꝯcitatio quędã ſubita ex aliquo metu. Et a ſternutamento deduci videt̃: q̧ eo toto concutimur corpore.

Conſterno is. ꝯſtraui ⁊ ꝯſternui diuerſum eſt: ⁊ ſignificat impleo. Virg. It ſtridor ⁊ alte conſternunt terrã ꝯcuſſo ſtipite frondes. Et ꝯſternere eſt ſilicare ⁊ pauimentũ ſupra facere. Col. lib. j. Area ſi cõpetit ita ꝯſtituenda eſt: vt vel a dño vel certe a ꝓcuratore deſpici poſſit: eaqꝫ optima eſt ſcilicet ꝯſtrata q̧ ⁊ celeriter frumenta deteruntur non cedente ſolo pulſibus vngular̃ tribular̃ ⁊ eadem euentillata mundi ora ſunt: lapilliſqꝫ carent ⁊ glebulis.

Conſtitutio diſpono. Virg. Qui teneant nam inculta videt homineſue ferę ne quęrere ꝯſtituit. Locũ ſiue tempus determino. Ci. Mario. quare ſi quid conſtitutũ cũ podagra habes: fac vt in alium differas diem: qñqꝫ ſignificat conuenio ⁊ pactum facio. Ter. in Ecy. Nam conſtitui cum quodã hoſpite me eſſe illum ꝯuenturam: qñqꝫ formo ⁊ quaſi bonã diſpoſitionẽ infundo. Vñ Ci. li. ij. Tuſ. Metrodorus eum perfecte putat beatum cui corpus bene cõſtitutum ſit ⁊ exploratum edita ſemper fore: qđ medici recentiores barbare dicunt bene cõplexionatũ. Et cõſtitutio corporis dicitur ipſa complexio. Cõſtitutia etiam quandoqꝫ dicitur ſtatus quę in cauſis potentiſſima eſt: cũ ſit ꝑma cauſarũ cõflictio Vide ĩ dictione

Statis. Aliq̃n ɔſtituere ē gubernare moderati. Cice. Ineū-tis enī etatis inſitia ſenū cōſtituēda ꝛ regēda ē prudētia. Interdū Inſtituere decernere a quo cōſtitutōes decreta dicuntur. Non nūq̃ꝫ parare. Cice. Tametſi erat ignarus quantum ſibi ac liberis ſuis iam tum mali cui conſtitueretur.

Conſtitutus a. um. participium. Conſtitutus us. nomen: quo hominum conſiſtentium multitudo ſignificatur.

Conſto as. ɔſtiti ɔſtitū ꝛ cōſtatū. Luca. li. ij. Cōſtatura fides ſuperū. Mar. Cōſtatura fuit megalenſis purpura centuꝫ. Eſt aūt ɔſtare ɔſtanter permanere perſeuerare ratū habere. Cice. Qua in ſententia ſi ɔſtare voluiſſent ſuā auctoritatē cum ſalute recuperaſſent. Idem li. j. Tuſ. Et ſi tibi quideꝫ ɔſtare vis oēs quicūq̃ꝫ nati ſunt eruntue nō ſolū miſeri: ſꝫ etiā ſemper miſeri. Hoc eſt ſi hanc ſententiam q᷒ mors malū ſit firmā ratāq̃ꝫ habere vis Dicimus etiaꝫ ɔſtat pedibus: conſtat animo ꝑ firmat. Uirg. Et paribus cyllenius alis ɔſtitit. Interdū ɔſtare valere: ꝛ paſſiue ſumitur ꝓ empto aut vendito. Ply. li. xxxiij. Et oībus pene annis mutari ꝓ vt nauigationes ɔſtiterint: aut vt quiſq̃ꝫ mercatus ſit aut aliquis ꝓualens manceps annonā flagellet. Cice. Qd mihi ɔſtat chari᷒ q̃ꝫ ſi in foro emiſſeꝫ. Interdū ſtare ɔſiſtere. Ideꝫ li. j. Tuſ. Animus qui ſi eſt horū quattuor generū vnde omnia ɔſtare dicuntur. Interdum cōpoſitū eſſe Idē vt hec elementa ex quibus omnia cōſtāt. Interdum ſimul ſtare. Siſen. li. iiij. hiſto. Multitudinē ꝓcul hoſtiū ɔſtare viderūt. Interdū ſuppeditare. Iuu. Quis ferat cui ɔſtent omnia. In tertia perſona ſumitur ꝓ manifeſtum eſt. Ci. li. ij. ad Ceſa. iuniorem. Cū ɔſtet lupercis id vectigal dediſſe qui ante poterat id cōſtarꝫ. Rurſus pro ɔuenit: vt dicitur eſſet dacordio: vt hoc mihi tecum ɔſtat. i. conuenio tecum in hoc ꝛ aſſentior tibi. Ci. li. j. ad Heren. Adhuc que dicta ſunt arbitror mihi ɔſtare cum ceteris artis ſcriptoribus. Rōnem conſtare ſignificat equam legitimamq̃ꝫ rationem aut oſtendi aut apparere oſtendi poſſe. Ulp. Planeſi defendendi gratiam aliquid fecerit rōnem ei conſtare oportet. i. rōnem cum iuſtam aut oſtendere aut facile poſſe oſtendere. A Cōſto q̃ꝫtum ad primam ſignificationem ſit conſtans pro eo qui firmus ē ꝛ tenax ꝓpoſiti: a quo conſtantia ꝛ cōſtanter quibus ɔtraria ſunt incōſtantia ꝛ inconſtanter Unde Cic. li. iij. ad Heren. Incōſtanti geſtu teſtimoniorum inconſtantiam ꝛ incōſtāter locutū eſſe dixit.

Cōſtruere ſimul ſtruere ordinare fabricare. Cice. i Cato. Ut nauem aut edificium idem deſtruit facillime qui cōſtruxit: ſic hominē eadem optie quē ɔglutinauit nā diſſoluit.

Conſueſco is. eui. ꝛ ɔſuetus ſum. etum. in bono ꝛ in malo dicitꝛ In bono cum familiaritatem: ꝛ ɔuerſationē quempiam cū aliquo habere ſignificat: vt ſit ɔſueſcere ſimul ſueſcere. i. ſimul ɔuerſari. Plau. in Aſi. Bene ſalutando cōſueſcunt cōpellando blanditer. Ter. in Adel. Quid illi tandē credis fore animi miſero: q̃ cū illa ɔſueuit. i. ɔuerſatus ē. In malo cū de re venerea dr. Idē i Phor. Cū eius ɔſueuit oliꝫ mr̄e i Lemno clanculū. i. coiuit. Similiter ɔſuetudo de familiaritate: et de re venerea dicitꝛ: vt apud eūdem in Phor. Dum expecto quem ita mox veniat qui hanc mihi adimat ɔſuetudineꝫ. Et cōſueſcere eſt pigliar in vſanza. Col. li. ij. Iumentis prebeas medicam: ſed inter initia partius dum conſueſcant ne nouitas pabuli noceat. Itē conſueſcere eſt viuere. Col. li. ix. Nec magis humo q̃ꝫ ſtagno conſueuerunt.

Conſuo is. ſimul ſuo compono coniūgo. Plau. in Am. Aduenisti audacie columen conſutis dolis: immo equidem tunicis conſutis huc aduenio non dolis.

Cōſumo is. pe. ꝑ. i nihilū redigo. Solinus. Sunt etiā i lycia ſaxa que viuentium quoq̃ꝫ corpora adalligata cōſumunt.

Conſummo as. per duplex mm ſummā ſimul capio. Lactā. li. vij. Quoniaꝫ nec rōnem totius miſterij magni cōſumauerat in vnumq̃ꝫ collegerat: nec ſummū bonuꝫ cōprenderat Col. li. ij. Hac cōſūmatione opeꝝ colligitꝛ poſſe agrum ducentoꝝ iugerū ſubigi duob᷒ iugis boū totidē bubulcis Et ɔſūmare ē ꝑficere q᷒ que perfecta ſunt: omnia ſibi ſumpſiſſe videantꝛ Lactan. li. vij. Mundū deus ꝛ hoc rerū nature admirabile opus ſex dierum ſpatio cōſummauit. Unde ꝛ cōſumat᷒ homo perfectus dicitur: Mar. Quod magni traſee conſummatiq̃ꝫ catonis. Col. Nullus eſt conſummate ſapientie.

Contagium ꝛ contagio: ꝛ ɔtages pe. pro. morbus qui ex contactu contrahitur: ex con ꝛ tago is. quod eſt tango. Uir. Dira per incautum ſerpant contagia vulgus. Iuue. Cretice pollutes dedit hanc contagio labem. Lucre. li. iiij. Que cōtage ſua palloribus omnia pingunt.

Contamino as. pe. cor. ex con ꝛ tamino. Et eſt proprie contaminare ſecundum Donatū cum res rei ita immiſcetꝛ vt neutra incorrupta maneat ſed ſit i vtroq̃ꝫ corruptio. Sunt qui dicant. Contaminare manibus lutulentis quicq̃ꝫ attingere ob hoc ꝓ fedo ꝛ maculo ponitꝛ. Qua rōne Ter. Cōtaminare fabulas dixit. Amb. ꝓpe ſup Lucā. Hos ſacerdos repudiat: ne alios quoq̃ꝫ eoꝝ lepra cōtaminet. Liui. li. iiij. ꝓ dedecoro poſuit. Cōtaminari ſanguinē ſuū patres cōfundiq̃ꝫ iura gētiū rebātur: qd plebs egerrime ferens nobilitatē arguebat eodē loco dicens. An eē vlla maior aut inſignior cōtumelia poteſt. q̃ꝫ partē ciuitatis velut cōtaminatā indignā cōnubio haberi. A cōtaminat᷒ ſit cōpoſitū incōtaminatus de quo ibi. Quas quātaſq̃ꝫ res. C. Camuleiū agreſſuꝫ colluuionem gentium perturbationem aſpiciorum publicorum: priuatorum q̃ꝫ afferre ne quid incotaminati ſit. Sunt ꝛ attamino ꝛ intamino que ſūt cōtraria. De p̄mo Ambr. li. j. off.. Ne tetigeritis ne attaminaueritis: ne guſtaueritis: que ſūt oīa ad corruptelā ipo vſu. De ſecūdo. Hora. Uirt᷒ repulſe neſcia ſordide intaminatis fulget honorib᷒. i. incorruptis ꝛ indiminutis

Contemno is. pſi. tum. ſperno vilipēdo. Et minus ē q̃ꝫ deſpicio Ci. in ver. acti. iij. Quēq̃ꝫ cōtēpſerit deſpexerit liber eſſe dixerit vnq̃ꝫ. Componitur enim ex con valde ꝛ temno reijcio. Hinc contemptus us. deſpectio.

Cōtēpto as. freq̃ntatiuū. Pla. Mirari noli neq̃ꝫ me ɔtēptarier

Cōtemplor aris. a contemplo dicitꝛ. i. a loco q̃ ab oī parte aſpici poteſt: vel ex quo oīs pars poteſt videri: quē antiq̃ templuꝫ nominabant. Significatq̃ꝫ diligenter intueor: ꝛ conſidero. Lact. li. vj. Uel ſi celeſte lumen quod dicimus ſolem contēplari velint. Ennius. Contempla ꝛ templuꝫ cereris ad leuaꝫ aſpice. inuenitur ꝛ contemplo as. Plau. in aſi. Hem meum caput contempla ſiquidem ex re conſultas tua.

Cōtēdo is. ɔ tēdo qd ē ɔ ꝓficiſcor. Ceſar. li. j. Ipſe de quarta vigilia eodē itinere quo hoſtes ierāt ad eos cōtendit. Et Cōtendere certare. Uirg. li. iiij. Quis talia demēs abnuat aut tecū maluit ɔtendere bello. Itē ſig̃t cōtendendo: ſiue cū conatu ac nixu petere ſeu aliq̃d aliud agere Uñ contenta corpora dicimus: que oī nixu intenduntꝛ aduerſus labores: vt in arcu neruus. Ci. li. ij. Tuſ. Sunt quedam animi ſimilitudines cū corpore vt onera cōtentis corporibus facilius feruntꝛ: remiſſis opprimunt. Ci. li. j. offi. Miſerrima oīno ambitio honorūq̃ꝫ contentio. Eſt enī cōtentio oratio acris ad cōfirmādū ꝛ confutandū accōmodata. Uñ a Ply. dicta eſt in epiſtolis oratio pugnax ꝛ ɔtentioſa. Apud rhetores contentio dicitur exornatio ex contrarijs verbis concinnata. Que antitethon. ideſt contra poſitum dicitur vt illud pro Cluen. Uicit pudorem libido timorem audacia rationeꝫ amentia. Itē continuare: vt lib. iij. de orato. Nihil pernicioſius q̃ꝫ ſine intermiſſione contentio. Item ire. Salu. in Iugur. Ex prelio fugit in prouinciam: ac deinde Romam contendit. Itē Feſtinare. Uirgil. Que littora proxima curſu contendunt petere. Item aſtringere intorquere: vt lib. iiij. georgico. Tanto nate magis contende tenacia vincla. Item comparare. Cic. lib. j. ad heren. Si noſtram cauſam laudando extollemus et aduerſariorum per contentionem deprimemus. Item extendere: vt apud eundē. Ex contentione vocis ꝛ ſummiſſione facile dijudicabimus. Item extorquere. Cice. Et extremi autem preceptum in beneficijs operaq̃ꝫ danda ne quid contra equitatem contendas. Item iacere dirigere. Uirg. Qui tamen aeris telum contendit in auras. Item intendere. Cic. Magna eſt animi contentio adhibenda. Idemq̃ꝫ fere eſt ɔtētio ꝛ intētio cū vehemētiā quādā ſignificāt i voce. Tra-

cta ſimilitudine ab arcu ſeu cithara cuiꝰ nerui q̄to vehemētius intenduntur: tāto vehementiorem ſonū efficiunt.

Cōtineo es.pe.cor.cohibeo: ſeu me abſtineo: aut cōtra volūtatem me retineo: vt cū quis ob pudorē domi ſe continet: ſeu ob paupertatē interdicit ſibi acceſſuꝫ in publicū. Ter. ī phor. Domi ſe continebat. Pro cohibere. Amb. lib. j. offi. Re vera iure ea fortitudo vocat̄ qn̄ vnuſq̄ſq; ſe ipꝫ pp chriſtū vincit irā continet nullis illecebris emollit̄. Vn̄ continens ꝓ abſtinēte ⁊ integro. Cuius cōtrariū eſt incōtinens. Lact. li. iij. Da libidinoſuꝫ adulteꝝ ganeonē: iam ſobriuꝫ caſtū cōtinētē videbis Et continere eſt intra ſe tenere. Sic dicimus vrbē cōtinere homines: ⁊ locū continere locatū. itē cōtinere cōtinuare ideſt ſimul tenere. vnde continens dicit̄ continuatū Liui. Cōtinens imperius vſq; ad nos habetis. Cice. li. ij. offi. Nec enim vlla res vehementer rempu. continet q̄ꝫ fides: que eē nulla poteſt niſi erituicaria ſolutio rerum creditarum. Sue. in Cali. Per hunc pontem vltro citro commeauit biduo cōtinenti. i. continuo. Curtius. Omnia velut continenti incendio ardere viſa. Cice. lib. j. Tuſcu. Sed nihil te interpellabo: continentē orationem audire malo. Idē. li. ij. offi. Cōtinere pro ſimul tenere poſuit ⁊ quaſi inuitum tenere cum inquit. Nec vlla res vehementer rempu. continet q̄ꝫ fides.

Continēs participiū ea pōt ſignificare que cōtineo. Continēs feminini. gn̄is ſumitur pro terra q̄ non eſt inſula: quam vulgo terrā firmā appellant qualis eſt Italia: vt ex ſicilia ad cōtinētē paꝝ intercapedinis eſt. Nā inſula eſt q̄ mari circundatur: vt ſicilia ſardinia Iſthmos ita vndiq; mari cingitur: vt tn̄ in aliqua parte cōtinēti iungat̄. Scribit vlp̄. Continētes prouincias accipi debere eas que italie coniuncte ſūt vtputa Galliam Continens neu. generis a rhetoribus accipitur pro firmamento rationis.

Continentia fit a continens: de qua Cic. li. ij. offi. Sed valitudo ſuſtentat̄ notitia ſui corporis ⁊ obſeruatione eaꝝ reruꝫ q̄ aut prodeſſe ſoleant aut obeſſe. Et continentia in oī victu: oīq; cultu corporis tuēdi cauſa: ⁊ in pretermittendis voluptatibus. Eius contraria eſt incontinentia.

Continenter aduerbium modo ſignificat parce. Plau. Quāq̄ꝫ illū pater arcte ⁊ continēter habet. Modo coniuncte iugiterq;. Item. Trium dierum ſitim continenter tulit. Ceſar. Belge cum germanis bellum continenter gerunt.

Contentus. a. um. cum eſt participium a Contineo paſſiue ſignificationis eſt: non actiue ſicut putauit valla quoniā ablatiuū hꝫ: vt is accipiatur qui continet̄ ab eo quod animo ſuo ſatiſfacit: ſiue etiā a ſe ipſo cōtineatur Nō enī ſicut compos qui poſſeſſor ſiue obtentor alicuius rei eſt: ita contentus accipitur quoniā qui cōtentus eſt ab eo poſſeſſus eſt: a quo vl' quo cōtentus eſt: q2 neceſſe ē vt aliq̄d ſit a quo q̄s cōtineat̄: vt contentꝰ dicat̄: vt apud Terē. in eu. Neq; tu vno cōtēta eras: neq; ſolus dedit. Quis hic exponat. Neq; tu vnū cōtinebas qui animo ſatiſfaceret tuo. Continere enī cohibere ē ſiue te: ſiue aliū ne quid fiat reprehenſione dignū ⁊ ad virtutem ferme ſemper ꝑtinet. Hoc autē loco culpat̄ meretrix nō ꝙ ſe a libidine non contineret: ſed ꝙ vno nō cōtenta erat. i. vno nō cōtinebat̄: vt ab alijs abſtineret. Id ēt oñdit ꝑ affirmationē. Plau. ī Mer. Nā vxore cōtēta ē que bona ē vno viro. Nec h̄ vxor bona ꝯtinet vnū viꝝ: ſed ſe cōtinet: ſiue cōtinet̄ vno viro, aut ab vno viro. Similiter Lact. de ꝓphis loquēs. Cōtēti tēporali cibo quē deꝰ ſubminiſtraſſet. i. ſatiſ facti vt nihil ampliꝰ expeterēt. Plau. ī mer. Immo dicamꝰ ſenibꝰ leges. Cēſeo ꝓus habemus q̄s leges teneāt, cōtentiq; ſint. i. cōtineant̄: vel pacati, vel leti ſint. que tn̄ oīa paſſiue ſumunt̄. Eſt etiam contentus participiū a contendo.

Cōtinuꝰ a. um. qđ ē ſine īteruallo a quo fit aduerbiū continue ꝓ perſeueranter aſſidue. Continuo vo ſignificat ſtatim.

Continuo as. perſeuero perago. Apul. Scaphas aſcendere mari iter continuare.

Conteſtari liteꝫ dicuntur duo aut plures aduerſarij ꝙ ordinato iudicio vtraq; pars dicere ſolet. Teſtes eſtote. de hoc verbo conteſtor. vide in dicione teſtor.

Conticeo es. pe. co. Conticere ē ſimul vel omnes tacere. Virg. Conticuere omnes. Hinc.

Conticeſco is. quod eſt cum alijs tacitus fio. Ply. lib. xj. Tunc repente omnes conticeſcunt.

Conticinium noctis primum tempus. quo omnia quieſcendi gratia conticeſcunt.

Contigno as. vide in dictione tignus. Hinc cōtignatio q̄ eſt ſolarium domus ſiue ſtratum ſit cemēto lateribuſue: ſiue non ſtratū: q̄lia fere ſūt ſolaria domoꝝ in apulia. Eoq; pro miraculo apud Liuiū infert̄ bouē in tertiam contignationē conſcendiſſe. Ply. Seſq̄pedalis paries nō plus q̄ꝫ vnā cōtignationem tolerat. Eſt enī ſupior ⁊ inferior contignatio.

Cōtingo is. cōtigi cōtactū: idē qđ tango. Col. li. j. Plurimiſq; ⁊ his anguſtis illuſtratū feneſtris atq; a terra ſic editis ne manu cōtigi poſſint. Vir. Funēq; manu ꝯtingere gaudēt Et in tertia pſona ſigt̄ aliq̄d ꝑ ſortē venire in portionem. Hier. ad Damaſſū. Pr̄ da mihi portiōeꝫ ſubſtātie q̄ mihi ꝯtingit. In Euāg. āt ſcribit̄. q̄ me ꝯtingit. Ponit̄ ⁊ ꝓ accidere ſiue euenire. Ci. li. v. Tuſ. Qđ nō mō ſingulis hoībꝰ ſꝫ potiſſimis phis ꝯtigit. Impſonale vo cū infinito: vt ꝯtigit mihi eē felici vel felicē. Qn̄q; abſolute: vt apđ Ter. Hāc mihi expetiui: ꝯtigit: cōueniūt mores. Ex quo dat̄ intelligi nō ſemper ſeruari qđ aiūt. Cōtingere eē de malis que ſumus veriti: obtingere de optatis. Accidere de īopinatis tam bonis q̄ꝫ malis.

Contus ſudes: ſiue haſta longior duriorq; ad ꝑcutiēduꝫ apta. Vir. Aſſueti longo muros defendere conto. Vn̄ cōtatos milites Vegetius appellat. Accipit̄ ⁊ ꝓ pertica ferruꝫ in capite habēte q̄ naute vtunt̄ ad loca nauibus oportuna exploranda: a quo ꝑcontor. Dona. deducit Vir. Ipſe ratem cōto ſubigit. Et grecum nomen oſtendit Suidas.

Contor aris. Vide in dictione cunctor.

Cōtorte res dicūt̄ perplexe: ⁊ ꝑturbate ⁊ ſibi ipſis minime coherentes. Et cōtortū dicitur cum id qđ ſequitur nō cōuenit cum ſuperiore. Cice. li. j. de ora. Contortas res ⁊ ſepe difficiles neceſſario perdiſcimus.

Cōtra ꝑpoſitio ē: que ⁊ ſeparat̄ ⁊ cōponit̄ ſigtq; aduerſum: locū vel pſonā deſignans. Separata eſt apud Vir. Cōtra Neptunū ⁊ Venerē: cōtraq; mineruā. Cōponit̄ aūt cū dictionibus incipiētibus a d vt Cōtradico. e vt contraeo. u vt contrauenio. Inuenit̄ ēt cōtra aduerbij loco poſitū ſignificās e regione: ſiue ex oppoſito: vt Stat cōtra ſtariq; iubet. Et contra elata mari rn̄det enoſia tellus. Plau. in Am. Hoſtes crebri cadūt: noſtri cōtra ingruūt. Aliqn̄ ponit̄ ꝓ viciſſiꝫ. Ter. in adel. In eo me oblecto. ſolum id eſt charum mihi: ille vt item contra me habeat facio ſedulo.

Cōtradico. Aug. lib. ij. ci. dei. Dum quocūq; modo noſtris diſputationibus contradicant.

Cōtraeo is. vado ꝯtra. Greg. Quia mūdi huiꝰ poteſtatibus cōtraire nō preſumerēt niſi eos ſcī ſpiritꝰ fortitudo ſolidaſſet.

Cōtraho is. colligo: ⁊ oēs in vnū cōgrego. Lac. li. iij. Preterea vt ad ſe multitudinē cōtrahat. Vir. Cōtrahimuſq; viros. qn̄q; cōpono: ꝯflo: vt es alienū ꝯtrahi. qn̄q; cōmitto. Ci. ad Qu. Fratrē. Ea moleſtiſſime hoīes ferre debēt que ipſorum culpa ꝯcta ſūt. Qn̄q; Paciſcor: ⁊ conuentionē facio: vt ſit in emendis vendēdiſq; mercibus. Idē li. iij. offi. Tollēdū ē igitur ex rebꝰ cōtrahēdis oē mēdaciū. Et li. j. Nulla vite pars neq; publicis: neq; ꝑuatis: neq; forēſibus neq; domeſticis in rebus: neq; ſi tecū agas q̄d neq; ſi cū altero cōtrahas vacare officio pōt. i. ꝯferas: vel inuicē agas Inde ꝯtractꝰ. Qn̄q; conſtringo retraho: puta cū nerui ꝯtrahunt̄: ⁊ colligunt̄ rigore aut metu ita vt extēdi neq̄ant. Vn̄ cōtractio. Idem li. j. Tuſ. Sed eo ꝙ in hoc eſt oīs aī ꝯtractio ex metu mortis. Et li. iiij. Aīoſq; demittūt ⁊ cōtrahūt. ſ. timore. Qn̄q; cōquiro. Liui. li. iiij. Bonaq; ꝯtracta ꝑcij regni mercādi publicarēt. Ci. li. j. ad heren. A noſtra pſona beniuolētiā ꝯtrahemꝰ: ſi noſtrū officiū ſine arrogātia laudabimus. Cōtrahere frōtē ē frōtis rugas inducere qđ vernacula lingua dicimus aruſare. Plau. in Am. Quid cōtraxiſtis frontē q2 tragediā dixi hanc.

Cōtracto as. ſiꝉ tracto frequentatiuū a ꝯtraho. Lac. de opi. po-

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

ſuit ꝓ cõprendo. Que a nobis lõge remote: neqꝫ oculis ꝯtractari. neqꝫ tangi manu: neqꝫ percipi ſenſibus poſſunt.
Contraſto as. Uide in dictione Sto.
Cõtrauenio. Cice. li. j. Tuſ. Ego vͦ facile ſum paſſus ne in mentem mihi aliquid contraueniret: ita iſti faueo ſententię
Cõtrouerſus. a. um. q̄ſi aduerſus. Gel. Argumēta aũt cenſebat aut probabilia eſſe debere aut ꝑſpicua ⁊ minime controuerſa. Et cõtrouerſa res dicitur illa de qua eſt controuerſia.
Controuerſia eſt certarꝫ ꝑſonarꝫ de re ꝓpria cõtentio. Ci. Elio ꝓcõſuli. Nullã oĩno arbitramur de ea hr̃ditate cõtrouerſiam eũ hodie habiturꝫ. Sine cõtrouerſia ſigt̃ ſine dubio. Idē lib. iiij. offi. Panętius qui ſine controuerſia de officijs accuratiſſime diſputauit.
Cõtrouerſioſus litigioſus. Liui. li. iij. Quē enĩ hoc priuatę rei indicē feciſſe vt ſine controuerſioſam adiudicaret rem.
Controuerſor aris. ex contra ⁊ verſor per mutationem a in o. ſignificat contendo: verbum deponens ab actiuo verſo factum. Ci. in Protagora. Nunc a vobis o Protagora ⁊ Socrate poſtulo vt de iſto concedatis alter alteri: ⁊ inter vos d̾ huiuſmodi non controuerſemini.
Cõtuberniũ verbũ caſtrēſe ſicut ſcribit li. ii. d̾ re mili. Uege. vocabat̃ manipulus ab eo ꝙ cõiũctis manibus pariter dimicabant. Et ꝓprie decē milites ſub vno papilione degentes dicebat̃ cõtuberniũ: q̄bus p̄erat decanus. q̄ caput erat cõtubernij. Uñ accipitur ꝓ conuictu ⁊ ſoliditate. Inde ꝯtubernales vulgo ſodales dicunt̃. Et contubernalitatem Cyprian⁹ appellat ſodalitatē. Dictuꝫ ꝯtuberniũ a tabernis. Tabernę vͦ domus: q̄ fiebant ex tabulis. Uñ ⁊ tabernacula dicta ſũt: licet ex tectorijs ⁊ pellibus fiant ⁊ ꝯtubernales dicti ſũt: ꝙ hiſdem tabernis vtant̃. Col. li. j. Sꝫ q̄licũqꝫ vilico contubernalis mulier aſſignata eſt: quę contineat eum.
Contumax pe. cor. q̄ ꝑ tumorē inobędiēs ē. q̄ tribus propoſitis edictis vel vno ꝓ tribus qd̾ vulgo ꝑemptoriũ appellat̃: lr̃is euocatus pñtiã ſui facere contēnit. Hinc cõtumacia. Dicitur q̄nqꝫ etiam in bonam partē. Cor. Tacitus Cõtumax. etiam aduerſus tormenta ſeruorum fides ſupremę clarorũ virorum neceſſitates.
Cõtumelia: cõuitiũ a cõtēdo ſeu vt Ulp̄. ⁊ Sene. aiũt a contemptu. Contumelioſus qui cõtumeliam inferre ſolet.
Cõtundo is. contudi. pe. indifferente contuſum ſigt̃ ſimul ſiue totũ tũdo: frango cõminuo ꝑcutio. Hor. li. j. epi. Speratũ me meritis durã q̄ cõtudit hydrã. Inde contuſum confractum Col. li. vij. Plus ēt eiuſdē radix contuſa prodeſt.
Conuallis planicies ex oĩ pte cõprenſa montibus collibuſqꝫ dicta: vt inq̄t Uar. q̄ſi cauata vallis. Uallis vͦ ex duobus incluſa planicies. Uel cõuallis d̾ arcta vallis ⁊ q̄ſi coniuncta q̄les ſunt quas metaphorice fauces appellamus. Uñ cõuallis appellat̃ ſciſcio terrę manufacta ad deducendã aquam. Ply. Flumina ad lauandã hãc materiã iugis montiũ duxere Corrogos vocãt a corruatiōe ꝑcepiſſe libramento oportet vt ſruaris q̃ĩ ĩfluat. Itaqꝫ altiſſimis ꝑtibus ducitur conuallis ⁊ interualla ſubſtructis canalibus iungitur.
Cõuaſo as. pe. ꝓ. ſigt̃ furto oĩa colligo: Terē. in phor. Aliquid conuaſem atqꝫ hinc me protinus conijcerem in pedes.
Conuenire ſimul venire congregari coire. Liui. Poſtera die: arma capiũt: quo miſſi erant cõueniũt. Sal. poſtq̄ꝫ vnum in locũ oēs cõuenere. Hinc cõuētus. Per trãſlationē q̄nqꝫ concordare. Ouid. Nõ bñ cõueniũt: nec in vna ſede morantur. Maieſtas ⁊ amor. Q̄nqꝫ interpellare ſeu in iudicium vocare. Ci. in ver. acti. ij. Nõ dubitat q̄n ſi ipſe verrē cõueniat ęq̄tate cauſę: auctoritate ſua cõmouere hoĩeꝫ poſſit. Q̄nqꝫ Statuere Apul. Cõuenimus ad portũ q̄ꝫ primũ ire. q̄nqꝫ alloq̄ nõ inuenire ⁊ videre tantũ. Ter. in An. Cõueni hodie aduenıēs quēdam mei loci hinc atqꝫ ordinis hoĩem. q̄nqꝫ aptũ conueniens ⁊ decēs eſſe. Cice. in Hora. Nã q̄d veteris ne nõ cõueniat noſtris ętatibus iſta oratio q̄ ſpectat ad hortandũ: q̄nqꝫ placere: pactũ facere ⁊ cõtrouerſia carere. Sꝫ in tertia ꝑſona frequentius. Cic. li. v. de fi. Hoc mihi cũ tuo fr̃e cõuenit. i. ſine cõtrouerſia ē ⁊ ꝯcordes ſumus. Dicimus ēt ꝯuenit hoc inter nos: cõuenit mihi tecũ conuenit tibi mecũ. qd̾ dixiſti. i. in hoc qd̾ dixiſti ĩter me ⁊ te ſine ꝯtrouerſia ē. Cõuenit nobis inter nos. i. cõcordes inuicē ſum⁹: Iuue. Seuis inter ſe cõuenit vrſis: Itē. Nõ cõueniũt hęc fratri mecũ. i. diſſentimus ab inuicē in his: ⁊ diſſimiles ſumus. Ter. Hec mihi fratri mecũ nõ cõueniũt. Nõnũq̄ꝫ ſine ſuppoſito. ſꝫ ſubintellecto. Aug. li. ix. cõ. Cõuenerat inter nos ne paſſiꝫ cuiqꝫ effunderet̃. Plau. in cap. Nũc ita cõuenit inter me atqꝫ hũc Tindare. Et iterũ. Dicito patri quo pacto mihi cõuenit de hui⁹ filio. Sic dicimus De precio conuenit. i. concordes fuimus.
Cõuenę. pe. cor. dicunt̃ q̄ ex diuerſis populis gētibuſqꝫ in vna męnia cõuenerũt ſimulqꝫ coaleſcunt. Hier. ꝯtra. Uirgi. Nimirũ rñdet gñi ſuo: vt q̄ de latronũ ⁊ conuenarꝫ natus eſt ſemine: quos cõſul Põpeius edomita Hiſpania de pirenęi iugis depoſuit: ⁊ in vnum oppidum congregauit. Unde et cõuenarum vrbs nomen accepit.
Conuentio nomē gñale eſt ad oĩa ꝑtinens vt ſcribit Ulp̄. de q̄bus negocij contrahendi trãſigendiqꝫ cã conſentiunt qui inter ſe agunt. Nam ſicut cõuenire dñr qui ex diuerſis locis in vnum locum conueniunt ita qui ex diuerſis aĩ motibus conſentiunt ⁊ in vnam ſñiam concurrunt Adeoqꝫ cõuentionis nullum eſſe contractum: nullam eſſe obligationē: que non habeat ĩ ſe conuentionem ſiue verbis ſiue re fiat.
Cõuentus us. dicit̃ cũ hoĩes ſimul venerint. Fit aũt quattuor modis. Uno cũ quēlibet hoĩem ab aliquo cõuentũ eſſe dicimus. Altero cũ ſig̃atur multitudo ex pluribus hoĩum gñib⁹ ꝯtracta in vnũ locũ. Tertio cũ a magiſtratibus iudicij cauſa populus congregat̃. Erant enĩ in ꝓuincijs ſtatuti cõuentus ꝑ rectores earuꝫ ad iudicia facienda. Uñ Ply. de Hiſpania. Nũc vniuerſa ꝓuincia diuiditur in ſeptem conuentus. Idē li. iij. ſcribit in Bethica fuiſſe iuridicos cõuentus q̄ttuor. Uidelicꝫ gaditanũ cordubenſeꝫ aſtyſitanũ hiſpalēſem. Quarto cũ aliquē in locũ frequentia hoĩum ſupplicationis aut gratulatõis gr̃a colligit̃. Ponitur interdum ꝓ coniugio. Iuue. Conuentum tñ ⁊ pactũ ⁊ ſpõſalia noſtra tempeſtate paras.
Conuentum neu. gñis conuentionem ſignificat.
Conuenticulum plerũqꝫ in malã partē accipit̃. Hoc ē ꝓ cõuētu ſeditioſorꝫ aut ſceleratorum. Ci. pro. Sex. Conuenticula hominum que ciuitates nominarunt.
Conuerto ⁊ conuertor pro eodem accipiuntur. Plau. in Am. Sed tamen fuga in ſe nemo conuertitur.
Cõuexum: coruũ ex oĩ parte declinatũ q̄lis ē natura cęli qd̾ ex oĩ parte ad terrã verſus declinatum eſt. Uir. Aſpice conuexo nutãtem põdere cęlũ. Hinc cõuexitas ipſa porrectio aduerſus nos: tractũ a cõcauitate nauium que extrinſec⁹ hmõi formam hꝫ: quę alio nomine carinata dicitur.
Conuiciũ cõtumelia inq̄t labeo iuriſconſultus quaſi cõuociuꝫ mutata lr̃a a cõcitatione: vel a cõuentu. i. collatiõe vocũ. Cuꝫ enĩ in vnum cõplures voces ꝯferũt̃ cõuitiũ dicit̃. Cũ ãt nec in cętu nec vociferatione dicit̃: nõ ꝓprie cõuiciũ noĩat̃ Feſtus tñ a vicis in q̄bus prio hitũ eſt deriuat. Alij dicũt cõuiciũ eſſe maledictũ cũ cõtumelia ⁊ a vitio deriuari. Ci. Maledictum aũt nihil hꝫ propoſiti p̄ter cõtumeliaꝫ q̄ſi petulanti⁹ iactatur cõuiciũ: ſui facetius vrbanitas nominatur.
Conuicinium vbi plures inter ſe vicini ſunt.
Conuicior aris. contumelia afficio: vt apud Euan. Et qui cum eo crucifixi erant: conuiciabantur ei.
Cõuiuiũ a viuo fit: de quo Cic. Bñ maiores nr̃i accubationē epularꝫ q: vite cõiunctionē haberēt: ꝯuiuiũ noĩauerũt. Hinc
Conuiuari conuiuiũ facere: aut ſil' cibũ ſumere. Ter. in Heau. Scortari nolũt: crebro conuiuarier. Uñ cõuiuator d̾ q̄ parat cõuiuiũ. Cõuiuę vͦ ⁊ cõuictores dñr inuitati ad cõuiuiũ Scitũ cõuiuatorē appellat. Liuius elegantē ⁊ nitidũ in apparatu cõuiuali. grece vt puto melius συμποσιος εκτου πίνω πωσω πεποκαε πι ομ και σύμ. ſuũ enĩ videtur eſſe comeſſatio vnde ⁊ grecus ſermo ſeruatur vulgariter.
Conuictor dicit̃ quotidianus cõuiua ⁊ qui nobiſcũ viuit familiariter. Hor. Nũc q: ſum tibi męcenas conuictor. Sue. in Tibe. Nihilo lenior in conuictores gręculos.

Conuiuale quod ad conuiuium pertinet. Liui. Multaqꝫ conuiualia ex auro ⁊ argento vaſa.

Conuiuiones a combibendo compotores dicuntur.

Cõuoluolus pe.coꝛ. vermiculi genus minoꝛis eruca coꝛrodẽs pubeſcẽtes vuas: quem alij voluocem appellant a conuoluẽdo qui ſe inuoluit in pampino.

Conus ꝓprie nux picea. Col. li. vij. Remedio ſũt cupꝛeſſini q̃ndecim coni: totidemqꝫ Galle: pp qꝺ Geometrę eiuſmodi figuram Conum appellant. Hinc Conus dicitur curuatura q̃ in ſummitate Galeę ꝓminet ſuper qua criſtę ponũtur: licet q̃nqꝫ pꝛo criſta ponaᷓ: quem lingua vernacula pinatiũ vocamus. Et coniferę arboꝛes: quę conos hoc ẽ nuces pineas ſimiles ferũt. Oui. Et coniferę cypariſſi. Quicq̃d ꝑterea tali foꝛma ẽ. Conoides dꝛ. vñ cupꝛęſſus fęmina Conoides eſt: q̃ in faſtigium conuoluiᷓ. Quidaꝫ etiam conuꝫ accipiunt ꝓ capitio acuminato. Eſt ⁊ conus muſicus. Boe. in muſica. Si conũ quem turbonem vocant quis diligenter extoꝛnet.

κωνοιδης Conoides arboꝛ ferens cupꝛeſſos femina. Naꝫa rotunditate in acumen leuatur.

Coos: ſiue cos ſiue coũ ſiue co. Inſula in mari ęgeo ſeu: vt q̃dã aiũt in Icario rhodo pꝛoxima ⁊ carię appoſita: quę oliꝫ magna fuit ⁊ optime habitata ⁊ aſpectu iucũdiſſima his: qui eo nauigabant Ambitus eius quingentis ⁊ quinquaginta ſtadijs claudiᷓ: tota fertilis ⁊ optimo vino abũdãs Eſt ⁊ vꝛbs eo nomine antiquitus Aſtipalea vocata. Dicta a Coo meropis filia quę ibi regnauit. Strabo ſcribit nouẽ gentes ⁊ q̃nqꝫ milia oppidoꝝ eẽ quoꝝ nullũ ſit minꝰ Co meropide. Hic Cous a.um.pe.ꝓ. vñ Hipocrates medicus diuinus ⁊ Apelles pictoꝛ egregius Coi dicti ſunt cũ i ea nati ꝓhibeãᷓ. Oui. Si venerẽ Cous nũq̃ pinxiſſet appelles. In pꝛimitiuo pꝛima coꝛripiᷓ. In ſuburbano Coi Eſculapij templuꝫ fuit valde inſigne ⁊ multis donis opulẽtum inter quę nuda venus erat: quę poſtea Iulio Cęſari Romę dicata eſt. Sunt qui dicant apud hanc inſulã fieri veſtes tenuiſſimas ad fęminarũ oꝛnamẽtũ. vñ Oui. de arte. Siue erit in tyrijs tyrios laudabis amictus. Siue erit in cois coa decere puta. Suidas. κος ηνησος οθεν ιπποκρατης ο ιατρος ητις και μεροπις λεγεται. poſtea alibi ſubdit. κώος προςχιομ ο̄ μεν γαρ χιος εδυνατο ενδλομ ο̃ δε κωος εξω.

Copia: a cõ ⁊ ope: vel a capio: vt ſit copia q̃ſi capia: ꝙ multa capiat. Et in ſingulari q̃dẽ abundantiam: eloquentiã: facultatem ꝑtãtẽqꝫ ſig̃t: vt faciã tibi copiã ſpectãdi ludos. Oui. Añ ait emoꝛiar q̃ꝫ ſit tibi copia noſtri. Neqꝫ apud oꝛatoꝛes cum alio v̾bo iũgiᷓ. Poetę cũ do iungũt. Virg. Poſtq̃ꝫ ĩtrogreſſi ⁊ coꝛã data copia fandi. Cũ alijs verbis abũdãtiãꝫ ſig̃t: vt magna copia frumenti auecta eſt. Copia pecuniaruꝫ ⁊ copia oꝛationis. Copia ẽt dꝛ eloquẽtia q̃ cõſtat verboꝝ copia. In plurali ꝓ eodẽ ſignificato q̃nqꝫ ſumiᷓ. vt noui copias tuas ⁊ oĩuꝫ reꝝ copias habeo. Peculiariter tñ ſig̃t exercitus multitudinẽ: vt copię Pompeij copię Cęſaris. Aliq̃ñ ẽt in ſingulari poniᷓ ꝓ multitudine Põpeius ad Domi. Nec ſolus cũ iſta copia tãta multitudinẽ ſuſtinere poteris. Idẽ ẽt atqꝫ ẽt hoꝛtoꝛ vt cũ oĩ copia q̃ꝫ plurimum ad me venias. A copia copioſus a.um. ꝓ abũdãti. Copiola dimi. Copio as. qꝺ ẽ copias augeo ſiue cogo ſicut lignoꝛ aquoꝛ q̃ ſũt v̾ba caſtrẽſia.

Copẽ veteres ꝓ copioſo poſuerũt. Plau. Atqꝫ ego nũc vt glorioſum faciã ⁊ copi pectoꝛe. Hinc Copona pꝛimũ: deiñ caupona taberna vinaria: pp copiã reꝝ q̃ ibi venduntur.

Coniſcare apud Quintil. ſignificat arietare ⁊ fronte frontẽ percutere. Et ſatiati agni ludunt blandeqꝫ coniſcant.

Coppe locus in Gręcia apud oꝛchomenon boeotię iuxta cephiſum amnẽ qui facit locũ copa idem nominatum.

Cophinus pe.coꝛ. latine coꝛba. Iuuena. Cum dedit locum cophino fęnoqꝫ relicto.

Copula cuiuſlibet rei duplex numerus. Undę dicitur copula matrimonij: ⁊ copulo coniungo.

Coquo is. xi. ctũ. a cogẽdo: q̃m coctum cogendo coerceᷓ: vt ad vtilitatẽ veſcendi perducatur. Et duo ſig̃t. Coquere. ſ. per ignẽ. Vñ aliq̃d diciᷓ coctũ: vt carnes coctę. Et maturare. i. maturũ facere. Ply. Aegreſcunt ſexagenis diebus ſiti maxime anteq̃ꝫ fici coquãtur autũno. Amb. lib. Hexa. Vñ aut arboꝛes germinarent: aut frumẽta vel ſata ꝓrũperẽt: vel orta coquerenᷓ: niſi ea interioꝛ ignis animaret. Huius compoſita ſunt Cõcoquo: ſimul coquo ſeu digero. Vñ concoqui diciᷓ cibus caloꝛe ſtomachi. Ply. lib. xxvij. Theophꝛaſtus celerius concoqui dextri lateris incubitu difficilius in ſupinis Decoquo in totũ coquo. Vide alibi. Excoquo ꝑfecte coquo digero. Hier. cũ. Ioui. Immolatus eſt ꝓ nobis agnus ⁊ aſpſi calidiſſimo roꝛe hiſopi oẽm pituitam noxię voluptatis excoximus. Col. Pꝛopꝛie cum ait. Vis frigoꝛis excoquit terram. Incoquo coquendo applico. Nam cum metallum aliquod deplumbamus: vel deargẽtamus: vel deauramus: incoquere dicimus. Unde vaſa ęnea ſtamno ad ignẽ illita incoctilia dicunᷓ. Ply. Deiñ ⁊ argentum incoquere ſimili modo cępere equoꝝ maxime oꝛnamentis: iumẽtoꝛumqꝫ iugis. Pꝛope tñ incoquere ẽ intus coquere. Virg. li. iiij. Geoꝛ. Huius odoꝛato radice incoq̃ baccho. Percoquo valde ſeu ꝑfecte coquo. Ply. li. xxiij. Bubulas carnes additi caules magno ligni cõpẽdio ꝑcoquũt. Silr̃ Diſcoquo. Idẽ. xxix. Denas virides lacertas ĩ decẽ ſextareis olei veteris diſcoquũt. Pꝛęcoquo añ coquo vel añ maturo: a quo ꝑcox fructus: et pꝛęcoqua vna dꝛ: ideſt pꝛęmatura. Recoquo rurſus coquo. Ply. An ſatis recoctum ſit. Et omnia habent pe.coꝛ.

Coquito as. pe.coꝛ. frequentatiuum eſt.

Coquina a coquendo locus in quo dapes coquũᷓ: q̃ ⁊ culina a colendo: quaſi colina. Et dũ puplica eſt popina dicitur.

Coquinari eſt coquinariã artẽ exercere. Plau. Neqꝫ ego vnq̃ niſi hodie ad bacchas veni in bachanal coquinatum.

Coquus vl̃ cocꝰ: q̃ cibos coquit ac vendit q̃ ⁊ coquinarius dꝛ.

Coquinarius a.um. quod ad coquinam pertinet. Unde vaſa coquinaria dicta.

Coquinaria ę. ars coquẽdi quę ad victum ſpectant.

Coꝛ vnũ eſt ex viſceribns. Nam oĩa interioꝛa viſcera dicunᷓ. In quo vt inq̃t Ply. habitat mens. Et ſm Ar. Coꝛ fons eſt venaꝝ arteriaꝝ ⁊ ſenſuũ. Et ſicut ait Auicẽna. Eſt ꝑncipiuꝫ v̾tutis vitalis: fons vitę: ⁊ radix dꝛ ab ĩterꝑte Galeni. Aliq̃ñ tñ accipiᷓ ꝓ mẽte. Ci. li. j. Tuſ. Coꝛ ipſuꝫ aĩus videᷓ. Vñ cõcoꝛs diſcoꝛs ex coꝛs ſocoꝛs vecoꝛs grauicoꝛs ⁊ coꝛdatus.

Coꝛdi eſt. i. delectat ⁊ placet. Cice. Ideoqꝫ eo mihi magis ẽ coꝛdi. Ter. Si hę nuptię ſunt tibi coꝛdi ideſt iucũdę.

Coꝛculũ dimi. Plau. Meũ coꝛculũ meꝰ molliculus caſeus. Et coꝛculũ acutũ q̃ſi coꝛ ſapiẽs. Feſtus. Coꝛculũ dicebãt antiq̃ ſolertẽ ⁊ acutũ. Ci. li. j. Tuſc. Et naſſica ille pꝛudens bis ꝯſul coꝛculũ appellatus. Ply. li. vij. Catos coꝛculos apꝺ Romanos cognominatos eſſe refert qui ſapientia pꝛęſtiterunt.

Coꝛdatus homo. i. inſignis coꝛde ⁊ pꝛeſtans memoꝛia: q̃ ſolertia multa pollet ⁊ ingenio queẽadmodũ ⁊ coꝛculũ. Aug. li. j. ci. dei. Nõ itaqꝫ cũ de dijs victis illa ꝯſcriberenᷓ. poetis libuit mẽtiri: ſꝫ coꝛdatos hoĩes cogebat veritas confiteri Lac. li. iij. Nõ inficioꝛ fuiſſe illũ paulo coꝛdatioꝛẽ q̃ꝫ cęteros: q̃ naturam rerũ putauerũt ingenio poſſe cõpꝛęhendi.

Coꝛdolium: commiſeratio: ⁊ quaſi doloꝛ coꝛdis. Plau. Mihi coꝛdolium eſt. Idem in pen. Ubi tibi erit coꝛdolium ſi quaꝫ oꝛnatam melius foꝛte aſpexeris.

Coꝛdapſus: moꝛbus tenuioꝛis inteſtioꝛ quem iunioꝛes illacuꝫ nominant.

Coꝛchoꝛus vile olus apud Ply. Unde ꝓuerbiũ contra eos q̃ magnis honoꝛibus inhiant cũ ipſi ſint nihili κορχορος εν λάχανοις ideſt coꝛchoꝛus inter olera.

Coꝛduba ciuitas hiſpanię Senecę ⁊ Lucani patria.

Coꝛgo: aduerbiũ apud veteres: q̃ſi ex coꝛde ago. i. loquoꝛ.

Coꝛdus a.um. qꝺ ſerotina fętura natum eſt: vt coꝛdum fęnum autumnale: quod autũno ſecaᷓ. Col. Alũtur oues cõmodiſſime autũnali fęno quod coꝛdum vocaᷓ. Itidem Coꝛda frumenta dicta ſunt quę ſero matureſcunt. Et coꝛdi agni ſerotini qui poſt tempus debitum naſcuntur: quos vulgus vocabulo inde deducto coꝛdiſcos nominat. Ply. li. viij. Geruꝫ partum diebus. cl. poſtea concepti inualidi coꝛdes vocabãt

antiq̃ poſt id tempus natos. Eſt ergo cordus cognomẽ eorũ q̃ tarde naſcũt. vñ apd̃ Sueto. Cord⁹ Cremuti⁹ legit. Quo noĩe ẽt dict⁹ ẽ alius ſcriptor hiſtoriar quẽ ſeq̃ ſe ait Jul. Capitolin⁹ ĩ vita Gordianor. vñ. Quiti. li. j. ꝑcipit ſcrutãdos eẽ a ſubtili ꝑceptore origies noĩu; vñ Agrippa ⁊ opit ⁊ cordus ⁊ poſthumi⁹ dicãt. Quidã tñ h̃ nomẽ ꝑ h ſcribũt Chordus.

Coraliũ lapis rubei coloris. Amb. li. Hexa. Quomõ ẽt nõ inde corus lapis coralliũ ĩ mari herbaſcit: ſi in aerẽ trãſferat lapidis firmitate ſolidet. ply. Choralliũ religioſu; ĩprimis geſtamẽ eẽ exiſtimãt a moliẽdis ꝑiculis. Gignitur in mari rubro ⁊ in ꝑſico ⁊ circa orchadas inſulas ⁊ in ſiculo circa Drepanũ. Forma ei eſt fructicis color viridis prace calidẽ ſub aq̃ ⁊ molles exẽptẽ ↄfeſti; durant ⁊ rubeſcũ q̃ſi corna. Diaſcorides. το δε κοραλλιον ὅ περ ενιοι λιθο δενδρόν καλουσει δοκει μενει ναι φυτον εναλιον. Theophraſtus ãt in li. de gẽmis. το γαρ κουραλλιον και χαρτον ωσπερ λιθος φυεται δε πον εν αερι δε λιτος γινεται. Hui⁹ noĩs q̃dã ꝑmã ꝓducũt. Oui. li. iiij. me. Nunc quoq; corallis eadem natura remanſit. Alij. breuiant Claud. Mergit ſe ſubito vellitq; corallia clotho.

Coraxis mons q̃ a ſeptẽtrione colchidẽ claudit. Eſt ⁊ fluuius eiuſdem nominis qui ex monte ſui nominis oritur.

Corã ꝑpoſitio eſt q̃ cõtrariã h; ſignificationẽ a clã: vt corã ſenatu orõnẽ habui. Differt tñ a palã q corã magis ad ꝑſonas certas: palã ad oẽs refert. Corã ĩdiget adiectione: palã nõ ĩdiget. Etiam differt ab añ oculos: q añ oculos lõge intelligi ꝑt corã ꝑrimitatẽ ſignificat. Ter. in Eu. Quẽ mihi ante oculos coram amatorem adduxi tuum.

Corax a latinis d̃r coru⁹. Cice. lib. de ora. Quare coracẽ veſtrũ iſtũ patiamur. Hic cõponitur. nocticorax ſeu nycticorax.

Coracinus pe. p. coruinus. plynius etiam piſcem quendam coracinum appellauit.

Corambla: herba quẽ oculos rotundit ⁊ hebetes facit. Jõq; dicta corambla. Nam κορα pupillam ſignificat αμβλυς dicitur retuſus ⁊ habes.

Corbes: vaſa ex viminibus facta cui ſingularis eſt hẽc corbis Cice. pro Sex. Meſſoria ſe corbe contexit. Dictẽ corbes ſm Var. ab eo q ſpicas aliudue q̃d eo corruebãt. Hic minores dictẽ corbulẽ Cato villicũ dicit hr̃e oportere corbulas amerinas q̃tuor: Col. vo ait. Corbulẽ decemmodiẽ trimodidiẽ. põt ẽt eſſe Corbis gñis maſ. ſm priſcia.

Corbitẽ pe. pro. naues onerariẽ dictẽ q in earu; malo ſummo pro ſigno corbes ſolerent ſuſpendi. plau. Tardiores q̃; corbitẽ ſunt etiam in tranquillo mari.

Corbonã pe. cor. Judẽi ſacrum theſaurarium dicunt. Auctores Joſephus ⁊ Euſepius.

Corcira pe. p. Jnſula ĩ Jonio mari oli; phẽacia a phẽaco dicta cuius filius fuit. Fuit nympha ẽſopi filia rapta a neptũo et ad inſulã delata: cui nomẽ fecit. Ubi grauida Neptũo pepit phẽacũ q̃ fuit pater Alcinoi. Luca. li. ij. Hinc late p; oẽ fretu; ſeu vela ferant. Jn portus corcyra tuos ſeu leua petat Jllyris. Home. aũt libro. ηπαι Δατε μην εχεμεν και εμος γαμβρος καλεεσθαι αυθι μενων οικον δε γω και κτηματα δοίην εικε θε λων γε μενοις αεκοντα δε σ' ου τις ερυξει φαιηκων. ita enim ſꝑ vocat Homer⁹

Corinch⁹ vrbs Achaiẽ fere in medio Jſthmi peloponneſiaci ſita. Jſtmos grẽci vocant anguſtias peninſular inter q̃s nobilitate pelopõneſiacẽ ꝑferunt. Corinthus prĩo a Siſypho latrone ẽoli filio fert cõdita fuiſſe ⁊ corcyra noĩata. auctore. Strabone poſtea Ephire. Deiñ euerſa ⁊ inſtaurata a Corintho Horeſtis: ſeu Jouis filio: Chorinthus ẽ appellata oli; celeberrima ⁊ ditiſſima. Hẽc h; arcẽ: q̃ Acrocorinthus dicitur. A corinthus fiũt; Corinthius ⁊ corinthiẽſis adiectiua: q̃ ſic ab inuicẽ diſtiguũt. Corinthij ſũt q̃ corinthũ habitãt: ſeu q̃ ex corintho nati ſũt. Corinthienſes: q̃ alibi nati ſũt: ſed negociant corinthi: Suidas. κορινθος απο κορινθου του μαρα θωνος η απο κορινθου του πελοπος.

Corinthia vaſa dicunt ex ẽre corinthio fabrefacta qd̃ auro argẽtoq; cũ ipſo ẽre cõfuſis fiebant. Nã ẽs corinthiũ maxime laudabat. Uñ factũ eſt vt oĩa vaſa ex ẽre elegãtia corinthia ſũt appellata pp q̃ apud veteres tãto in ꝑcio fuerũt ẽris metalla vt argenti quoq; atq; auri ꝑciũ tranſcẽderint. Tria aũt ſunt gña corinthij ẽris: vt docet Ply. Candidũ qd̃ nitore accedit q̃; ꝓxime argento. Alter in quo auri fuluus color conſpicitur. Tertium in quo ẽqualis temperies omnium fuit.

Corinthiacus a. um. qd̃ ex corintho eſt. Ouid. li. iij. de triſti. Jlla corinthiacis primum mihi cognita terris.

Corinthiarius a Suetonio poſitum eſt pro amatore nimio corinthiorum vaſorum.

Corcycium: le bolze da caualcare. Suidas. κωρυκιον κωρυκος θυλακιον το παρ ημιν βουλγιδιον η πηλες μαδεκτικον αρτου.

Coriago morbus quo Boues laborant. Col. li. vij. Eſt ⁊ infeſta peſtis bubulo pecori Coriaginẽ ruſtici appellant: cu; pellis ita tergori adhẽret: vt apprẽhenſa manibus deduci a coſtis non poſſit. Ea res nõ aliter accidit q̃; ſi bos aut ex languore aliquo ad maciẽ ꝑductus eſt: aut ſudãs in opere faciẽdo refrixit: aut ſi ſub onere pluuia malefactus eſt.

Coriũ: animaliũ eſt prẽſerti; eor q̃ craſſiorẽ pellẽ habent ac duriorem: q̃uis qñq; ꝓ quacũq; pelle dicat ẽt rer inanimatarũ. ⁊ qñq; tergus. Uir. Tergora diripiũt coſtis. Apud Ply. Coriũ terrẽ ẽ nõ tã cutis ei⁹ facieſq; ſũma q̃; tectoriũ ⁊ ſtatumẽ quoddã craſſius: cui ⁊ aliud quoq; ſubeſſe põt corium. Nã ĩ parietib⁹ ſtruẽdis ordines ipſi laterũ coria a Uictruuio dñr h̃ ẽ q̃ vulgo turba opificũ appellat curſus. Dr̃ ⁊ corius maſ. gñe Plau. ĩ Pe. Heri ĩ tergo meo tris facile corios ↄtriuiſti bubulos. A coriũ fit excorio as. qd̃ ẽ coriũ detrahõ.

Coriarius: qui coria concinat prẽſertim craſſiora.

Coricũ pe. cor. nomẽ eſt vrbis ⁊ montis excelſi ĩ cilicia optimũ crocũ ferentis. A quo Corici⁹ a. um. vt crocũ coriciũ. Mar. Qd̃ de coricio q̃ venit aura croco. Coricus ẽt portus.

Coriza morbus cum humore obturatur naſus latine grauedinem vocant.

Corycei dicũt curioſi. Ci. ad Atticũ. Oĩs eñi corycei ſubauſcultare vident qd̃ loquor. Nã tota corici montis aſiatici ſeu vt q̃dã dicũt promõtorij in creta ꝑter nauigatio latronibus plena fuit q̃ diſperſi ꝑ portus ad mercatores furtim accedebãt ⁊ ſubauſcultabant q̃d; rer ferrent: ⁊ quo nauigarent poſtea illis diſcendentibus ꝓdoriebant eos: ac diripiebant. Ex quo factum eſt: vt oẽs curioſa ⁊ ſecreta auſcultantes corycei dicerent. Et in ꝓuerbio diceret. Hũc q̃ coryceus auſculauit: cuius conſilia ſecreta patefacta ſunt.

Corythi pe. pro. ſunt thecẽ arcuum ſiue ſagittarum: q̃uis ſagittarum proprie dicãtur pharetrẽ: q̃uis Nonius corici legat. Sta. lib. ix. the. Celeſtibus implet corython thelis.

Corythus pe. cor. oppidũ Tuſciẽ prope Aretiu; in paruo colle eiuſdẽ noĩs ſitũ a corytho rege poſitũ.. Uirg. li. ix. Nec ſatis extremas corythi penetrauit ad vrbes. Quidã hẽc duo noĩa ſcribũt cum h in principio Chorytus.

Cornelia: Romana Grecor mater ⁊ maioris aphricani filia: q̃ a Ual. mario laudatur q matronẽ cãpanẽ ornamenta ſua pulcherrima oſtentati: non aurum non gemmas non deniq; veſtes oppoſuerit: ſed liberos: qui maxima ſunt matronarum ornamenta.

Corna ẽ. nomen eſt duarum vrbium.

Cornus fẽmi. gñis tã quartẽ q̃; ſecundẽ declina. ſm Priſcia. Hẽc ramos h; duritie ⁊ rigiditate cornibus ſimiles: fructu; circa ſolſticia faciat ꝑmo cãdidũ poſtea ſanguineũ. Uir. li. ix Coniecto ſternit iaculo volat itala corn⁹. i. telũ ex corno factũ. Cornũ gñis neu. fructus. Jdẽ Baccẽ lapidoſaq; corna.

Corneus a. um. qd̃ ex corno eſt. Plau. Duram ad corneam virgam Põt ẽt eſſe a cornu deductum nomen. Unde hybernẽ corone dictẽ ſunt: quoniam negante tum flores terra laminis e cornu tinctis fieri ſolabant.

Cornetũ locus vbi ſunt frequentes corni: ſicut a pino pinetum

Cornu cornũ ⁊ hic cornus ſm Priſci. a curuore vt inquit Uar. Ply. Dentes mobiles confirmat ceruini cornus cinis. Omnibus fere caua ſunt cornua ceruis tãtũ ſolida: ⁊ ſingulis an

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

nis decidua. Hinc fiũt vnicorniũ bicorniũ tricornium quadricorniũ. Per tranſlationẽ cornua fluminũ dicunt flexus curuitates alueorꝝ ꝙ multis in locis ad corniũ ſimilitudinez flectant. Itẽ cornua antẽnarꝝ ſigt vtrãqꝫ partẽ antẽne Uir. Cornua velatarum obuertimus antẽnarꝝ. Silr. in prelio.

Cornua dicũt vtraqꝫ pars exercitus. In exercitu enĩ ẽ dextruz ⁊ ſiniſtrum cornu ⁊ qđ inter vtrunqꝫ eſt dicit mediũ. Item cornu genus eſt tube obtorte a quo cornicines dicti ſunt.

Cornicen. pe. cor. qui cornu canit. Iuuena. Quadraginta dedit gracchus ſeſtertia dotẽ Cornicini ſiue hic recto cantauerit ere. Dictũ ita qꝛ qđ nunc ex ere ẽ: tũc fiebat bubulo cornu.

Corniger p. cor. gerẽs cornua. Uñ bacchus corniger dict⁹ ẽ. qꝛ ſimulachro liberi patris cornua adiijciebantur: ꝙ vini inuentor fuerit. homines enĩ nimio vini potu truces redduntur.

Cornigenus a. um. quod eſt ex genere cornua habẽtiuz: ſicut caprigenum quod eſt ex genere caprarum.

Cornipeta pe. cor. aĩal quod cornibus petit. i. ferit.

Corniculũ dimi. a cornu. Quo etiã noĩe vocatũ ẽ oppidum iuxta tarquinios: a quo oppidani corniculani appellati ſunt.

Cornipes pe. cor. animal pedes hñs ſicut equus ⁊ capra: ⁊ huiuſmodi vnguium aut pedum animalia. Ouid. li. ij. faſ. Cornipedi fauno ceſa de more capella. Nam Faunus caprinos pedes habere fertur.

Cornutos a. um. quod hꝫ cornua: vt facies Moyſi cornuta erat Põt etiã dici cornutũ qđ ꝓcedit ex cornu. Mar. Occubuit tãdẽ cornuto ardore potitus. Cornute quadrupedes a veterib⁹ dicebant elephãti. Nã ꝙ in his dẽtes multi dicunt cornua ſũt. Sꝫ mirũ ẽ qđ ſcribit Suidas de Cornuto. ⁊ dicit duos mirabiles viros fuiſſe: vnũ Liuium: ⁊ Cornutum.

Cornicularius nomen eſt ordinis in militia ſicut commẽtarienſis ⁊ accenſus. Docet Aſco. perinde ac cornicularius a corniculo ſic inclinetur: vt a cornu cornicen. Nam qui corniculo militabat: is cornicularius dicebatur. Liui. li. x. ſcribit Papirium conſulem equites omnes ob inſignẽ in bellis operã donaſſe corniculis armilliſqꝫ argenteis. tãqꝫ cornicula ſint inter donatica ornamenta militaria.

Cornix: auis que dux auium eſſe dicitur. Unde ⁊ cornices accipi ſolent pro his qui ſe ſapientiores ac duces aliorum videri volunt. Unde Hier. in quodam prologo vtitur: ⁊ Cicero pro Murena. Huius dimi. eſt Cornicula. Hier. ad Paulinum. Malo alieni operis interpres exiſtere quã vt qdã faciunt informes cornicule alienis me coloribus adornare.

Cornicor pe. ꝓ. deponẽs ſignificat more cornicum garrio. Perſius. Neſcio quid te graue cornicaris inepte.

Corona eſt quam greci ςεφανον vocant a nr̃is oliz ſtrophia α ςροφειν qđ eſt vertere. Poſtea ꝑ diminutionẽ grophiola appellata deiñ a ſerẽdo ſerta. Et cũ videat corona a choro dici caret tñ aſpiratione. Fuunt ãt apud Romãos diuerſorum generꝝ corone ĩ magno ꝑcio habite. ſ. triũphalis que fiebat ex lauro ⁊ triũphanti dabat: qm̃ ea arbor precipue eſt leticie victoriarũqꝫ nũcia. Obſidional' quam liberati ab obſidione dabant ei qui ipſos liberauerat ex gramine decerpto inde vnde obſeſſos ille ſeruaſſet. Nã vt ait Ply. ſũmũ apud antiquos ſignum victorie erat. vinctos porrigere herbam e terra. Ciuica: quã ciuis ciui a quo ſeruatus eſt in ꝑlio teſtẽ vite ſalutiſqꝫ ꝑcepte dat. Et hꝫ huiuſmodi erat. primo illignea poma magis placuit ex quercu: qꝛ añ cauſã vite in hac arbore hoĩbus fuit qui glãdibus veſcebant Etiaz ex Ilice. Muralis erat qua donabat ab impatore q̃ prim⁹ muruz ſubijt: inqꝫ oppidũ hoſtiuz ꝑ vim aſcendit: ⁊ aurea erat. Uallaris: que ⁊ caſtrenſis dicit ſil'iter aurea habens inſigne valli: hac donabat: q̃ primus hoſtiũ caſtra pugna introiuit. Naualis quoqꝫ aurea q̃ſi roſtris auiũ inſignita qua donari conſueuerat q̃ primus maritimo ꝑlio in nauẽ hoſtiuz vi tranſilibat. Qualis myrtea erat q̃ vtebant imperatores q̃ ouantes introibant ciuitatẽ qñ bellũ leuit ⁊ ſine cruore ꝑfeciſſẽt. Corona ẽt dꝛ ornamẽtũ muliebre. Hor. li. j. car. Et ſcidet herẽtẽ coronã crinibus. Et corona ponit ꝓ ꝯuẽtu hoĩum circũſtãte Itẽ pro circulo circa lunã. Item pro ſigno celeſti Ariadna Minois filia. ꝯuerſa ẽ a baccho. Uir. li. j. Geor. Cnoſiaqꝫ ardẽtis decedat ſtella corone. Ferũt ariadnã coronã dono accepiſſe a theſeo ĩde nupſiſſe Libero pr̃i: ⁊ poſt eius mortẽ liber pr̃ coronã in celo collocauit. Alij dicũt hãc coronã dediſſe bacchuz Ariadne cũ ad Minoez in creta venit. Alij dicũt coronã fuiſſe datam a Uenere baccho in nuptijs deorꝝ. Hec cancro ⁊ Leone ex oriente occidit exorit cum ſcorpio nonis octobris hꝫ ſtellas nouem in rotundo diſpoſitas.

Corolla dimi. parua corona. Proper. Me iuuet externis poſitum languere corolis.

Cornula ſil'iter dimi. Hier. li. iij. R. Et ſculpture inter iũcturas ⁊ inter coronulas.

Corono as. coronam capiti impono.

Coronarius ij. qui coronas cõficit. Ply. Factũ ideſt ex ĩgenio Glycere coronarie dilecte illi. Coronarius a. um. qđ ad coronãs pertinet. vnde aurum coronarium.

Coronamentũ: coronarꝝ multitudo. Pli. Atria quippe coronamentis referta. Aliqñ accipit ꝓ floribus frondibuſqꝫ ⁊ alijs ex quibus corone fiunt Idem in hortis ſeri ⁊ coronamenta iuſſit Cato inenarrabili florum maxime ſubtilitate.

Corolariũ auctore Uarrone libro primo ſignificat id qđ additũ eſt preter quã quod debitũ tanq̃ꝫ auctariũ quoddã ⁊ id qđ ſupra menſuraz vel pondus. iuſtuz adijcitur a corolis nomẽ deductũ ꝙ he cũ placuerãt auctores in ſcena dari ſolite ſint. Unde ⁊ corolaria dicuntur ipſe corone. Sueto. in Auguſt. Itaqꝫ corolaria ⁊ ꝓmia alienis quoqꝫ muneribus. ac ludis ⁊ crebra ⁊ grandia de ſuo offerebat. Ply. lib. xxi. Paulatim ⁊ Rome ſubrepſit appellatio corolis inter initio propter gracillitatem nominatis: mox ⁊ corolarijs poſtquam e lamina erea tenui inaurata aut inargentata dabãtur. Cicero. in frumentaria. Noli hos colligere qui nummulis corrogatis de nepotum bonis ac de ſcenicorꝝ corolarijs decumaz emerũt. Hec autem cum precij paruũ forent factũ eſt vt corolariuz ꝓ re leuiori accipiat. Apul. ſymbolicos corolariuz vocauit poſticum concubitum cum ait. Mihi iam fatigato de propria liberalitate photis puerile obtulit corolarium.

Corone vrbs in peloponneſſo Meſſeniorum a qua coroneus ſinus dictus eſt.

Coronea vrbs eſt in boeotia. Papi. Meſſe coroneam baccho gliſſanta colentes.

Coronis idis. roſtrum nauis: finis extremitas: apex: cornuarcus ⁊ huiuſmodi.

Corpus nõ ſolũ ꝓ maſſa cõpacta ex artubus ⁊ mẽbris. Sene. Corpore truncato caput abeſt. Sed ẽt ꝓ ſola carne ponitur. Cice. Gallo. Ego hic cogito cõmorari quo ad me reficiam nam ⁊ vires ⁊ corpus amiſi. Mar. vtrãqꝫ ſignificationẽ poſuit. Uiuebant laceri mẽbris ſtillantib⁹ artus. Inqꝫ oĩ nuſq̃ꝫ corpore corp⁹ erat. Hinc corpulentos dicimus obeſi corporis homines. Et corpus . dicitur quod eſt cõpoſitũ ex materia ⁊ forma. Corpus inquit Hiero. q̃q̃ꝫ caro dicat ĩterdũ tñ ethereũ vel aereũ noĩat qđ tactui viſuiqꝫ non ſubiacet: ⁊ plerũqꝫ viſibile eſt atqꝫ tangibile. Unde apoſtolus corpora celeſtia appellat ⁊ corpora terreſtria. Celeſte corp⁹ ſolis lune ſtellarũ. Terreſtre ignis aeris terre aque ⁊ reliquorum que abſqꝫ anima his ſentiuntur elementis. Corporũ tria genera Pompo. eſſe affirmat. Unum quod vna ſpecie continetur: vt homo lignum lapis. Alterũ quod ex contingentibus hoc eſt pluribus inter ſe coherentibus conſtat. vt edificium nauis armariũ. Tertiũ qđ ex diſtantibus cõpactũ eſt: vtputa ex pluribus corporibus vni noĩ ſubiectis: vt popul⁹ Legio Grex. Hinc Corporeus a. um. qđ eſt ex ſubſtãtia corporis: vt lapis. E diuerſo incorporeũ vt virtus.

Corporale qđ eſt vel hꝫ corpus. Incorporale contrarium.

Corporo as. interficio: ⁊ corp⁹ ſine anima relinquo. Enni. Corpus contemplatur vnde corporet vulnere. Hinc fiunt compoſita concorporo: ⁊ incorporo.

Corporatura: corporis quantitas hoc eſt habitus ⁊ ſtatus ipſius corporis. Uege. li. j. ſcribit corporaturã boni tyronis implere ſex pedum longitudinem. Col. li. vij. Habilis enĩ ⁊ mo

dica corporatura pecoris operarij oꝫ eſſe: neruiſqꝫ ⁊ muſculis robuſta nõ adipib⁹ obeſa. Uict. li. vj. Sꝫ ex celo roſcidus aer ĩ corpora fūdēs humorē efficit ampliores corporaturas.

Corporatio idem quod corporatura. Col. li. vij. Cuſtodiendū eſt ne incorporatione vel ſtatura vel viribus imparcum valentiore iungatur.

Corrado is. pe. p. ſimul ſiue totum rado: aufero vendo alieno Ter. in Heau. Nihil reliquo in edibus nec vas: nec veſtimētum: corraſi omnia. ideſt vendidi vel alienaui. Lactan. li. v. Non pp humanitatē que nulla in his erat: ſed vt omnia cupiditatis ⁊ auaritie inſtrumenta corraderent.

Corrigo is. pe. cor. Ex con ⁊ regio ſiḡt emendo Lactan. lib. iiij. Anteq̄ mores aliorum corrigas: tuos corrige.

Corripio is. pe. cor. rep̄hēdo. Multi enĩ corripiunt̄: qui tñ non corriguntur. Auguſti. li. j. ciui. dei. Ea ipſa tñ que cū eis non perpetrāt nolunt plerumqꝫ corripere cū fortaſſe poſſint aliquos corripiēdo corrigere. Prope aūt corripere eſt aliquid celeriter rapere. Uirg. Hic arcūqꝫ manu: celereſqꝫ ſagittas corripuit. Adaptat̄ hoc verbuꝫ ad oēs act⁹ humanos: vt corripit̄ ſomno corripit̄ febribus ⁊ multa alia huiuſmodi.

Corrumpo cõtamino: vitio deſtruo. Et tam ad animum q̄ ad corp⁹ refertur: Uñ corruptor ⁊ corruptela. Teren. in Adel. Piſces ex ſnĩa nactus ſum hi mihi ne corrumpantur cautio eſt. Lac. li. iiij. Celeſtes lr̃as corruperūt vt nouā ſibi doctrinā ſine vlla radice ac ſtabilitate cõponerēt. Aliquando corrumpere eſt ſubornare inuitare ⁊ illicere: Ply. li. vij. Aduerſis ſtudijs copia odorum corruptum criminantibus.

Corruda pe. p. ſylueſtris aſparagus vocabat̄. Cato. In harundineto corrudā ſerito vnde aſparagi fiant. Uar. li. j. rei ruſtice. Iteꝫ olera q̄ arida loca ſequūt̄ ſic: vt vmbroſis locis alta ſeras vt corruda non noceat q̄ ita petit aſparagus.

Cors cortis. Uide in dictione cohors.

Corſica pe. cor. Inſula que vt docet Strabo diſtat a Sardinia ſtadijs ſexaginta. Hanc greci Cyrnū appellāt. Hec maligne colitur q̄ aſpera ſit: ⁊ multis in locis inacceſſibilis. In ea ſūt caſtella Bleſini: Carax: Emicome. Uapanes. Huius inſule longitudineꝫ aſſerūt milliaria centū ſexaginta. Latitudinem ſeptuaginta. A Cyrno Herculis filio dicta ē Cyrnus: vt placet Fabio pictori. A Corſica v̄o muliere cuius taurus cuꝫ ex continenti in inſulā tranaſſet nomen q̄d hꝫ retulit. Scribit Strabo lib. v. Captos a Romanis inſule huius alpeſtres ĩ admiratione fuiſſe q̄ viri hiſpidi inhumani ferino aſpectu viderentur. Hanc Romanis Mauri abſtulere: quam poſtea Ademarchus in claſſe Genuenſi imperator recepit.

Cortina pe. p. multa ſignificat. Nā Cortine ſunt vaſa in quib⁹ pigmenta coloreſqꝫ coquūt̄: q̄b⁹ lane tinguntur: ⁊ vela pingūtur imerſa. Ply. li. decimonono. Fere die liq̄tis cortina velus elutria tū mergit̄ in experimētū. Et libro trigeſimoq̄nto. Hoc cum facere nõ apparet in velis: ſꝫ in cortina pingi: mirūqꝫ cū ſit vnus in cortina colos ex illo alius atqꝫ alius ſit in veſte accipientis medicaminis. Ser. accipit cortinā pro tripode Apollinis vnde oraculum. vel q̄ appollinis tripos corio pythonis ſerpentis tectus ſit: vl̄ certa illic reſponſa fūdantur: quaſi certina. Uirg. Neqꝫ te phebi cortina fefellit. vl̄ quia illic cor vatis tenet̄. Illuc enĩ rapte phebades vaticinabantur. Cum aūt he cortine appolini delphico antiquitus dicarentur alio noīe Delphice ſunt nūcupate. Ply. li. trigeſimo quarto. Ex ere factitauere ⁊ cortinas tripodū noīe delphicas q̄ñ donis maxime apollinis delphici donabant̄. Uarro li. iij. Cortina dicta eſt q̄d eſt inter terrā ⁊ celū a ſimilitudine cortine Apollinis. Ea a corde q̄ inde ſortes primū extimate. Cato Cortinā plumbeā accipit pro vaſe quo oleū fluit: vbi oleum in torculario factores premūt. Ait enim Cortinā plūbeam in lacum. ponito quo oleum fluat. Item cortine dn̄r Aulea ⁊ vela ad locum contegendum prout vernacula lingua appellamus. vnde Hiero. apud Exoduꝫ. Decē cortinas facito de byſſo retorta. Hec ēt velaria ſeu velares a velis dicte ſunt. Nam velum plage ⁊ ſtragula inter ſe germana ſūt. Item locus velatus in theatro ex quo egrediūtur recitatores ⁊ mimi. Uirgil. Magni cortina theatri.

Cortinale a cortina: ſumit̄ pro loco in quo ſunt cortine: hoc eſt vaſa: quibus ſapa decoquitur. Colu. li. j. Cortinale vl̄ defructum fiat: nec anguſtum nec obſcurū ſit: vt ſine incommodo miniſter: qui ſapam decoquit verſari poſſit.

Cortex tam maſculini q̄ feminini generis ē veluti coriū cuiuſqꝫ rei: vt in arboribus liber: ⁊ in ceteris rebus cruſta quedā ad regendum data. Nam coriū proprie animaliuꝫ eſt. Ouidi. li. primo Meta. Sentit adhuc trepida renouo ſub cortice pectus. Huius diminutiuuꝫ eſt corticula. Columella. Corticulis reſolutis. Hic Decortico as. ⁊ Excortico.

Cortona: ciuitas tuſcie a qua cortonenſes. Dionyſius vocat eā cortoniam quia inde cortonienſes formauit. Hec ante Corton dicebat̄. Liui⁹ libro nono. Itaqꝫ a Peruſia ⁊ Cortone ⁊ Aretio: que ferme capita ethrurie populorum erant.

Corybantes a pupillis oculorū ſiue genis dicti ſunt. Greci κορυβαντιαν eos dicunt qui ad ſimilitudinem lepox oculis patentibus dormiunt q̄d etiā q̄dā corybantire dixerūt. Qui cum cuſtodes iouis eſſent non modo excubare ſed etiā aptis oculis dormire cogebantur. Iuuenalis. De cõuiuia corybanta videbitis. Hi in Ida monte phrygie ſaltando ⁊ cantando ſacra cybeles faciebant ⁊ ſacerdotes exciſis teſtibus degebant. Dicti corybantes q̄ κορυβαντιαν eos greci dicūt vt Strabo dicit qui capita ſaltādo iactent furiiſqꝫ agitētur. Diodo. Corybātū ſcribit Iaſonis ⁊ cybdes filiū fuiſſe ac ſimul cum Dartano ſacra matris deum in phrygiam detuliſſe eoſqꝫ qui in ſacrificijs eius dee incūbere voluerunt ē ſuo nomine appellaſſe. Alij a galea dictos volunt que grece κορυς dicitur q̄ galero quodam capita tecti in ſaniendo luderēt. Suidas. κορυβαντες ενι οἱ τούς κουρητας καί τους κορυβαντας τους αὐτους υπει λήφασιν ησανδε διος τρόφεις ουτοι καί φυλάκες τινες δε αυτους δεκαφασιν αλλοι εννεα. ησανδε της ρεες παιδερ καί κορυ̃βας ο̄ αυτος τοὶς κουρήσιν οἱ ησαν τού διος τροφεις καί διδασκαλοί κατης ρεας παιδες.

Coridalus penultima cor. grece κορυδαλος auis eſt a galea dicta κορύς eniꝫ latine galea. Unde etiam noſtri galeritaꝫ niſi potius a galero ⁊ alaudam dicunt.

Corydalla vrbs lycie.

Corus ſine h ventus occidentalis grece Argeſtes dicitur: qui contra aquilonem flat. Et producit primam Iuue. Atqꝫ habitas coros ſemper tollendus ⁊ auſtro. Quandoqꝫ mutam⁹ o in au ⁊ Caurus dicimus. Uirgili. Sēper hyems ſemp̄ ſpirantes frigore cauri. Et Corus eſt menſure genus quadragintaquinqꝫ medios continentis: modius v̄o cadit vigintiduo ſeſtertia. Chorus cū h Couentū multitudinē ſignificat ⁊ veluti coronā eorū q̄ ad ludos cõueniūt: ſiue ſaltantiū atqꝫ canentiū. Nā multorū vocibus ⁊ concentu cõſtat: vt Seneca ⁊ Macrobius tradūt. Et apud priſcos ex ſeruis ſymphoniacis ꝯparabat̄. Unde apud Iuriſcõſultos libro tertio de legatis. Si chorus leget̄ perinde ē ac quaſi ſinguli homines legati ſint. Hieronymus. Ubicūqꝫ chorus ē. ibi diuerſe voces in vnuꝫ canticū congerunt̄. Quomodo enĩ diuerſe chor de vnam vocē efficiūt cantici: ſic ⁊ diuerſe voces cuꝫ ſimul fuerint ꝯgregate chor dn̄i efficiunt. Et a χαρα ſm̄ Plato. lib. ij. de leg. que eſt letitia deducitur. Feſtus a corona deriuat: habetqꝫ primā correptam. Uirg. lib. vj. Ueſcentes letūqꝫ choro peana canentes. Idem. Omnis quā chorus ⁊ ſocij comitent̄ ouantes. Hinc Chorea ⁊ choraules. Hieronymus ad Dardanum ſcribit Chorum eſſe muſicum inſtrumentuꝫ ex ſimplici pelle cum duabus cicutis ereis quod per primaꝫ inſpiratur: ⁊ per ſecundam vox emittitur.

Coruſcare non ſolum ſplendere ſed etiam vibrare ſiḡt. Uirgi. Tatia vociferans ſequitur ſcriptumqꝫ corruſcat mucrone. Et Criſpare. Idem. Sum ſyluis ſcena coruſcis.

Corylus penultima correpta. Arbor ⁊ fructus a noſtris dicitur Auelana. Uirgilius libro. ij. georgicoruꝫ. Plantis edure coryli naſcuntur. Coryletum locus conſitus coryllis. A cory-

lus etiam Colurna opera dicta ſunt ex corylo arbore facta.
Corymbi: vuę hederarum quibus coronabatur bacchus. Tibullus. Sed varij flores ⁊ frons redimita corymbis.
Corynephoros: latine dicitur clauam ferens.
Cos cotis fęminini generis lapis quo cultri acuũtur. Propē tamen cos ſiue cotes cauteſue dicitur ſaxū aſperū atqꝫ abruptum. Uirgilius. Quam ſit dura ſilex: aut ſtet marpeſia cautes. Sed quod nos cotē vel cautem dicimus: gręci ακονημ dicunt in vtroqꝫ ſignificato. Hinc Cotes ſiue aconas olearias ⁊ aquaticas dicimus: quod illas ad ferrum: oleo: has aq̈ madefacim⁹. Eſt ⁊ Cos nomen ciuitatis ſeu inſulę: de qua ſupra in dictione Coos. Huius diminutiuum eſt coticula de quo infra. Et compoſitum decotes.
Coſſi vermes in ligno editi qui apud phryges ⁊ in ponto ꝓ delicatiſſimis cibis ſumuntur. Hieronymus contra Joui. In ponto ⁊ phrygia luxuria eſt comediſſe xylophagion ita enī appellat coſſos vermes obeſos ex lignorum carie naſcentes qui apud illos a patrefamilias in magnis redditibus computantur. ſic Plyni. libro decimoſeptimo. Luxuria coſſos dorum delicatiores adhibere in cipo. A ſimilitudine horum coſſorū homines rugoſi corporis ab antiquis coſſi dicti ſũt. Unde ⁊ Coſſutiorũ familia apud Romanos dicta eſt. Ex q̈ Coſſutia vxor Cęſaris cuius meminit ſuetonius in vita cęſaris. Sic Coſſuuij ⁊ coſſuuiani.
Coſmus nomen proprium ⁊ latine dicitur ornatus ⁊ mundus i. orbis a κόσμεω orno ⁊ decoro. Ponitur interdū pro ipſo vnguento: quo quis ornatur. Maria. Qui coſmi redolent alabaſtra ſociqꝫ deorũ. Fuit enim Coſmus nobilis vnguentarius: a quo vnguenta coſmiana dicta ſunt. Petronius. Affer nobis inquit alabaſtrum coſmiani. Coſmicus adiectiuũ idem ꝙ mũdanus: ⁊ Microcoſmus paruus mũdus quo nomine vtitur Ariſtoteles pro homine.
Coſmographia cum accentu in penultima mundi deſcriptio. Coſmographus penultima cor. deſcriptor mundi.
Coſmeta pen. ꝓ. ornator: ſiue ancilla ſeruiens dominę ad ornatũ. Juue. Ponũt coſmetę tunicas. Et coſmeta imperator d̄r
Coſtus fęminini generis: ⁊ coſtum radix magni odoris: ſeu arbuſcula aromatica. Hier. con. Joui. Quomodo aũt virginitati anime non preiudicat imitatio virginum diaboli: ita et veris ieiunijs coſtum iſidis ⁊ cybelę ⁊ quorundam ciborū in ęternum abſtinentia.
Coſta: Uirgili. Et pede ſubigit terram fricat arbore coſtas.
Coſyros pe. cor. nomen inſulę ſiculę. Unde Coſyrij dicuntur. Coſyra v̄o vnde coſyrei aphricana inſula eſt. Sunt tñ qui vnam inſulam eſſe velint.
Cotię: alpes dictę ſunt a Cotio rege q̃ perdomitis gallis eas extruxit molibus magnis cõpēdiarias ⁊ viantib⁹ oportunas.
Coticula. diminutiuũ ē a cote licet non ſeruet ſignificatum primitiui. Nõ enim eſt parua cos: ſed lapis quo fit auri vel argenti experimentū. Modicus q̃dem eſt ⁊ raro quaternas vncias longitudinis. binaſqꝫ latitudinis excedens.
Cotile pe. cor. gręce κοτυλη omne concauum: poculi ⁊ menſurę genus: ſextarius: iunctura coxem cum natibus: ⁊ pondus nouem vnciarum.
Cotylum ſcribit Strabo vocari locum in Jda monte. Unde Scamandri ⁊ Granici ⁊ Aeſopi fluminū origo xv. mil. paſ. a ſcepſi: ⁊ inde nomē cotylo quaſi ꝯceptaculũ ⁊ acceptabulũ ſignificet. Cotyla eſt vas ſiue poculũ ad potandū: quo Diogenes cynicus vſus eſt anteq̃ꝫ vidiſſet puerum manu concaua bibentem.
Cotidie q̃ꝫuis a quoto ⁊ die componatᷣ. per c ⁊ non per q ſcribendum eſſe quidam exiſtimat: q2 tanta eſt affinitas ĩter c ⁊ q vt q in c mutari facile patiatur. vt ſequor ſecutus loquor locut⁹. Quis cuius. Unde Quintil. li. j. Inſti. Frigidiora his alia. vt quicquid c quartam haberet ne interrogare bis videremur. ⁊ quotidie non cotidie vt ſit quot diebus. Uerū hęc iã ēt inter ipſas ĩeptias euanuerunt. Uictorinus quoqꝫ libro de orthographia per c. capitalem litteram ſcribere precepit ſic ĩquiēs. Quãuis enĩ cocus a coquendo. ⁊ quotidie a quoto ⁊ die deriuata ſint per c ⁊ non ꝑ q ſcribenda ſunt.
Cotones. pe. cor. a coton portus in mari arte ⁊ manu facti. [...] etiam Cotonia ſecundum Ser. dicũtur Coton etiam nomẽ vrbis eſt in ſyria a qua hęc cotana vel coctona pluralis [...] numeri dicta ſunt pro quodam ficus paruę genere. Ma[...] Paruaqꝫ cum canis venerunt cotana prunis. Ply. lib. [...] Syria in ficorum genere habet carycas ⁊ minores eius ge[...]neris quę cotana vocant.
Coturnix: auis aduena terreſtris magis q̃ꝫ ſublimis noſtri[...] leam dicunt gręce Ortyx. Unde ortygo metra. Dicta coturnix auctore Ueſto a ſono vocis.
Coctonum: nonnulli: bambatium vulgares indocti bombi[...] litterati xylon: ſiue goſſipion appellant gn̄s illud lini candiſſimum ex ęgypto.
Cothurni: tragica calciamenta: quibus calciantur tragędi[...] in theatro dicturi ſũt alta voce. Sui. κοθορνος υποδημα αμφοτεροδεξιον. Eſt autē calciamenti genus bu[...]le in modum crepidarum: ſed tale eſt vt dextro ⁊ leuo pe[...] conueniat. Aliquando capitur pro calciamento ſubleua[...] ſubere quo mulieres grandiores appareãt. Juue. Si breuis parui ſortita ē lateris ſpatiũ breuiorqꝫ videᷣ Uirgine pygmea nullis adiuta cothurnis. Aliquãdo pro alto dicendi genere. Uirgilius. Sola ſophocleo tua carmina digna cothurno. A Coturnus fit Cothurnus. a. um. Mar. Grãde cothurnati pone maronis opus.
Couinum rheda. Unde Couinarius eques a Tacito nuncupatur qui ex equo couino depugnabat. Sunt qui equos couinarios cataphrattos intelligunt. Jdem in vita Agricolę. Media cãpi couinari⁹ eques ſtrepitu ac diſcurſu ꝯplebat.
Coxa ⁊ Coxendix pro eodem accipiuntur. Uarro li. primo de re ruſtica. Lata fronte naribus ſimis: lato pectore craſſis coxendicibus. Sunt qui coxēdicem ſeu coxam intelligãt co[...]rum vertebrum quo femora vertuntur qḋ gręce ισχιον. Unde Jſchiadici dicuntur coxendicibus laborãtes Plinius li. xxv. Coxendicibus ⁊ articulis omnibus cũ axũgia [...]liſſima. Cato ĩcantamentũ docet ad ſanandas coxēdices luxas: hoc eſt loco ſuo motas. Sue. de Aug. Coxēdicę ⁊ femore ⁊ crure ſiniſtro nõ perinde valebat vt ſępe etiam inclaudicaret. Ply. in epl̄is. Hũc dum ſeq̃tur colligitqꝫ ꝑ lęne ⁊ lubricũ pauimētũ fallente veſtigio cecidit coxamqꝫ fregit q[...] parū apte colocata reluctante ętate male cori. Celſus li. [...] Coxis proxima ſunt genua de oſſe dixit.

C ante R

Cranos ſiue Cranũ apud gręcos ſig̃t capitis caluariam.
Crantor. Solenſis academicus ph̄us fuit xenocratis Platonis diſcipuli cũ diſcipulus Polemonis q̃ nouis opiniõibus academiã platonicā repleuerũt. Hic ſcripſit librũ de conſolatione quē Cicero ęmulatus eſt. Perijt aquę ĩtercutis morbo. Taxauit ſtoicorũ indolentiã quę eſſe nullo modo poteſt niſi plane hominē ſaxeum eſſe velimus ⁊ oĩ ſenſu carētem.
Cras: non ſolum ſecundũ conſuetudinē accipitur pro die proxime futuro. ſicut heri pro die proxime elapſo. ſed ēt pro futuro tempore vt ĩ ſacris litteris. Loquiᷣ phitoniſa ad Saulem. Cras eris mecum. Et libro Gen̄. Dixit Jacob Exaudiet me cras iuſtitia mea.
Craſtinus. craſtina: craſtinum: pe. cor. a Cras fit ſicut ab heri heſternus. vt dies craſtina. Et non ſolum ꝓ die ſequēti hodiernũ: ſed pro quolibꝫ alio. Uir. Si v̄o ſolē ad rapidũ lunaſqꝫ ſequens ordine reſpicies. Nũq̃ꝫ te craſtina fallet hora.
Craſtino aduerbiũ. idem qḋ cras. Gel. Si dominus meſſium ad amicos reiecit craſtino ſeges non metetur.
Craſtino craſtinas ſig̃t diem de die traho ⁊ differo. Hinc procraſtino ⁊ recraſtino eiuſdem ſignificationis. Hieronymus ad Paulinum. Scilicet niſi tu ſemper recraſtinans ⁊ diem de die trahēs caute ⁊ pedetētim tuas poſſeſſiunculas vēdideris non habet chriſtus vñ alat pauperes ſuos
Craneum gymnaſium erat apud Corinthum. Cic.
Craſis latine dici poteſt temperamentum complexio mixtio.